

ZLOČIN U SISKU

IZVJEŠTAJI SA SUĐENJA

21. svibnja 2012. godine – otvaranje glavne rasprave, izjašnjavanje o krivnji, dokazni postupak

Suđenje su pratili Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, prijatelji i rodbina optuženika, novinari.

Predsjednik Vijeća za ratne zločine otvorio je zasjedanje, objavio predmet glavne rasprave i sastav Vijeća, sukladno odredbi čl. 303. ZKP.

Primjedbi na sastav vijeća stranke i sudionici postupka nisu imali.

Nakon što je Predsjednik Vijeća utvrdio nazočnost stranaka i sudionika na današnjoj glavnoj raspravi Vijeće je donijelo rješenje da će se glavna rasprava održati.

Nakon što je utvrđena istovjetnost optuženika uzimanjem njihovih osobnih podataka, te su poučeni sukladno čl. 225. stavak 1. ZKP-a, glavna rasprava, sukladno odredbi čl. 319. ZKP-a započela je čitanjem optužnice.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka pročitao je optužnicu ŽDO iz Osijeka br. **K-DO-53/11** od 16. prosinca 2011. godine.

Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku je podiglo optužnicu protiv **Vladimira Milankovića**, zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH i iz čl. 120. st. 1. u vezi s čl. 28. st. 2. OKZ-a RH te zbog ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122. st. 1. u vezi s čl. 28. st. 2. OKZ-a RH i protiv **Drage Bošnjaka**, zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH.

Okrivljenom Vladimiru Milankoviću stavlja se na teret da je od sredine srpnja 1991. do sredine lipnja 1992. godine, obnašajući od 18. srpnja do 1. listopada 1991. dužnost zapovjednika policijskih snaga na širem području Siska i Banovine, a kroz cijelo navedeno razdoblje i dužnost zamjenika načelnika Policijske uprave Sisak, iako je bio dužan, nije poduzeo ništa da se nezakonita postupanja (nasilni ulasci u kuće i stanove, nezakonite pretrage, ponižavanje i zastrašivanje, fizičko i psihičko zlostavljanje) spriječe, suzbiju i kazne, već je naprotiv, koristeći se svojim ovlastima zapovjednika svih policijskih postrojbi, sprječavao poduzimanje potrebnih mjera i radnji nužnih za utvrđivanje neposrednih počinitelja i na taj način odobravao nezakonite radnje sebi podređenih pripadnika navedenih postrojbi i ohrabrivao ih na poduzimanje takvih radnji, pristajući na to da oni nastave s takvim radnjama, te pristajući na posljedice takvih radnji, pri čemu je i osobno sudjelovao u zlostavljanju i napadima na pojedine civilne osobe, te naredio protuzakonita zatvaranja većeg broja civila srpske nacionalnosti. U opisanim postupanjima je usmrćeno dvadeset i četvero civila.

Okrivljenog Dragu Bošnjaka se tereti da je u drugoj polovici kolovoza 1991. godine, kao pripadnik specijalne jedinice policije "Vukovi" Policijske uprave Sisak, zajedno s više za sada nepoznatih pripadnika te jedinice, a radi zastrašivanja i odmazde nad građanima Siska srpske nacionalnosti, organizirao i predvodio skupinu nepoznatih pripadnika navedene postrojbe s kojima je neovlašteno lišavao slobode, zlostavljao i usmrćivao osobe srpske nacionalnosti, pa je tako usmrćeno osmero civila.

Upitani sukladno odredbi čl. 320. st. 1. ZKP **opt. Vladimir Milanković i Drago Bošnjak** izjavili su da su razumjeli optužnicu. Predsjednik Vijeća, sukladno odredbi čl. 4. ZKP poučio je optuženike da se mogu očitovati o svim činjenicama i dokazima koji ih terete, iznijeti činjenice i dokaze koji im idu u korist, te da nisu dužni iznositi svoju obranu i odgovarati na pitanja.(čl. 225. ZKP-a).

Sukladno čl. 320. st. 3. ZKP, **opt. Vladimir Milanković i Drago Bošnjak** očitovali su se da se **ne smatraju krivima** za kaznena djela koja im se citiranom optuženicom stavljaju na teret., pa se prema čl. 320. st.7. prešlo na dokazni postupak.

Zamjenik ŽDO u Osijeku predložio je da se tijekom dokaznog postupka ispituju svjedoci i oštećenici navedeni pod točkom 3. optužnice, te da se na temelju čl. 331.st.1. toč.1. ZKP-a pročitaju iskazi preminulih svjedoka Glige Jasića, Dragutina Videca i Milana Marića, te da se pročita i izvrši uvid u isprave koje se nalaze u spisima predmeta, a navedeni su pod točkom 5. optužnice, te je predložio izvođenje dokaza ispitivanjem oštećenika i vršenje uvida u materijalne dokaze sukladno podnesku od 21. svibnja 2012. godine.

Branitelj I-opt. Vladimira Milankovića, Milenko Umićević suglasio se sa prijedlogom ŽDO Osijek da se na glavnoj raspravi neposredno ispituju svi svjedoci i oštećenici pod točkom 3. optužnice, no protivio se čitanju iskaza preminulih svjedoka iz razloga jer obrana nije bila prisutna pri ispitivanju svjedoka.

Što se tiče prijedloga za izvođenje dokaza vezano za podnesak od 21. svibnja 2012. godine, branitelj je izjavio kako će se na glavnoj raspravi očitovati naknadno, nakon što se izvrši uvid u navedeni podnesak.

Braniteljica I-opt. Vladimira Milankovića, Nataša Čučić suglasila se sa prijedlogom da se na glavnoj raspravi neposredno ispituju svi svjedoci i oštećenici pod točkom 3. optužnice, no uprotivila se vršenju uvida u materijalne dokaze koje je predložio Zamjenik ŽDO iz Osijeka, tj. da se isti pročitaju dok se ne pribave originali isprava temeljem kojih su sačinjene preslike, a radi stjecanja svojstva vjerodostojnosti.

Braniteljica se protivila korištenju kao dokaza preslika stranog i našeg tiska, a što se tiče dokumentacije koja je napisana na stranom jeziku predložila je da se ista eventualno prevede na službeni jezik te da će se na istu naknadno očitovati.

U odnosu na predložene svjedoke i oštećenike pridružila se navodima branitelja Milenka Umićevića i o istima se smatra očitovati nakon što izvrši uvid u iste. Braniteljica se protivila i navođenju NN počinitelja u optužnici.

Predložila je da se na glavnoj raspravi neposredno ispituju kao svjedoci Ivan Jarnjak, Ivan Vekić, Josip Manolić i general Antun Tus, a svi na okolnosti funkcioniranja/formiranja PU Sisačke, ustroj PU Sisačke u inkriminirano vrijeme, te da se navedeni svjedoci ispituju na okolnosti koje su bile ovlasti optuženika i tko je bio odgovoran u inkriminiranom razdoblju.

Braniteljica je predložila da se tijekom dokaznog postupka izvedu dokazi ispitivanjem svjedoka navedenih u prigovoru na optužnicu, te da se pokrene postupak za uklanjanjem zapreke za ispitivanje svjedoka Dinka Horvata, Ratka Curića i Željka Sklepića.

Branitelj II-opt. Drage Bošnjaka, Domagoj Rešetar suglasio se s prijedlogom da se na glavnoj raspravi neposredno ispituju svi svjedoci i oštećenici pod točkom 3. optužnice.

Branitelj se pridružio prijedlogu braniteljice I-opt., glede izvođenja dokaza predloženih od strane ŽDO-a, tj. podneska od 12. svibnja 2012. godine. Branitelj je naveo da se ne može očitovati, jer nije izvršio uvid u navedeni podnesak.

Vijeće je donijelo rješenje da će se tijekom glavne rasprave izvesti dokazi ispitivanjem svjedoka i oštećenika navedenih pod točkom 3. optužnice, tj. oni dokazi kod kojih nema sporova kod stranaka.

Vijeće će o spornim dokazima odlučivati tijekom dokaznog postupka (preminuli svjedoci, NN počinitelji itd.).

Vijeće je istim riješilo da će se dati institucijama (MUP-u npr.) da se očituju oko vjerodostojnosti pojedinih dokaza, te da će pojedini strani dokumenti biti pribavljeni uz pomoć međunarodne kaznene pomoći (Rep. Srbija).

Branitelj I-opt., M. Umićević, predložio je da se ukine pritvor protiv njegovog branjenika jer ne postoje okolnosti navedene u pravomoćnom rješenju o pritvoru iz čl. 102. st.2. toč. 4. ZKP-a.¹

Branitelj je naveo da je u rješenju o pritvoru navedeno kako je I-opt. brutalno ubijao, mučio, a iz optužnice je vidljivo da je I-opt. optužen po zapovjednoj odgovornosti, pa smatra da pritvor treba ukinuti. Također branitelj smatra da je iz sudske prakse vidljivo puštanje okrivljenih pripadnika srpske nacionalnosti optuženih za kaznena djela ratnog zločina da se brane sa slobode. U predmetu Ademi - Norac također je vidljivo da se optuženik branio sa slobode.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka protivio se prijedlogu branitelja za ukidanjem pritvora iz razloga jer se u međuvremenu ništa nije promijenilo, te je naveo kako smatra da i nadalje postoje razlozi za produljenje pritvora. Pored toga, radi se o posljedicama koje su proizišle iz teških oblika kaznenih djela iz čl.120. i 122. OKZ RH.

Branitelj II-opt. predložio je da se ukine pritvor protiv njegovog branjenika, upozoravajući da je povrijeđeno načelo razmjernosti, jer se II-opt. Drago Bošnjak nalazi u pritvoru već 10 mjeseci. Smatrao je da se svrha mogla postići i nekom od mjera opreza predviđenom ZKP-om.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka protivio se prijedlogu branitelja opt. Drage Bošnjaka, te je obrazložio da nije riječ o povredi načela razmjernosti, jer s obzirom na težinu kaznenog djela, pritvor može trajati i do 3 godine.

Vijeće je donijelo rješenje, kojima su sukladno čl. 107. st.2 ZKP-a odbijeni prijedlozi branitelja I-opt. i II-opt. za ukidanje pritvora.

Također, vijeće je donijelo rješenje kojim se glavna rasprava odgađa. Ročišta glavne rasprave zakazane su za 11., 12. i 13. lipnja, 2., 3., i 4. srpnja te 9., 10., 11. srpnja 2012. godine u 9,00 sati.

11. lipnja 2012. godine – dokazni postupak

Suđenje su pratili: Mladen Stojanović, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, novinarska ekipa HTV-a, novinari pianih medija, obitelji i prijatelji optuženih

¹ Čl. 102. st.2.toč.4. ZKP-a :

4) ako su u pitanju kaznena djela: ubojstva, razbojništva, silovanja, terorizma, otmice, zlorabe opojnih droga, iznude ili kojega drugoga kaznenog djela za koje zakon propisuje mogućnost izricanja kazne zatvora u trajanju od osam ili više godina, ako je to opravdano zbog načina izvršenja ili drugih posebno teških okolnosti djela.

Nastavljena je glavna rasprava u kaznenom predmetu protiv optuženih Vladimira Milankovića i Drage Bošnjaka.

Na raspravu su se odazvali svjedoci: Rozalija Šabalj Božić, Marijan Belošević i Mladen Tramošljanin, svi djelatnici sisačke policije u inkriminirano vrijeme.

Na raspravu nisu pristupili svjedoci: oštećenik Miodrag Stojković (čiji je nedolazak opravdala njegova supruga, navodeći da je isti pretrpio moždani udar, da se teško kreće i govori, a medicinsku dokumentaciju dostavit će naknadno), Sveto Mijić (uredno pozvan, izostanak nije opravdao), kao niti svjedoci Branko Bogičević i Ivica Krčelić.

Svjedokinja Rozalija Šabalj Božić

Svjedokinja je prethodno dala iskaz u istrazi, 21. listopada 2011. godine.

U inkriminirano vrijeme bila je inspektorica u odsjeku za privredni kriminal. Policijskih inspektora bilo je malo, pa je osim obavljanja tih poslova izlazila i na uviđaje (kaznena djela općeg kriminaliteta, prometne nesreće i dr.).

Upitana o izlasku na mjesto događaja kada je, prema navodima u optužnici " 4. kolovoza 1991. ... na kontrolnom punktu u Odri Sisačkoj neovlašteno uhićen i iz autobusa «Slavijatransa» iz Petrinje izveden vozač Vlado Božić, koga je nakon toga u društvenom domu u Odri brutalno pretuklo više nepoznatih pripadnika postrojbe pričuvne policije pod zapovjedništvom Mate Brajkovića, te da je uslijed brojnih zadobivenih ozljeda iste večeri preminuo u sisačkoj bolnici,..." izjavila je da je izašla na očevid na mjesto događaja. Dežurni u policiji joj je rekao da je iz autobusa izvučen vozač i da se incident dogodio kod odranskog mosta. Na lice mjesta izašla je sa krim. tehničarom. Na licu mjesta zatekla je 3 osobe u civilu. Pokušala je s njima uspostaviti kontakt no oni nisu reagirali. Preko puta mjesta događaja nalazio se vatrogasni dom ispred kojeg se nalazilo više osoba u masirnim uniformama. Prišla im je, no oni su se neprimjereno ponašali prema njoj vrijeđajući je kao ženu. Nakon toga vratila se u dežurnu službu i izvijestila dežurnog što je vidjela. Dežurni joj je rekao da je pretučena osoba prevežena u bolnicu. Dežurni joj je kasnije rekao da je o događaju izvijestio istražnog suca. Misli da nije sastavljala zapisnik o uviđaju, jer nije imala što navesti, no vjeruje da je napisala službenu zabilješku. Misli da nije poduzimala neke daljnje radnje na tom predmetu. Osobe koje su izlazile na uviđaj najčešće nisu poduzimale daljnje radnje u predmetu, nego su se predmetima bavile osobe koje su radile na općem kriminalitetu.

Nakon što joj je predočena kaznena prijava od 9. kolovoza 1991., podignuta protiv NN osobe zbog kaznenog djela teške tjelesne povrede s posljedicom smrti, na kojoj su navedeni njeni inicijali, rekla je da to nije njezin stil pisanja i da to ona nije sastavila, da ne zna tko je prijavu napisao i potpisao, da je moguće da je njene inicijale stavio i daktilograf bez njenog znanja, da su prijave radili i vježbenici koji ih nisu mogli potpisivati, da je općenito bio nedostatak kadra i da su uvjeti rada bili teški. Nije joj poznato tko je prijavu potpisao, no misli da je uobičajeno bilo da krivične prijave potpisuje načelnik krim. policije.

Na daljnja pitanja odgovorila je da joj je poznato prezime Sućec. Osobu tog prezimena zvali su Suljo. Nije joj poznato je li bio pripadnik neke postrojbe, no sigurna je da nije bio pripadnik policije.

Poznaje Matu Brajkovića. Bio je gostioničar, gostionicu je naslijedio od oca. "Bio je vrlo dobar i kulturni gostioničar", "dolazio je kod načelnika Đure Brodarca", bio je osnivač HDZ-a, kao i njegov otac. Nije joj poznato je li bio angažiran u policiji u vrijeme kada je pretučen Vlado Božić.

Na daljnja pitanja izjavila je da joj nije poznato što je radio opt. Milanković u lipnju 1991. godine. Njoj nije izdavao zapovijedi niti ju je sprječavao da obavlja svoje policijske zadaće. Ona je zapovijedi dobivala od svoga neposrednog šefa (u inkriminirano vrijeme to je bio Blažević), radila je po planu rada i ništa nije poduzimala bez znanja šefa.

Smatrala je da nije bila ovlaštena postupati prema uniformiranim osobama koji nisu bili pripadnici policije. Pripadnici policije zaduživali su obične plave uniforme. Nije sigurna je li u inkriminirano vrijeme već bila osnovana VP.

Izjavila je i da su istražni suci bili obavještavani o događajima na koje se izlazilo na lice mjesta, no da najčešće istražni suci nisu izlazili na mjesta događaja. Istražni suci u to su vrijeme bili Mlinarić, Mikšić i Budinski.

Svjedok Marijan Belosević

Svjedok je prethodno dao iskaz u istrazi, 18. studenoga 2011. godine.

Na današnjoj raspravi izjavio je da Vladimira Milankovića poznaje od 1993. godine. Tada je svjedok postao šef odsjeka privrednog kriminaliteta, pa je prisustvovao kolegijima, na kojima je kao načelnik PU prisustvovao opt. Milanković. Inače, u prostorijama PU Milankovića je viđao još 1991., ali tada nisu kontaktirali, jer je svjedok tek počeo raditi u u policiji, kao vježbenik u odsjeku za privredni kriminal. No tada je, osim poslava u navedenom odsjeku, svjedok nakon isteka radnog vremena kao ispomoć obavljao i uviđaje, na koje je izlazio sa krim. tehničarom, sa ili bez istražnog suca.

Opt. Bošnjaka ne poznaje. Sjeća se da je postojala jedinica koju su nazivali "Vukovi", no nijednog pripadnika te jedinice nije poznavao. Od pripadnika pričuvne policije privatno je poznavao jedino nekoliko osoba koje su pripadale jedinici pričuvne policije „Braće Radić“.

Sjeća se da je obavljao uviđaj kada je u rijeci Kupi pronađeno mrtvo tijelo Simeona Zlokape. Sastavio je zapisnik i njegovo je postupanje tu završilo.

Predodan mu je dio iskaza iz istrage u kome je spominjao i ubojstvo osobe prezimenom Martić, u Strossmayerovoj ulici u Sisku, zbog čega je bio priveden pripadnik rezervnog sastava policije prezimenom Ašinović, a u tom predmetu je dan nakon privođenja bila podignuta kaznena prijava.

Na daljnja pitanja je iskazao da se ne sjeća da je ikada ikoga uhitio, osim u slučajevima privrednog kriminala. Nakon što mu je predložena službena zabilješka o uhićenju Gojka Lađevića, Miodraga Stojkovića i Svete Mijića u kojoj stoji i da su navedene osobe bile ozlijeđene, izjavio je da je moguće da je na službenoj zabilješci njegov potpis, no da se ne sjeća osoba niti događaja te da je gotovo siguran da u takvom događaju nije sudjelovao.

Čuo je da je na „ORA“-i u ljeto 1991. bila neka pričuvna postrojba vojne policije, no ne zna koja. Nikada nije bio na prostoru „ORA“-e.

Načelnik odsjeka u kojemu je radio u inkriminirano vrijeme bio je Dragan Miličević, a nakon njega Zdravko Bobetko. Miličević je bio na tome mjestu negdje do studenoga 1991. godine. Kasnije je čuo da je Miličević bio u miliciji u Banja Luci.

Zamjenik ŽDO u Osijeku **prigovorio** je dijelu iskaza svjedoka, smatrajući da je svjedok prešutio određene okolnosti iz službene zabilježbe koja mu je bila predočena.

Branitelji obojice optuženih stavili su **primjedu** na dio iskaza svjedoka u kojemu je tvrdio da je na ORA-i bila neka pričuvna postrojba policije.

Svjedok Mladen Tramošljanin

Svjedok je prethodno iskazivao u istrazi, 8. srpnja 2011. godine.

Izjavio je da je u PP u Sisku radio od 1990. godine. U miliciji je od 1981.

Izjavio je da je Milanković bio zapovjednik PP, zamjenik načelnika PU, kao i zapovjednik zbornog područja. Svjedoku nije točno poznato u kojem je razdoblju Milanković obnašao koje dužnosti.

Svjedok je izjavio da je on početkom rata bio pozornik u Sisku, potom šef smjene u PP, pa pomoćnik dežurnog u PU itd. Bio je i pripadnik interventnog voda. Izlazili su na događaje, a kao primjer je naveo dojave o snajperistima, no rekao je da nikada ništa konkretno nije bilo pronađeno. Nadalje odgovarajući na postavljena pitanja, izjavio je da su možda nekoga i uhitili, no ne baš sa snajperom. Ako je netko priveden, to prema svjedokovom mišljenju mora biti zabilježeno u dnevniku događaja.

Ne sjeća se događaja iz srpnja 1991., odnosno prepraćivanja sa „ORA“-e u policiju Lađevića, Stojakovića i Mijića. Imena su mu poznata, no ne sjeća se dobro.

Interventna patrola, u kojoj se nalazio, djelovala je u sastavu PP, gdje je zapovjednik bio Blažević. PU je također imala interventu jedinicu, a ondje je zapovjednik bio Milanković.

Poznato mu je da su Zoran Vranešević i Branko Oljača ubijeni tijekom 1991. godine i da su njihova tijela pronađena u Savi, no to je samo čuo, neposrednih saznanja o tome nema.

Sjeća se nekih osoba koje su se nazivali „Vukovi“, bili su u crnim odorama, viđao ih je po gradu, no kontakata s njima nije imao. Viđao ih je mjesec ili dva, u samom početku oružanih sukoba. Čuo je da su bili stacionirani u Jodnom. Ne zna tko im je bio zapovjednik.

Sjeća se događaja kada su braća Brajković (Stjepan i Mate) u policiji napali zapovjednika Vjekoslava Blaževića, koji je morao "pobjeći u kancelariju da se spasi". Prethodno je jedan od Brajkovića bio u istražnom zatvoru zbog nezakonitih premetačina stana/ili stanova (svjedok ne zna čiji su to stanovi bili, niti koje su nacionalnosti bili vlasnici stanova), a nakon što je izašao došli su u policijsku postaju i sukobili se s Blaževićem. Nije mu poznato jesu li Brajkovići bili pripadnici kakve postrojbe. Misli da je tom prilikom Stjepan Brajković bio odjeven u maskirnu uniformu.

Na sjeća se da je ikada osobno dobio zapovjed od opt. Milankovića. Zna da je Brodarac bio zapovjednik PU i da je bio nadređen Milankoviću.

Misli da je ZNG formiran u svibnju ili lipnju 1991. godine i da je bio smješten na „ORA“-i. Ne zna tko je ondje bio zapovjednik. Misli da je interventna policija mogla postupati i prema pripadnicima ZNG-a, ali da su prema njima imali ograničene ovlasti. O takvom postupanju morali su obavijestiti šefa smjene, koji je morao obavijestiti zapovjednika. Nije mu poznato kada je formirana VP, no sjeća se da su s njima surađivali u pogledu vojnih osoba.

Poznat mu je Ivica Milić, koji je bio zapovjednik pričuvne policije koja je, misli, bila smještena u Komarevu. Mirića je osobno upoznao tek nakon rata.

Misli da je specijalna policija bila antiteroristička postrojba, za posebne namjene.

Braniteljica opt. Milankovića **prigovorila** je iskazu svjedoka Tramošljanina, u dijelu u kojem je govorio o funkcijama Vladimira Milankovića, kao i u dijelu u kojemu je govorio o postupanju specijalne policije, smatrajući te dijelove iskaza neistinitim i u suprotnosti sa dokazima koji se nalaze u spisu.

Branitelj opt. Bošnjaka **predložio** je da se svjedoku Tramošljaninu predoči službena zabilješka koja mu je predočena prilikom davanja iskaza u istrazi. Nakon što mu je predsjednik vijeća rekao da je ta službena zabilješka izdvojena iz spisa, branitelj je predložio izdvajanje iz spisa cjelokupnog iskaza svjedoka Tramošljanina danog u istrazi.

Zamjenik ŽDO u Osijeku **protivio** se prijedlogu branitelja opt. Bošnjaka za izdvajanjem cijelog iskaza, smatrajući da je iskaz svjedoka puno širi te da predočavanje nije imalo utjecaja na iskaz svjedoka.

O prijedlogu odvjetnika Rešetara, branitelja opt. Bošnjaka, vijeće će odlučiti naknadno.

Nastavak glavne rasprave slijedi 12. lipnja 2012. u 9,00.

12. lipnja 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Raspravu je pratila Veselinka Kastratović iz Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, novinarka Večernjeg lista – Dopisništvo u Osijeku, kćerka opt. Drage Bošnjaka

Na današnje ročište za glavnu raspravu pozvani su svjedoci oštećenici: Nenad Tintor i Stevo Miodrag, te svjedoci Draga Tintor, Šefik Kolić, Mato Damjanović, Darko Kompes i Ivica Klasnić. Svjedokinja Draga Tintor izvijestila je Sud da ne može doći iz zdravstvenih razloga. Svjedok oštećenik Nenad Tintor nije opravdao svoj izostanak, kao niti svjedoci Ivica Klasnić i Šefik Kolić.

Svjedok Mato Damjanović

Rekao je da misli da je zapovijed za uhićenje Nenada Tintora dobio od zapovjednika Kriznog stožera Ive Bobetka. Nije mu poznato iz kojih razloga je uhićen Nenad Tintor. Svjedok je radio na osiguranju tadašnjeg načelnika Policijske uprave u Sisku Đure Brodarca, i to tijekom 1991. godine, no ne sjeća se više kada je to točno bilo. Živio je u svojoj kući i svakodnevno je

dolazio po Đuru Brodarca u njegovu kuću i vozio ga u Policijsku upravu i tamo gdje je trebalo. Osim zapovjedi za uhićenje Nenada Tintora, niti jednu drugu zapovijed za uhićenje neke osobe nije primio.

U ljeto 1991. godine opt. Vladimir Milanković bio je zapovjednik jedne policijske postaje u Sisku. Za Vladimira Milankovića su postojale sumnje da je ubačen u hrvatsku policiju kao špijun, da je Srbin. Svjedok je rekao da njemu osobno opt. Vladimir Milanković nije bio zapovjednik.

Nakon što je svjedoku predočeno rješenje koje se odnosi na opt. Vladimira Milankovića, rekao je da optuženik nije bio zapovjednik postrojbe „Ose“. Osim toga, nije ista postrojba „Ose“ i postrojba za posebne namjene.

Prvi zapovjednik postrojbe za posebne namjene bio je Vlado Pančić, potom Srećko Telar, Slavko Muža i Stjepan Lugarić. Nakon što je otišao s mjesta zapovjednika PP Sisak, opt. Vladimir Milanković postao je pomoćnik načelnika Policijske uprave u Sisku Đure Brodarca. Josip Rohaček došao je iz Zagreba iz MUP RH sa zadatkom „tko je Vladimir Milanković“. Dijelio je kancelariju sa načelnikom Đurom Brodarcom. Opt. Vladimir Milanković bio je smješten u ured do ureda Đure Brodarca. Odnos Đure Brodarca i Josipa Ruhačeka nije bio dobar. Josip Horaček bio je nadređen Đuri Brodarcu i cijeloj PU Sisačkoj. Suradnja između Đure Brodarca i zapovjednika ZNG je bila slaba.

Svjedoku je poznato da je Drago Matanović bio zapovjednik satnije IIa brigade II bojne. Ta bojna je bila smještena na „ORA“-i. U lipnju 1991. godine policije na „ORA“-i više nije bilo. Postrojbom „Vukovi“ zapovijedao je Jadranko Garbin. „Vukovi“ su došli u Sisak na temelju zapovijedi Ive Bobetka.

Svjedok poznaje opt. Dragu Bošnjaka, misli da je bio u postrojbi „Vukovi“ pod zapovjedništvom Jadranka Garbina. Optuženik nije obnašao zapovjedne dužnosti u toj postrojbi. Nije mu poznato s kim je Drago Bošnjak ušao u postrojbu „Vukovi“. Mirko Marjanović „Graničica“ i Tahir Polić „Tašo“ bili su smješteni na „ORA“-i. Misli da je te dvije osobe vidio u lipnju 1991. godine u „Ori“ prije no što je policija otišla s „ORA“-e.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka stavio je primjedbu na iskaz ovoga svjedoka u cjelini, jer je računat na pogodovanje opt. Vladimiru Milankoviću, u kontradiktornosti je s iskazom toga istog svjedoka koji je dao u istrazi. Rekao je da je iskaz ovoga svjedoka neistinit u dijelu u kome svjedok tvrdi da postrojba specijalne policije i postrojba za posebne namjene nisu ista postrojba. Neistinit je iskaz ovoga svjedoka u dijelovima gdje govori o ovlastima opt. Vladimira Milankovića, i u suprotnosti je s materijalnim dokazima. Neistinit je i u dijelu koji se odnosi na uhićenje Nenada Tintora i tko mu je izdao zapovijed za njegovo uhićenje.

Svjedok oštećenik Stevo Miodrag

Rekao je da je dana 1. kolovoza 1991. godine krenuo iz Zagreba za Beograd. Putovao je autobusom „Niš expres“. Išao je u posjetu obitelji. U Slavanskom Brodu, na ulazu za autoput ušlo je desetak osoba obučenih u maskirne uniforme. Svi putnici su morali izaći van i stati pored svojih stvari. Te osobe su pregledale autobus. Pitali su tko sjedi na sjedalu br. 28. Svjedok se javio i odmah nakon toga su ga četiri osobe počele tući, bacili su ga na beton, psovali su mu majku. Tuča je trajala desetak minuta. Do toga mjesta su došla dva policajca, stavili su ga u auto i odvezli u policijsku postaju u Slavonski Brod, gdje ga je saslušao jedan policijski poručnik. Iz

rokovnika koji je svjedok oštećenik imao kod sebe kopirali su adrese. Rečeno mu je da će tu prenoćiti i sutradan nastaviti put do odredišta. No, sutradan, prije no što je dočekao prijevoz za nastavak puta na njega je napao jedan čovjek nožem, prijetio mu je da će plivati od Broda Savom. Više osoba je tu bilo, vezali su mu ruke na leđima, savili ga u maricu i odvezli u Sisak. Na putu su stali na tri punkta, na dva je dobio batine. U policiji u Sisku vidio je Đuru Brodarca, koga je znao od ranije. Đuro Brodarac i još dvije osobe tukle su ga u policijskom hodniku. Gurnuli su ga u jednu sobu, stavili mu papir i olovku i tjerali ga da napiše imena svih osoba za koje zna da su nešto radile. Svjedok tvrdi da ništa nije znao o tome što su ga pitali. Iz policije je odveden u zatvor, gdje je svakodnevno ispitivan i tučen. Tučen je dok u zatvor nisu došli predstavnici Međunarodnog crvenog križa. Nakon nekog vremena odveden je u Remetinac, gdje je bio do 1. studenoga 1991. godine kada je odveden na razmjenu u Mošćanicu. Svjedok je rekao da je od hrvatskog pravosuđa optužen za ratni zločin, a od Srba je dobio zabranu rada, jer nije sudjelovao u „obrani“ Gline.

Svjedok je rekao da sa 80% sigurnosti misli da je opt. Vladimir Milanković osoba koja je kritične zgrade bila zajedno sa Đurom Brodarcom i osobom u crnoj odori kada su ga tukli. Pogledao je ruke opt. Drage Bošnjaka i rekao da je siguran da optuženik nije osoba koja je tada bila u crnoj odjeći, jer je ta osoba imala tri vidljiva ožiljka reza od žileta na podlakticama. Opisao je treću osobu koja je bila sa Đurom Brodarcom kada su ga tukli kao osobu u dobi od 27 do 33 godine starosti, plave kose, srednje tjelesne građe, visine od 170 cm, oko 90 kg. Čuo je da osoba koju je opisao trenira karate u Galdovu. Nakon što je počelo ovo suđenje svjedok nije pratio medije. Nakon što mu je opt. Vladimir Milanković postavio pitanje svjedok oštećenik je rekao da sa 100%-tnom sigurnošću može reći da je to treća osoba, koju je opisao, koja ga je kritične zgrade tukla sa osobom u crnoj odjeći i sa Đurom Brodarcom.

Svjedok oštećenik je rekao da je bio ispitivan u Sudu u Sisku kod istražnog suca. U zapisniku o tome ispitivanju nisu konstatirane povrede koje zadobio od batina koje je dobio u policiji u Sisku. Rekao je da se sjeća da ga je istražni sudac, za koga misli da mu je prezime Mlinarić, pitao da li ga boli. Nadalje, svjedok je rekao da se nije požalio na povrede istražnom sucu. Na upit da li poznaje opt. Vladimira Milankovića i opt. Dragu Bošnjaka, svjedok oštećenik je rekao da te osobe ne poznaje.

Braniteljica opt. Vladimira Milankovića stavila je primjedbu na iskaz svjedoka oštećenika da je neistinit, jer je neizvotno da istražni sudac koji ga je ispitivao ne bi zamijetio ozljede na njemu, niti da bi propustio poduzeti sve nužne mjere radi utvrđivanja okolnosti pod kojima bi svjedok oštećenik zadobio ozljede o kojima je govorio. Osim toga, prigovorila je iskazu i stoga što je svjedok oštećenik nekoliko puta tijekom ove rasprave mijenjao svoj iskaz vezano za opt. Vladimira Milankovića, i od početka je mogao u tisku vidjeti lice opt. Vladimira Milankovića i danas pokazati na njega.

Odgovarajući na pitanje **člana vijeća** zašto tek sada navodi da je sada 100% siguran da je opt. Vladimir Milanković osoba koja ga je tukla i zlostavljala, i to nakon što su iznesene primjedbe na njegov iskaz, svjedok oštećenik je rekao da u trenutku kada se opt. Vladimir Milanković ustao sa stolice tada ga je prepoznao kao osobu koja ga je kritične zgrade tukla i zlostavljala.

Braniteljica opt. Vladimira Milankovića ponovo je prigovorila iskazu ovoga svjedoka oštećenika, rekavši da je iskaz neistinit i isključivo usmjeren na optuživanje opt. Vladimira Milankovića, jer svjedok ima materijalni interes da tereti optuženika.

Svjedok Darko Kompes

Dana 26. lipnja 1991. godine došao je u Sisak i postao zapovjednik I satnije u „ORA“-i, gdje je satnija bila smještena u društvenom domu. Zadatak im je bio držanje crte obrane i osiguranje objekta. Njegova satnija je na „ORA“-i bila stacionirana u lipnju, srpnju i do početka kolovoza 1991. godine. Kada je došao na „ORA“-u nije kontaktirao sa opt. Vladimirom Milankovićem, no do kraja 1991. godine su kontaktirali. Nema osobnih saznanja o uhićenjima u Sisku. Rekao je da je 57. bataljun, u čijem sastavu je bila i njegova satnija, postrojen na „ORA“-i dana 26. lipnja 1991. godine.

Svjedok je čuo za postrojbu „Vukovi“, nema saznanja gdje su bili stacionirani. Predočeno mu je da je kod istražnog suca rekao da zna za tu postrojbu, da im je zapovjednik bio Jadranko Garbin, da je jedan dio te postrojbe bio stacioniran na „ORA“-i. Svjedok je rekao da je bilo tko. Nadalje, rekao je da je postrojba „Ose“ bila u sastavu policije.

Rekao je da je jedne večeri, negdje oko 23,00 ili 23,30 sati došao netko od ljudi iz njegove postrojbe. Rekao mu je da ode vidjeti što se događa ispred društvenog doma. Kada je došao do doma vidio je da se okupilo oko 200-tinjak ljudi, da je u lokalu bilo puno ljudi. Pitao je o čemu se radi i saznao da „imaju jednog četnika“. Kad je pogledao vidio je da poznaje čovjeka koji je ležao na podu, bio je to vozač autobusa Vlado Božić. Vidio je da je čovjek u dosta teškom stanju, istučen, misli da je bio u lakšoj nesvjestici ali je bio živ. Čuo je da su toga čovjeka prethodno ispitivali, čuo je da ga je ispitivao Mate Brajković. Za Matu Brajkovića svjedok je rekao da nije bio u njegovoj satnji. Policija je odvezla Vladu Božića. Sutradan je svjedok od inspektorice imenom Rozalija čuo da je Vlado Božić umro. O događaju s Vladom Božićem svjedok je izvijestio svoje nadređene. Razgovarao je sa ljudima s punktova, koji su mu rekli da su zaustavili autobus, tražili su oružje. Rekli su mu da je autobus zaustavio Mato Brajković. Svjedok je na današnjoj raspravi rekao da ne zna funkciju i kojoj postrojbi je pripadao Mato Brajković. Nakon što mu predöčen dio njegova iskaza iz istrage, gdje je rekao da je specijalnom policijom zapovijedao Mato Brajković, svjedok je rekao da ta osoba „zasigurno vojsci nije pripadao“.

Čuo je za obitelj Vila, čuo je da su likvidirani, no, „sve je to bilo obavijeno velom tajne“. Na pitanje kome je pripadao svjedok je rekao da je prvo bio u rezervnoj policiji, poslije u ZNG. Rekao je da je 57. bataljun u početku bio u sastavu pričuvne policije dok im nisu uzeli iskaznice. Nakon toga su bili u sastavu ZNG. Rekao je da je u vrijeme kada je bio u pričuvnoj policiji njegov zapovjednik bio Ante Bobetko. Ivan Bobetko je osnovao Krizni štab, u kome su bili Eli Zahirović i gđa Mesić. Svjedok je rekao da je Janko Bobetko dolazio u Sisak i miješao se u sve. Na „ORA“-u je došao krajem srpnja i početkom kolovoza 1991. godine u društvu sa Antom Bobetkom.

Svjedoku je predöčen dio njegova iskaza koji je dao u istrazi, gdje je rekao da je Mato Brajković bio opasan, da su pripadnici postrojbe kojoj je Mato Brajković bio zapovjednik radili što su htjeli. Svjedok je to potvrdio jer je imao saznanja iz neposrednog kontakta sa njima na „ORA“-i, vidio je da se radi o alkoholiziranim osobama. Rekao je da je čuo da su Mato Brajković i ljudi iz njegove postrojbe ulazili u tuđe stanove i kuće, ispitivali su ljude, kao i u slučaju Vlade Božića.

Novo ročište za glavnu raspravu zakazano je za dan **13. lipnja 2012. godine u 9,00 sati.**

13. lipnja 2012. godine – nastavak glavne rasprave

Suđenje su pratili Miren Špek, promatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, kćer optuženika, novinar.

Nastavljena je glavna rasprava u kaznenom predmetu Krz-3/11 protiv optuženih Vladimira Milankovića i Drage Bošnjaka.

Na raspravu se odazvala svjedokinja/oštećena Marijana Božić, dok se ostala četvorica svjedoka nisu odazvali/a, a svoj izostanak nisu opravdali (Milan Vujaklija, Milan i Miloš Kukić i Dragana Miličević)

Svjedokinja Marijana Božić (supruga pokojnog Vlade Božića)

Svjedokinja je propisno upozorena sukladno čl. 324. i 236. ZKP-a.²

Svjedokinja je iskazala kako se u inkriminirano vrijeme nalazila s djecom u Njemačkoj, a iskazala je kako je o smrti supruga saznala preko suprugovog kolege Goge, inače prometnika (telefonskim putem). Drugi dan je došla u Petrinju, a njezin svekar je organizirao sahranu u Žirovcu. Iskazala je kako je suprug Vlado umro u bolnici.

Na upit Zamjenika ŽDO Osijek, svjedokinja je iskazala da nema neposrednih saznanja zbog čega je pretučen njezin suprug. Iskazala je kako je cijeli život radio u prometnom poduzeću, vozio na relaciji Sisak – Zagreb, te da je, iako je bio srpske nacionalnosti, imao veliki broj prijatelja među Hrvatima. Smatra da nije bilo razloga da ga se privede i pretuče do smrti.

Svjedokinja je iskazala kako osobno nije pročitala članak u novinama u kojima je objavljena informacija kako je njezin suprug zaustavljen 4. kolovoza 1991. u mjestu Odra (punkt), gdje su ga policajci pretukli i nakon čega je preminuo te da se nalazila i izjava tadašnjeg načelnika PU Đure Brodarca kako su njegovi službenici prekoračili ovlasti.

Prijedlogu Zamjenika ŽDO Osijek da se svjedokinji predoči novinski članak, protivio se branitelj II.opt. iz razloga jer ga osobno nije pročitala, a braniteljica I.opt. je naglasila kako je na raspravi 21. svibnja 2012. predložila da se taj članak izdvoji iz predmeta. Vijeće je odbilo prijedlog Zamjenika ŽDO-a.

Ostatak rasprave vijeće je iskoristilo za **očitovanje o dokaznim prijedlozima** od 21. svibnja 2012.

Zamjenik ŽDO Osijek protivio se pozivanju Ivana Jarnjaka, Antun Tusa, Ivana Vekića, Josipa Manolića i Tihomira Jakovine kao svjedoka, te izvođenju materijalnih dokaza, tj. izvršenju uvida u dokument Centra za socijalni rad općine Sisak u kojem se malodobno dijete povjerava II.opt. Dragi Bošnjaku na skrb.

Kao razlog protivljenja zamjenik ŽDO naveo je da je Ivan Jarnjak 27. srpnja 2011. posjetio I.opt. u pritvoru u Osijeku, te da ostali predloženi svjedoci nisu bili u inkriminirano vrijeme na području Siska, nemaju saznanja bitna za ovaj postupak, tj. nisu bila uključena u formiranje PU.

² Zakon o kaznenom postupku NN 110/97

Zamjenik ŽDO je naveo da se protiv pozivanju Ivica Carena i Milana Marića, jer su obojica preminuli. Caren je preminuo 26. listopada 1992., a Marić 31. srpnja 2005. godine.

Rješenje Vijeća

Vijeće je donijelo rješenje kojim se prihvaćaju prijedlozi zamjenika ŽDO Osijek o ispitivanju svjedoka tijekom dokaznog postupka (17 svjedoka). Prihvaćen je prijedlog braniteljice I. opt. Milankovića za ispitivanjem: I. Jarnjaka, A. Tusa i ostalih, te su prihvaćeni dokazni prijedlozi branitelja II. opt. o ispitivanju oko 70 svjedoka. Sudsko vijeće će izvršiti uvid u rješenje Centra za socijalni rad Općine Sisak od 20.5.1991. godine.

Sukladno članku 322. st. 4. toč. 2. Vijeće je odbilo kao nevažan dokazni prijedlog branitelja II. opt. da sud službenim putem zatraži od MORH-a podatke da li su bili pripadnici HV-a i u kojem razdoblja osobe Stevo Lakić, Ivica Jezdec, Josip Košutić i Zdravko Slivar.

Vijeće je rješenjem odbilo i prijedlog branitelja za ispitivanjem svjedoka M. Gložinića, M. Kličića i E. Jakupovića, jer su činjenice koje bi se saznale tijekom ispitivanja nesporne.

Vijeće je donijelo rješenje kojim se glavna rasprava **odgađa**, a slijedeća zakazuje za **2., 3., 4., 9., 10. i 11. srpnja 2012. godine u 9,00 sati.**

2. srpnja 2012. godine – nastavak glavne rasprave

Suđenje su pratili Miren Špek, promatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, novinar

Na raspravu su se odazvale svjedokinje/oštećene Dragica Ferenčak i Jasenka Borojević te svjedoci Drago Matanović i Dragutin Selanec. Svjedok Dragutin Merkaš telefonski je ispričao svoj nedolazak zbog smrtnog slučaja, a Miroslav Matić godišnjim odmorom na kojem se nalazi izvan mjesta svog prebivališta. Svjedok Zlatko Golub također nije pristupio glavnoj raspravi, ali nije opravdao svoj nedolazak.

SVJEDOKINJA/OŠTEĆENA DRAGICA FERENČAK (supruga odvedenog i nestalog Berislava Trivkanovića)

Konstatirano je da je svjedokinja iskazivala kao na zapisniku iz istrage od 15. rujna 2011. godine. *Tada je (prema navodima u obrazloženju optužnice) izjavila da je bila očevidac odvođenja Nikole Trivkanovića, njenog supruga Berislava i njegovog brata Zorana Trivkanovića. Toga dana pred njihovu kuću je došao bijeli kombi iz kojega je izašlo 8 naoružanih uniformiranih osoba u maskirnim-šarenim uniformama, od kojih je jedan, za kojega ona misli da je bio vođa, imao crnu traku preko čela. Nakon što su kratko pretražili kuću, odveli su sva tri muška člana obitelji u nepoznatom pravcu. Davor Miller, koji se našao u blizini njihove kuće, a bio je dobar prijatelj s Berislavom i Zoranom, pokušao je nešto učiniti jer je i sam bio pripadnik pričuvnog sastava policije, ali su mu ovi rekli da se makne jer se to njega ne tiče. Neposredno nakon odvođenja na ulici je sreća susjeda Stevu Božurića koji joj je rekao da ne plače, jer da su otišli u Hrvatsku vojsku, dok joj je nakon nekoliko mjeseci susjeda Ankica Božurić, Stevina supruga, rekla da Nikola, Zoran i Berislav nisu živi, da zna da su odvedeni na "ORA"-u, da su tamo bili vezani u žici, da su Berislavu prerezali žicom vrat, a Zorana objesili za noge. Spomenula je svoga brata Miroslava Ferenčaka i supruga svoje sestre Željka Brlića, kao osobe koje nešto znaju o sudbini*

Trivkanovića, ali im je u policiji 90-ih godina rečeno da ne smiju ništa o tome pričati. Dodala je da je netko od susjeda odmah nakon odvođenja zvao policiju i oni su došli i napravili zapisnik.

Na današnjoj glavnoj raspravi dodala je da je kritičnog dana, 25. kolovoza 1991., kuću „opkolio“ bijeli kombi iz kojeg je izašlo otprilike osam naoružanih osoba. Te osobe bile su u maskirnim uniformama, osim jedne, koja je bila obučena u crnu odoru, a na glavi je imala povez.

Njoj su rekli da se makne, da protiv nje nemaju ništa. Došli su po Nikolu Trivkanovića i njegove sinove Zorana i Berislava. Stavili su ih u kombi i otišli u nepoznatom smjeru. Inkrimirani događaj je vidjela i susjeda, a drugi susjed je pozvao policiju koja je sačinila zapisnik.

Slijedeći dan je sa svekrvom otišla u Policijsku postaju tražiti Nikolu, Zorana i Berislava, no portir joj je rekao da oni nisu u postaji. Tražila je da nju i svekrvu primi Đuro Brodarac, no to se nije dogodilo. Rekla je da je svekra, supruga i suprugovog brata išla tražiti i u zapovjedništvo ZNG-a, no i to je bilo bezuspješno.

Nekoliko dana nakon odvođenja njen svekar Nikola pronađen je u rijeci Savi. Preminuo je od prostrijelne rane te je sahranjen na mjesnom groblju u Sisku.

Rekla je da je Zlatko Golub dolazio kod njezine svekrve, da je on bio na „ORA“-i te da je govorio kako je tamo vidio kako su Zorana i Berislava mučili.

Nije joj poznato gdje su bili smješteni „Vukovi“ niti joj je poznato kakve su imali odore.

Izjavila je da će imovinsko-pravni zahtjev ostvarivati preko svog punomoćnika.

Na upite branitelja opt. Bošnjaka, svjedokinja je iskazala da je točno da je prilikom ispitivanja kod istražnog suca navela da je jedna od osoba imala crnu kapu, a da je danas iskazala kako je ta osoba bila odjevena u crnu odoru. Izjavila je da ostaje pri današnjoj tvrdnji, pojašnjavajući kako joj je to promaklo reći istražnom sucu. Zaključila je da je ta osoba u crnoj odori glavna po tome što je ta osoba naređivala pretres i odvođenje. Svjedokinja je tu osobu opisala kao muškarca visokog 170-180cm, oko 70 kilograma teškog, kovrčave crne kose, koju bi i danas mogla prepoznati.

Obilježja na uniformama navedenih osoba nije primijetila. Opt. Dragu Bošnjaka poznaje iz viđenja, poznato joj je da njegov brat ima trgovinu. Kritičnog dana među osmoricom uniformiranih osoba nije vidjela opt. Bošnjaka.

Na upit punomoćnika oštećenih, odvjetnika Luke Šuška, svjedokinja je iskazala kako ima saznanja da su i druge osobe odvođene sa područja Zelenog brijega, gdje je ona stanovala sa suprugom. Nisu joj poznate registracijske oznake kombija kojim su odvezeni Nikola, Zoran i Berislav Trivkanović. Tijela Zorana i Berislava do danas nisu nađena.

SVJEDOK DRAGO MATANOVIĆ

Svjedok je izjavio da želi da se pročita zapisnik s njegovim iskazom iz istrage od 22. rujna 2011. godine.

Tada je izjavio da osobno poznaje optuženog Vladimira Milankovića. Poznaje ga kao zapovjednika jedinice za posebne namjene. Sjedište im je bilo u Tomislavovoj ulici u Sisku. Od otprilike 230 osoba, koliko je bilo u jedinici, 200 ih je kasnije prešlo u ZNG. Ne zna tko je kasnije bio nadređen ovom ostatku od 30-ak osoba.

Svjedok je bio ranjen i liječen. Nema saznanja da se u „ORA“-i mučilo ili zatvaralo civile. Ne zna ništa o odvođenju civila. Objekt „ORA“ je bio otvoren, pa je postojao problem oko sigurnosti. Ne zna tko je dolazio/odlazio iz „ORA“-e. U „ORA“-i nije vidio šatore. Misli da „Vukovi“ nisu bili na „ORA“-i.

Ne zna kada je Đuro Brodarac postao zapovjednikom. Nije mu poznat sustav zapovjedanja u policiji. Nije znao za zapovjedi Banijsko-kordunskog zapovjedništva. U rujnu/listopadu 1991. primio je zadnje naredbe od opt. Milankovića.

Svjedok je ostao pri danom iskazu.

Na upite braniteljice opt. Milankovića, odvjetnice Nataše Čučić, svjedok je objasnio što su jedinice za posebne namjene. Svjedok je bio njihov pripadnik do 11. lipnja 1991. Postrojba je imala šest do sedam vodova. Zvali su se jedinicom za posebne namjene jer se nisu bavili tekućim poslovima, kao što je promet i slični policijski poslovi. Naveo je slučaj jednog svoga prijatelja, koji je bio pripadnik jedinice za posebne namjene, koji kasnije nije nije mogao regulirati svoj status, odnosno nije mu priznato da je bio u MUP-u. Svjedok je naveo da mu nije poznato zbog čega je to tako.

Svjedoku nije poznato tko je bio zapovjednik Boži Budimiru, niti mu je poznato na kojoj dužnosti je bio Onesin Cvitan. Poznato mu je da je Martin Špegelj bio zapovjednik ZNG-a.

Nadalje je rekao da je rješenje da je vršitelj dužnosti zapovjednika jedinice za posebne namjene dobio tek kasnije, negdje u listopadu 1991. Iskaznicu je posjedovao i nije ju vratio. Pripadnici jedinice su sa svojom opremom i naoružanjem prešli u ZNG. Bez iskaznice se ne bi mogli kretati po terenu.

Svjedok nije imao saznanja na kojoj je funkciji bio general Janko Bobetko, a za Ivana Bobetka misli da je bio predsjednik kriznog štaba Sisak ili slično. Ne zna koje su bile ovlasti Ivana Bobetka.

Nije mu poznato čije su prostorije bile u koje su smješteni zarobljenici. Prema njegovom mišljenju, vojni pritvor nalazio se u prizemlju, odnosno u desnom krilu prizemlja. Nije mu poznato pod čijim je zapovjedništvom bio pritvor te tko je pritvor osiguravao.

Nije mu poznata osoba po imenu Josip Rohaček.

Po ranjavanju bio je smješten u bolnicu, pa su svjedoka posjećivali njegovi djelatnici, a jednom prigodom ga je posjetio i opt. Milanković. Bilo mu je normalno da ga je optuženi posjetio jer mu je bio nadređeni. Milanković mu je bio zapovjednik do 11. lipnja 1991. godine.

Poznat mu je Vlado Palčić, jedan od zamjenika opt. Milankovića. Zna da su „Ose“ formirane iz jedinice za posebne namjere, ali ne zna kada.

Na upit branitelja opt. Milankovića, odvjetnika Milenka Umičevića, svjedok je iskazao kako je Milanković njemu bio stvarni zapovjednik, da ga je tako doživljavao.

Na upit branitelja opt. Bošnjaka, odvjetnika Domagoja Rešetara, svjedok je rekao da se u „ORA“-u ulazilo uz predočenje iskaznice. Na „ORA“-i je bilo otežano organiziranje stražarske službe.

Ne poznaje osobu imena Zlatko Golub, niti osobu imenom Stevo Lakić.

Poznato mu je da je Ivan Jezdec bio pripadnik jedinice za posebne namjene, a poslije pripadnik II bataljuna, druge A brigade. Goran Silaj je također bio njegov djelatnik 1999./2000. godine. Osobu nadimkom „Grančica“ poznaje, ali ne zna čiji je bio pripadnik. Misli da je „Tašo“ bio pripadnik MUP-a.

Tijekom kolovoza, srpnja i rujna 1991. jedinica je posjedovala manje kombije, jedan do dva kombija i kamione Zagrebačkog transporta. Ne sjeća se koje su boje bili kombiji. Kombije je

vozio onaj tko je imao vozačku dozvolu, a o uporabi je odlučivao zapovjednik niže razine. Nije mu poznato tko je bio zapovjednik „Vukova“.

Na upit punomoćnika oštećenih, odvjetnika Luke Šuška, svjedok je rekao da mu nije poznato je li Franjo Gregurić bio u Sisku.

Na upit zamjenika ŽDO Osijek, svjedok je rekao da je kao pripadnik jedinice za posebne namjene imao sivu uniformu, i to u ožujku/travnju 1991., a kasnije je nosio šarenu odoru. Za vrijeme dok je bio zapovjednik II bojne, pripadnici njegove bojne nosili su maskirne uniforme, a tijekom srpnja i kolovoza je vidio da neki pripadnici jedinica nose crne odore. Dio „Vukova“ također je nosio crne uniforme.

Njemu osobno nije zapovjedao Ivan Bobetko, a prema izjavi Bože Budimira, svjedok smatra da je bilo dosta nerazjašnjenih pitanja u vezi zapovjedanja.

U akciji Dragotinci, od 13. do 15. srpnja 1991., sudjelovali su pripadnici Lučkog, a također i jedinica za posebne namjere. Uloga opt. Milankovića nije mu poznata. Poznato mu je da se govorilo da će akcijom rukovoditi Markač, a neki su govorili da će rukovoditi Milanković.

SVJEDOKINJA/OŠTEĆENA JASENKA BOROJEVIĆ (supruga ubijenog Steve Borojevića)

Svjedokinja je ostala pri iskazu danom u istrazi dana 29. rujna 2011. godine.

Tada je (prema navodima u obrazloženju optužnice) navela da je prije no što je njezin suprug nestao 6. listopada 1991., točnije tri dana prije Stevinog nestanka, u njihovom stanu vršena pretraga koju su obavile dvije uniformirane naoružane osobe tražeći oružje. Sjeća se da ju je dana 6. listopada suprug njihovim vozilom „Peglicom“ bijele boje odveo na posao u Stupno gdje je radila u štampariji. Na putu do Stupna u Odri su ih zaustavile uniformirane osobe, što se inače često događalo. Suprug je odmah otišao natrag u Sisak, ali do kuće nije došao. Nestanak je prijavila policiji, ali joj tamo nisu ništa znali reći. Nakon nekoliko dana na njezina vrata je pozvonio policajac koji joj je rekao da treba ići na patologiju. Nije imala snage za tako nešto te su u bolnicu otišli njezin zet Darko Marić i pokojna kuma Katica Dražić koji su identificirali tijelo njezinog supruga Steve Borojevića. Navodi da se i njezin poznanik Mićun Turk raspitivao za Stevu, pa je jednom prilikom pitao i Brodarca da li što zna o njezinom suprugu, a ovaj mu je odgovorio da Stevo nije niti na listi za praćenje, niti na listi za likvidaciju.

Na upite zamjenika ŽDO Osijek, iskaz je nadopunila rekavši kako je šest mjeseci od nestanka supruga razgovarala s djelatnicima policije te da im je rekla da nema neposrednih saznanja o nestanku. Supruga je sahranila nakon 13 dana potrage.

Sudsko vijeće je konstatiralo da je svjedokinja zadržala pravo postavljanja imovinsko-pravnog zahtjeva, iako je navela da je već vodila parnicu koju je izgubila te je dužna naknaditi 20.000,00 kuna parničnih troškova.

SVJEDOK DRAGUTIN SELANEC

Svjedok je ostao pri iskazu kojeg je dao u istrazi 21. listopada 2011. godine.

Na upit braniteljice opt. Milankovića, odvjetnice Nataše Čučić, svjedok je iskazao da mu nije jasan razlog sastanka između Josipa Brajkovića i Martina Špegelja, ali je pretpostavio kako je jedan od razloga što je imenovani Brajković bio predsjednik gradskog odbora HDZ-a.

U inkriminirano vrijeme je Ivan Bobetko bio predsjednik kriznog štaba odgovoran za civilna i vojna pitanja.

Svjedok je iskazivao o 57. bataljonu I gardijske brigade. Iskazao je kako je dio postrojbe, tj. prva satnija (od ukupno šest), bila smještena na Odri, u Domu. 57. bataljon je bio većinom dragovoljački. Misli da početkom sukoba dio pripadnika nije bio smješten na „ORA“-i. To je moglo biti kasnije, krajem 1992. ili početkom 1993. godine.

Na početku su svi imali iskaznice pričuvnog sastava policije, a kada su kasnije postali pripadnicima brigade, nisu vraćali te iskaznice. Dok su imali iskaznice, nisu bili pod nadležnosti policije, već im je zapovijedao Ante Bobetko.

Rekao je da su nosili svakakve odore, no većinom šarene-maskirne. Nisu nosili posebne oznake na odorama, a u početku ih uopće nisu imali.

Rekao je da je Đuro Brodarac došao na mjesto zamjenika PU, a po odlasku načelnika u mirovinu postao je načelnikom. Brodarac je slušao generala Bobetka. Ne zna kojoj je političkoj stranci pripadao Brodarac.

S obzirom da je svjedok iz istog mjesta kao i Janko Bobetko, smatra da se Janko Bobetko uključio kako bi „izvukao“ Ivana Bobetka od alkohola, kojemu je bio sklon, no Ivan često nije slušao Janka i ponašao se na svoju ruku. Ivan je sam donosio odluke, a u njih nije uključivao ni Božu Budimira, sve do listopada 1991., kada je formirana operativna grupa za Sisak i Banovinu, na čijem čelu je bio Božo Budimir.

Rejting opt. Milankovića, kao zamjenika PU, u to je vrijeme bio veoma visok. Bavio se organizacijom unutar policije.

Na upite branitelja opt. Bošnjaka, odvjetnika Domagoja Rešetara, svjedok je obrazložio da su 21. lipnja 1991. zadužili maskirne odore. Prema njegovom saznanju, na „ORA“-i nije bilo nikoga osim pripadnika II gardijske brigade. Svjedok nije dolazio u „ORA“-u nakon lipnja 1991. godine. 57. samostalni bataljun je od teritorijalne obrane dobio dvije Lade Nive, jedan kamion i jedno terensko vozilo – Puh.

Na pitanje o Josipu Brajkoviću, svjedok je odgovorio da je Brajković bio zapovjednik samo na papiru, no da nikada nije dolazio u Zapovjedništvo.

Na upit Zamjenika ŽDO Osijek, svjedok je rekao da je general Janko Bobetko imao samo savjetodavnu ulogu, tj. da nije izdavao pisane zapovjedi.

Što se tiče vozila Puh, svjedok ne zna gdje je to vozilo završilo. O opt. Bošnjaku je čuo neke priče, no ne zna ništa konkretno.

Rekao je da je od zapovjednika satnije dobio popis te da su izdane iskaznice za 550 osoba.

Zamjenik ŽDO Osijek stavio je **primjedbu** na dio iskaza svjedoka u kojemu je rekao da je sudjelovao u izradi popisa na osnovu kojeg su pripadnicima 57. samostalnog bataljuna podijeljene iskaznice i da su oni imali status pripadnika pričuvne policije, što je kontradiktorno iskazu iz istrage u kojem je tvrdio da nije sudjelovao u formiranju jedinice pričuvne policije u PU Sisak.

Vijeće je donijelo rješenje kojim se glavna rasprava odgađa, a slijedeća zakazuje za **3. srpnja 2012. godine u 9,00 sati.**

Zapažanja promatrača:

Sudsko je vijeće, sukladno odredbi članka 300.st.1. ZKP-a, zbog ometanja reda u sudnici opomenulo branitelja opt. Milankovića, odvjetnika Milenka Umičevića.

3. srpnja 2012. godine - nastavak dokaznog postupka

Postupak je pratila Veselinka Kastratović, promatračica Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinari Jutarnjeg lista i Večernjeg lista, prijatelji optuženika

Svjedok Boris Bukal

Ostao je kod svog iskaza iz istrage datog dana 22. rujna 2011. godine.

Prema navodima u obrazloženju optužnice Boris Bukal, voditelj referade za obrambene pripreme PU Sisak, u vezi s dovođenja Dragana Miočinića u PU Sisak je naveo kako ga je Ivan Tounec, načelnik odjela operativnih poslova u PU Sisak, pitao poznaje li Miočinića i hoće li ga on ispitivati. Odgovorio je da neće i otišao je do prostorije gdje se ovaj nalazio te vidio da ga čuvaju dvojica policajaca. Nakon toga službena verzija je bila da je Miočinić pobjegao, a neslužbeno se pričalo da je dobio kamen u glavu i da je bačen u Savu.

U vezi uhićenja civila u Mošćenici, rekao je da se kritičnog dana on zatekao na licu mjesta i vidio je da uhićenja provode pripadnici pričuvnog sastava s oznakama policije. Poznato mu je da su uhićeni civili prvo bili zatočeni u Žabnu, gdje je bila smještena postrojba pričuvnog sastava policije pod zapovjedništvom Brajkovića. Naveo je da je prilikom uhićenja u Mošćenici od premlaćivanja preminuo jedan civil, da se radi o Stevi Ratkoviću i da zna da je on otac Branke Marinić, da se djevojački prezivala Ratković.

U vezi zlostavljanja nepoznatog civila naveo je da je negdje u 10. ili 11. mjesecu 1991. za vrijeme dok se nalazio u zgradi PU, tražio zamjenika načelnika I-okr. Vladimira Milankovića da mu nešto potpiše, a s njim su bili i policajci Kožuh i Bunjevac. U jednom trenutku prolazeći hodnikom vidio je odškrinuta vrata jednog ureda koji inače ne pripada okr. Milankoviću, malo je odškrinuo ta vrata i u sobi vidio okr. Milankovića i Matu Damjanovića, te još dva nepoznata policajca, a na podu je vidio jednog civila koji je ležao i jecao. Čuo je kako okr. Milanković galami na tog civila i psuje mu: „Pička ti materina četnička, hoćeš li ti progovoriti ili ne?“, nakon čega ga je nogom obuvenom u čizmu udario u predio donjeg dijela trbuha i spolnog organa. Ta scena je za njega bila strašna i jeziva i više nije znao zbog čega je ovdje došao i odmah je izašao iz te prostorije. Osoba na podu je imala civilnu odjeću, a radilo se o muškarcu u dobi od oko 45 godina.

Danas je rekao da je jednom tjedno vidio opt. Vladimira Milankovića i druge osobe u PU Sisak u crnim odorama bez oznaka na rukavima. Među osobama koje su povremeno na sebi nosili crne odore bio je i Mato Damjanović. Pretpostavlja da je načelnik PU Sisak Đuro Brodarac znao za tu praksu.

Svjedok poznaje osobu imenom Mirko Marjanović «Gerančica», jer se formalno na papiru vodio da je pripadnik pričuvne policije, no nije bio pod svjedokovom zapovijedi. Odgovarao je Đuri

Brodarcu i Vladimiru Milankoviću. Ne zna što je bila njegova zadaća. Sjeća se da je nosio razne odore, no crnu odoru «Grančica» nije nosio. Sjeća ga se da je nosio pištolj s dugačkom cijevi.

Svjedok poznaje osobu imenom Stanislav Gavron, bio je na popisu pričuvne policije, no niti on nije bio u svjedokovoj ingerenciji. Sa 10-ak vojnika Gavron je bio na katu PU Sisak i čuvao je Đuru Brodarca, kome je i odgovarao.

Svjedok je osobno poznao Dragana Miočinovića. Svjedokov nadređeni Ivan Tounec rekao je da je uhićen jedan čovjek i poslao svjedoka da pogleda radi li se doista o Draganu Miočinoviću. Svjedok je došao do sobe u kojoj je bila ta osoba, pogledao je i vidio da je u sobi doista Dragan Miočinović. Drugi dan čuo je od svoga nadređenog da je Dragan Miočinović pobjegao. Nakon par dana svjedok je u gradu čuo da je Dragan Miočinović nađen mrtav u Savi.

Nadalje, svjedok je rekao da je on bio zapovjednik satnije pričuvne policije u PU Sisak. Imali su dva voda pričuvne policije, čiji zadatak je bio čuvanje vitalnih objekata u Sisku. Djelatnici satnije kojom je zapovijedao svjedok nisu uhićivali civile u Sisku.

Jednom zgodom svjedok se zatekao u Mošćenici i vidio uhićenje civila. Nema saznanja koja je postrojba to činila, no, vidio je da su u odorama, da neki od njih imaju i podkape na glavama i da iz privatnih kuća izvode civile. Pripadnici te postrojbe na sebi su imali odoru pričuvne policije s oznakom «policija» ali bez grba. Svjedok je čuo za jedno uhićenje i maltretiranje civila u Sisku. Njegov susjed Boško Subotić, direktor građevinskog poduzeća u Sisku, jednom je došao u svjedokov stan i požalio mu se da je prije par dana uhićen, da je maltretiran, no da je ipak pušten. Rekao mu je da su mu oči bile povezane, da je čuo šum rijeke i po tome je zaključio da se radi o Savi. Tada su osobe, koje su bile u pratnji, rekly g. Subotiću da hoda jedno sto metara i da se ne osvrće.

Svjedok Milan Bradarić

Ostao je kod svog iskaza danog u istrazi dana 23. rujna 2011. godine.

Svjedok Marijo Božić

Ostao je kod svog iskaza danog u istrazi dana 29. rujna 2011. godine.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, u vezi ubojstva Ljubice Solar, rekao je da je kao pripadnik specijalne jedinice policije vodio interventnu grupu nakon zaprimanja dojave da se puca na Trgu Moše Pijade. Dojavu je dobio i od oper. dežurstva i od I-okr. Vladimira Milankovića. Bilo je sigurno negdje iza 21,00 sat i bio je potpuni mrak kada su došli na trg na kojem nikoga nisu zatekli. Sve je bilo u mraku osim svjetala u jednom stanu koji su išli provjeriti. Kada su došli do toga stana, na njemu su ulazna vrata bila otvorena i tu su vidjeli tijelo mlađe ženske osobe oko koje je bilo krvi i koja više nije davala znakove života.

Na današnjoj raspravi je rekao da je njegova postrojba dobila dojavu putem UKV veze od Vladimira Milankovića i dežurne službe da odu ispitati pucnjavu. Svjedok je te noći bio dežuran stoga ga je zvao Vladimir Milanković, a ne svjedokov zapovjednik. Vladimir Milanković dana 17. rujna 1991. godine bio je zamjenik načelnika PU Sisak. Nakon što je otišao na lice mjesta svjedok nije osobno utvrdio identitet žrtve, mlade djevojke iz Siska. Identitet je utvrdila krim policija koja je vršila uviđaj na licu mjesta. Zbog policijskog sata nisu mogli izvršiti uviđaj, a

istražni sudac te večeri nije došao na lice mjesta. Nakon povratka u PU Sisak svjedok je podnio izvještaj u kome je rekao da je na licu mjesta utvrdio da je ubijena mlada ženska osoba, da je ubijena iz vana. Naknadno je saznao tko je vlasnik toga stana. Od trenutka kada je došao na lice mjesta do trenutka kada je otišao u PU Sisak, na kritičnom mjestu nije bilo nikakve pucnjave.

4. srpnja 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Svjedok Denis Tadić

Prema navodima u obrazloženju optužnice Denis Tadić je bio pripadnik pričuvnog sastava policije PU sisačko-moslavačke u razdoblju od 27. srpnja 1991. do 17. kolovoza 1993., te od 1. prosinca 1993. do 1. travnja 1995.

Na glavnoj raspravi ostao je kod iskaza danog u istrazi dana 30. rujna 2011. godine. Rekao je da je sa svojom postrojbom „Vukovi“ došao u Sisak u lipnju 1991. godine. Bili su smješteni u lječilište „Jodno“. Zapovjednik postrojbe bio je sada pokojni Jadranko Garbin, kome je nadređeni bio Ivan Bobetko, u to vrijeme šef Kriznog štaba u Sisku. Nad postrojbom „Vukovi“ nitko iz PU Sisak nije imao bilo kakve ingerencije. Niti jednom akcijom koja je provedena nije zapovijedao Vladimir Milanković.

Postrojba „Vukovi“ to ime je dobila u ljeto 1991. godine. Do tada se zvala jedinica za posebne namjene Zagreb. Ime postrojbe „Vukovi“ dobila je po Branku Vuku, prvom zapovjedniku koji je poginuo. Oznake postrojbe dobili su u listopadu ili studenome 1991. godine, do tada su imali policijske oznake. U listopadu 1991. godine postrojba je dobila crne, bijele i šarene odore.

Svjedok poznaje osobu imenom Mirko Marjanović „Grančica“. Opisao ga je kao osobu nižeg rasta, nabijene građe, nosio je poveze na glavi.

Svjedok je rekao da opt. Drago Bošnjak u postrojbi „Vukovi“ nije obnašao nikakve zapovjedne dužnosti, jer je to osobno zabranio Jadranko Garbin.

Svjedok je svoj ratni put prepisao od Dragutina Videca. Isti takav imali su i drugi pripadnici postrojbe. Rekao je da je njegova postrojba sudjelovala u akciji u mjestu Brđani, u kolovožu 1991. godine. Tom akcijom je zapovijedao pukovnik Matanović, i bila je to čista vojna akcija. Zamjenik ŽDO iz Osijeka predložio je da se svjedoku predoči izjava koju je svjedok osobno potpisao i iz koje slijedi da je akcija bila pod zapovijedništvom načelnika PU Sisak Đure Brodarca i njegova zamjenika Vladimira Milankovića, što se razlikuje od današnjeg iskaza. Svjedok je ponovio da je tom akcijom zapovijedao Ivan Bobetko.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka stavio je prigovor na iskaz ovoga svjedoka zbog nevjerodostojnosti iskaza i stoga što je u suprotnosti s materijalnim dokazima.

Svjedok Alen Radić

Prema navodima u obrazloženju optužnice jedno je vrijeme proveo na „Jodnom“ i viđao je da tamo dolaze načelnik PU i I-okr. Milanković i zna da su oni bili nadređeni Garbinu.

Na današnjoj glavnoj raspravi rekao je da ostaje kod iskaza iz istrage od dana 18. listopada 1991. godine.

Rekao je da zna za odvođenje Srba u Sisku, jer je to vidio, no u tome nije sudjelovao. Opt. Dragu Bošnjaka vidio je prvi put u devetom ili 10. mjesecu 1991. godine. Rekao je da je optuženik koristio kuće Srba koji su istjerani iz svoje privatne imovne.

Svjedok Đuro Šorgić

Rekao je da ostaje kod svog iskaza danog u istrazi dana 30. rujna 2011. godine.

Na današnjem ročištu za glavnu raspravu rekao je da mu nije poznato koje je poslove konkretno u PU Sisak obavljao opt. Vladimir Milanković.

Svjedok Josip Rohaček

Rekao je da ostaje kod iskaza i istrage od 20. listopada 2011. godine.

Na današnjem ročištu je rekao da je u Sisak došao iz MUP RH. Zadaća mu je bila poboljšati organizaciju rada i poslovanja u PU Sisak. Svjedok je mislio da će u PU Sisak obnašati dužnost zamjenika načelnika umjesto Vladimira Milankovića, no to se nije dogodilo. On je u međuvremenu dobio rješenje za pomoćnika načelnika PU i bio je u istom rangu sa Vladimirom Milankovićem. Svjedok misli da načelnik PU Sisak nije imao saznanja da će on doći u Sisak. Prvi kontakt sa Đurom Brodarcem bio je na jednom vrlo kratkom sastanku, na kome je stigla obavijest da treba ići u Petrinju, što je svjedok i učinio. U PU Sisak svjedok je neprekidno bio mjesec i pol ili dva mjeseca, nakon čega se ponovo vratio u MUP RH u Zagreb.

Glavna rasprava nastavlja se dana 9. srpnja 2012. godine u 9,00 sati.

9. srpnja 2012. godine – nastavak glavne rasprave

Suđenje su pratili Miren Špek, promatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek; novinar

Nastavljena je glavna rasprava u kaznenom predmetu Krz-3/11 protiv optuženih Vladimira Milankovića i Drage Bošnjaka.

Na raspravu su se odazvali svjedoci: Vlado Palčić, Božidar Horvat i Bogdan Studen. Pozvani svjedoci Boško Subotić, Ana Jelić i Diana Pajagić nisu se odazvali, a svoj izostanak nisu opravdali.

Sukladno članku 320.st.2 ZKP-a nastavljena je glavna rasprava.

SVJEDOK VLADO PALČIĆ

Svjedok je popisno upozoren sukladno čl. 324.st.1. te 236. ZKP-a.

Svjedok je ostao pri svom iskazu danim pred istražnim sucem 21. listopada 2011. godine.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, svjedok je, što se tiče stvarnih zapovjednih ovlasti okr. Milankovića, tada izjavio da je naslijedio Milankovića na mjestu zapovjednika specijalaca, da su mu nadređeni bili načelnik PU i njegov zamjenik, da je okr. Milanković vodio kompletnu operativu i da su njemu bili odgovorni načelnici policijskih postaja i odjela policijske uprave, te da je kao zamjenik načelnika PU mogao svakome zapovijedati.

Na današnjoj raspravi je, na upite branitelja optuženih, nadopunio svoj iskaz navodeći kako je postao zamjenikom zapovjednika Posebne jedinice policije PU Sisak 18.3.1991. te je tu dužnost vršio do 19.6.1991., kada je postao zapovjednikom Posebne jedinice policije, na kojoj dužnosti je ostao 31 dan. Poslije postaje pomoćnikom prometne policije Sisak.

Nije znao koliko je dugo jedinica bila na ORA-i. Smatra da je ZNG formirana u lipnju ili srpnju 1991. godine.

O razduživanju opreme te o vrstama vozila nije imao saznanja. Nova sistematizacija radnih mjesta napravljena je u jesen 1991. godine. Poznato mu je da je zapovjednik Policijske Postaje Sisak bio I. opt. Milanković.

Poznat mu je Stjepan Krpičjak, djelatnik PU Zagrebačke, ali ga nije vidio u Sisku.

Na upit o pričuvnoj policiji, svjedok je iskazao kako im je pričuvna policija bila dodijeljena/pridodana, da pripadnici pričuvne policije nisu pisali izvještaje, već su ih pisali djelatnici policije. Pričuvni sastav koristio se za ophodnju, kontrole punktova.

Poznat mu je Drago Matanović, kao i njegov brat, i zna da su neko vrijeme bili smješteni na ORA-i te da su iz PJP prešli u ZNG. Smatra da su u ZNG prešli oni koji su stekli neka znanja i vještine.

Nije mu poznata situacija na ORA-i poslije 23. srpnja 1991. Iskazao je kako su u gradu Sisku u policijskoj upravi bile dvije policijske postaje (temeljna i prometna). Svaka je imala svoju pričuvnu jedinicu i tako je bilo do kraja rata. Po njegovom saznanju „Vukovi“ su pripadali pod PU, ali to samo logički pretpostavlja.

Braniteljica I.opt.Vladimira Milankovića, odvjetnica Nataša Čučić, stavila je primjedbu na iskaz svjedoka, navodeći da je suprotan materijalnim dokazima u spisu, a koji se tiču ustroja i sistematizacije radnih mjesta u okviru PU Sisak.

Primjedbi se pridružio i **branitelj II.opt.Drage Bošnjaka, odvjetnik Domagoj Rešetar**, dodajući kako svjedok nema neposrednih saznanja kome je pripadala jedinica „Vukovi“, već je to dio svjedokovog logičkog prosuđivanja.

SVJEDOK BOŽIDAR HORVAT

Svjedok je propisno upozoren sukladno čl. 324.st.1. te 236. ZKP-a.

Svjedok Božidar Horvat ostao je pri svom iskazu iz istrage od 2. rujna 1991. godine, a na upit branitelja optuženih nadopunio je svoj iskaz navodeći kako je „njihova“ jedinica 25. srpnja 1991. došla iz Zagreba u Sisak, no nije imala poseban naziv.

On je bio u toj jedinici sve dok u studenom 1991. nije otišao u „Vukove“. Nadređeni mu je bio Jadranko Garbin, na čiji poziv je i došao u Sisak. Kao i mnogi, sa sobom je ponio vlastitu pušku,

a (maskirnu) uniformu je sam kupio. Upućivani su na borbene zadatke po naređenju Jadranka Garbina.

Donedavno nije znao da su oni bili pričuvna jedinica policije, već je smatrao da su bili antiteroristička jedinica. Drugi pripadnici su imali maskirne uniforme. Po njegovom saznanju, smatra da je Garbinu nadređeni bio Đuro Brodarac.

Za Ivana Bobetka zna da je bio zapovjednik Kriznog štaba.

Uz svjedoka iz Zagreba je došlo još osoba, čijih se imena nije mogao sjetiti, a pamti ih po nadimcima. Sjeća se da su u došli Drago Videc, Mladen Gložinić.

U početku nisu dobili nikakve oznake. Prema njegovom sjećanju, prošlo je dosta vremena dok nisu dobili oznake.

Jedinica je imala dvije čete Vodili su evidenciju ulaska municije. Jedinica je sudjelovala u probojima u Petrinji, Dubnici, Kostajnici. Rekao je da je jedinica imala nekoliko vozila, da je sam vozio sivi Peugeot te da nije primijetio da neki od pripadnika nose crne odore.

Na upit branitelja II.opt.Drage Bošnjaka, odvjetnika Domagoja Rešetara, svjedok je iskazao kako nije točno da je II.opt. Drago Bošnjak pristupio jedinici 1. srpnja, iako to stoji u njegovom ratnom putu. Rekao je da je on to činio kako bi pomogao suborcima. U suglasju s pokojnim generalom Jankom Bobetkom, mnogim „dečkima“ je pomogao ostvariti svoja prava, odnosno status hrvatskog branitelja te pravo na mirovinu.

Kada je došao u „Vukove“ opt. Drago Bošnjak nije bio nikakav zapovjednik, a često je dovodio sina Hrvoja koji je tada imao deset godina.

Na upit istog branitelja, svjedok je rekao da poznaje osobu nadimkom „Grančica“, da je to Mirko Marjanović, koji je po njegovim saznanjima sada u zatvoru.

Zamjenik ŽDO Osijek, Miroslav Kraljević, stavio je primjedbu na iskaz svjedoka, navodeći da je iskaz kontradiktoran iskazu danom u istrazi, 2. rujna 2011. godine, a vezano uz to da nije vidio crne odore.

SVJEDOK BOGDAN STUDEN

Svjedok je popisno upozoren sukladno čl. 324.st.1. te 236. ZKP-A

Svjedok je iskazivao u istrazi 31. kolovoza 2011. godine.

U istrazi je rekao kako je kao jedan od stražara na „Bunkeru“ kod Save (ili/i Komarevu) u inkriminirano vrijeme vidio da dolaze dvije nepoznate osobe naoružane automatskim puškama te iz crnog automobila izvode civila kojeg su kasnije pogubile i bacile u Savu. Civil je imao preko 40 godina, a prema navodima svjedoka izgledalo je kao da se pomokrio.

U to vrijeme naišao je i zapovjednik Zoran Matijaš koji je pitao nepoznate osobe što čine i tko im daje ovlasti.

Svjedok je kao očevidac događaja ispitan 10. travnja 1992. godine u zgradi Vojne Policije u Zagrebu – Lašićina.

O viđenom nije pisao izvještaj.

Miroslav Kraljević, zamjenik ŽDO Osijek, predložio je da se svjedoku predoči iskaz koji je dao 10. travnja 1992. godine.

Branitelji su stavili primjedbu na izvođenje ovog dokaza, jer je zapisnik čije se čitanje predlaže u kaznenom postupku koji je pod brojem K-33/03 vođen pred Županijskim sudom u Sisku izdvojen

kao nezakonit dokaz, a isto tako je već u prigovoru na optužnicu navedeno i obrazloženo iz kojih je to razloga nezakonit dokaz.

Nakon toga je Vijeće **predočilo** svjedoku zapisnik, a isti je iskazao kako u tom zapisniku koji mu je predložen stoji da je tada izjavio kako je tijelo plutalo, no on misli da to nije točno i da nije vidio da tijelo pluta. Svjedok je razliku u iskazima objasnio protekom 20 godina od vremena kad se događaj zbio.

U istom zapisniku je iskazao kako je naišlo vozilo Puch tamno plave ili crne boje, da je jedan od nepoznatih počinitelja imao maskirnu uniformu, a drugi plavu, pa iz toga zaključuje da su bili policajci, ali to ne može sa sigurnošću tvrditi. Rekao je da civil nije pružao nikakav otpor. Kada je svjedok začuo pucanj, civil je bio leđima na vodi. Tada je drugi nepoznati počinitelj pucao po civilu. Prema tom iskazu, svjedok je civila opisao kao osobu u pedesetima, niskog rasta.

Vijeće je donijelo rješenje kojim se glavna rasprava **odgađa**, a slijedeća zakazuje za **10. srpnja 2012. godine u 9,00 sati**.

10. srpnja 2012. godine - nastavak dokaznog postupka

Postupak su pratili Veselinka Kastratović i Mladen Stojanović, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinarka Večernjeg lista, prijatelji optuženika

Svjedok Slavko Muža

Saslušan je u istrazi dana 2. rujna 2011. godine. Na današnjoj raspravi je rekao da poznaje opt. Vladimira Milankovića. U Sisak je došao iz Zagreba, točnije iz Lučkog, iz jedinice za posebne namjene. Opt. Dragu Bošnjaka upoznao je u proljeće 1991. godine. Drago Bošnjak je u sastav pričuvne policije ušao u jesen 1991. godine. U srpnju i kolovozu 1991. godine bio je trgovac, imao je sa bratom trgovinu mješovite robe.

Pričuvnu policiju je bilo teško negdje svrstati. Pripadnici pričuvne policije bili su na platnom spisku MUP RH, dobili su iskaznice, no bili su podređeni kriznom štabu. Drago Bošnjak bio je u jednoj od postrojbi pričuvne policije pod imenom „Vukovi“. Osim te postrojbe postrojbe pričuvne policije imale su imena: „Radići“, „Cicibani“, ...

Postrojba u kojoj je bio svjedok bila je izvan Siska, od svibnja ili lipnja 1991. godine postala je samostalna postrojba policije pod imenom „Ose“. Dana 26. lipnja 1991. godine zadnji pripadnici iz posebne jedinice policije napustili su prostor ORA-e.

O ubojstvima u Sisku svjedok nema saznanja. Od rujna 1991. godine postrojba „Ose“ bila je smještena na stadionu „Segeste“. Čuo je za nestanke civila, ali što se točno dogodilo ne zna. Čuo je i za leševe koji su plivali Savom, no svjedok na to nije obraćao pažnju.

Na pitanje zašto je potpisao izjavu u kojoj stoji da je opt. Drago Bošnjak pristupio postrojbi pričuvne policije u srpnju 1991. godine, svjedok je rekao da je to učinio stoga što ga je optuženi zamolio da mu potpiše potvrdu, a on nije provjeravao datume koji su navedeni u potvrdi. Optuženiku je ta potvrda trebala kako bi imao bolju poziciju za ostvarivanja prava na mirovinu.

Svjedok je, odgovarajući na pitanja punomoćnika oštećenika, rekao da je u kritično vrijeme Krizni štab bio nadređen svim potrojbama, sve zapovijedi išle su iz Kriznog štaba. Rekao je da je i njegova postrojba dobivala zapovijedi iz Kriznog štaba, ali preko Policijske uprave. Kriznom štabu bila je nadređena Vlada RH.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka ponovio je istu primjedbu na dio iskaza svjedoka koju je stavio na njegov iskaz u istrazi.

Svjedok Zlatko Oroz

Saslušan je u istrazi dana 2. rujna 2011. godine. Na današnjem ročištu za glavnu raspravu rekao je da je iz Zagreba, gdje je bio u djelatnom sastavu policije, u Petrinju došao u siječnju 1991. godine. U Petrinji je bio do ranjavanja 16. rujna 1991. godine. Petrinja je pala 19., 20. ili 21. rujna 1991. godine. Nakon izliječenja vratio se u PP Petrinja, koja je tada bila izmještena u Dužicama.

Svjedok je rekao da opt. Drago Bošnjak u kolovozu i rujnu 1991. godine nije bio u postrojbi pričuvne policije. Izjavu o dragovoljnom pristupanju opt. Drage Bošnjaka pričuvnoj policiji u srpnju 1991. godine svjedok je potpisao stoga što ga je Drago Bošnjak zamolio da mu potpiše izjavu, koja mu je trebala za ostvarivanje prava na mirovinu. Svjedoku je poznato da tijekom 1991. godine opt. Drago Bošnjak nije imao nikakve zapovjedne ovlasti.

Svjedok Nedjeljko Brekalo

Saslušan je u istrazi dana 2. rujna 2011. godine. Na današnjem ročištu za glavnu raspravu rekao je da je bio dragovoljac iz Rafinerije, pripadao je protuzračnoj obrani. O Jovanu Crnobrnji ništa nije niti čuo niti vidio. Predočeno je svjedoku da je u istrazi rekao da je vidio trenutak kada je odveden Jovan Crnobrnja. Svjedok je na to rekao da je vidio kada su odvodili Jovana Crnobrnju, imao je vezane ruke lisicama. Na ulici je bilo 50 – 60 osoba, bili su to susjedi, bez odore i oružja. Okupili su se kada se dogodilo pucanje na Branka Lazića. Tada je vidio opt. Dragu Bošnjaka, i on je došao sa ostalim susjedima. Bio je u civilu i bez oružja. Svjedok je rekao da je otvarana vatra iz kuće Branka Lazića ali ne zna tko je pucao. Pričalo se da je prvi pucao Branko Lazić pa su naši dečki odgovorili, no ne zna tko je prvi pucao. Za postrojbu „Vukovi“ svjedok nije čuo.

Svjedok Duško Lazić

Saslušan je u istrazi dana 2. rujna 2011. godine. U istrazi je rekao da je iz Siska otišao dana 6. kolovoza 1991. godine. Nema neposrednih saznanja o događanjima od 26. kolovoza 1991. godine. Kao razlog odlaska iz Siska u Petrinju naveo je neugodnosti koje je imao na poslu i na ulici. Doživljavao je prijetnje, vrijeđali su ga da je četnik. Počele su gotovo svakodnevne eksplozije i miniranja srpskih objekata. Desetak dana prije odlaska dobar prijatelj Siniša Dugandžić mu je rekao da je bio na sastanku HDZ-a na kojem se govorilo o istjerivanju Srba iz Siska i o načinu kako će se to riješiti. Na spisku kuća koje je trebalo minirati bila je i kuća svjedokovih roditelja. Također se sjeća da se Siniša tom prilikom rasplakao i rekao mu da mora bježati iz Siska. Na dan kad je bio napad na njegovu kuću on je bio u Petrinji, u vojarni, na straži. Odmah iduće jutro je saznao što se dogodilo, a prva informacija koju je dobio je bila da mu je otac, zajedno s Crnobrnjom, ubijen. Oficir iz službe sigurnosti u petrinjskoj vojarni mu je prenio da je o svemu službenim putem razgovarano i s Đurom Brodarcem koji je rekao da ne zna ništa o Branku Laziću, ali da je napad na kuću izvršen jer je u njoj bila četnička bolnica.

Na današnjem ročištu za glavnu raspravu svjedok je ponovio svoj iskaz. Rekao je da ne može sa sigurnošću reći koliko je vremena prošlo od njegova razgovora sa Sinišom Dugandžićem i svjedokova odlaska iz Sisak. Nije odmah otišao, jer nije odmah niti povjerovao u cijelu tu priču. No, kada je vidio da se miniraju kuće i da doživljava prijetnje otišao je.

Vijeće je prihvatilo prijedlog zamjenika ŽDO iz Osijeka da se svjedoku predoče fotografije uvidaja broj 787/91 od 24. studenoga 2011. godine, vezano za pitanje prepoznaje li svjedok kuću, vozilo, ako da čije je. Svjedok je pogledao predočene fotografije i rekao da je na fotografijama od 1 do 24 vidljiva kuća Jove Crnobrnje, na fotografijama od 25 do 41 vidljiva njegova kuća i njegov auto (na fotografiji br. 26), a na fotografijama od 42 do 51 vidljiva je kuća svjedokova ujaka Marka Đakovića.

Svjedok Duško Vejnović

Saslušan je u istrazi dana 9. rujna 2011. godine. Na današnjoj raspravi je rekao da je njegov brat Nedjeljko Vejnović odveden na ORA-u, odvele su ga uniformirane osobe, između ostalih bio je tu i opt. Vladimir Milanković. Brat je na ORA-u odveden u 9,30 sati, a svjedok je na ORA-u došao u 9,45 sati. Bili su u dvije prostorije, dijelio ih je zid. Svjedok je rekao da je njegov brat ubijen iz koristoljublja, a ne zato što je Srbin. Tijelo njegova brata ekshumirano je ali bez glave. Rekao je da je brat bio sahranjen u Grešanima, šumi Klanac kod Gline, da je potom „ekshumiran da bi bio sahranjen kao pas“. Potom je, nakon što je dobio tijelo, u Bosanskom Novom organizirana sahrana mimo njegova odobrenja i od toga je napravljena „pompa“, iako on to nije želio.

Predsjednik vijeća upozorio je svjedoka da je detaljno iskazivao u istrazi, da je rekao da se svoga iskaza svjeća i da ostaje kod njega. Stranke i sudionici postupka nisu imali pitanja za svjedoka stoga mu se zahvalio i rekao da može ići. Na pitanje svjedoka može li postaviti pitanje opt. Vladimiru Milankoviću, predsjednik vijeća ga je upozorio da je on taj koga se pita i da pitanje optuženiku ne može postavljati.

Glavna rasprava nastavlja se dana 11. srpnja 2012. godine u 9,00 sati.

11. srpnja 2012. – nastavak dokaznog postupka

Postupak je pratio Mladen Stojanović, iz Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, novinari, obitelji i prijatelji optuženih.

Na današnje ročište glavne rasprave pozvani su svjedoci: Stevo Lakić, Davor Miller, Darko Komarac, Dragoljub Rajšić, Marijanka Šešljaga Španović, Ljuban Crljenica i Josip Ćorković. U sud nisu pristupili Stevo Lakić, za kojeg dostava poziva nije uredno iskazana, te Davor Miller i Darko Komarac, koji su uredno pozvani, a svoje izostanke nisu opravdali.

Svjedokinja ostećenica Marijanka Šešljaga Španović (supruga ubijenog Rade Španovića) upitana je da li se sjeća svoga iskaza iz istrage, je li joj ga je potrebno pročitati i ostaje li pri tom iskazu. Odgovorila je da se sjeća iskaza, da zapisnik s njenim iskazom nije potrebno čitati te da ostaje pri tom iskazu.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, tada je izjavila da je bila prisutna kada je suprug odveden iz stana 6. rujna 1991. Odvele su ga dvije uniformirane osobe prema kombiju bijele boje koji je imao stakla i s bočne strane, u pravcu Petrinjske ulice. U kombiju je bilo još pet ili 6 uniformiranih osoba. Ova dvojica koja su ga izveli iz stana predstavili su se kao policija.

Dodala je da od 2003. godine na ime naknade štete potražuje 400.000,00 kuna te da pri tom zahtjevu i dalje ostaje.

Dodatna pitanja nisu joj postavljena.

Svjedok Josip Ćorković također je izjavio da se sjeća iskaza iz istrage, da zapisnik s njegovim iskazom nije potrebno čitati i da ostaje kod tog iskaza.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, u istrazi je izjavio da je bio djelatnik PS Sisak. Izjavio je da je bio očevidac incidenta u lokalu "Gaj" (koji je prethodio ubojstvu članova obitelji Vila). Tu su još bili i Ivica Jezdec, Josip Košutić i Stevo Lakić. Ne sjeća se da je bio prisutan Mlađo Vila. Nakon što je Željko Vila nožem ubo Slivara i pobjegao van kroz zadnja vrata, u jednom trenutku je izvadio pištolj, ali nije pucao prema Željku Vili. Ostao je u lokalu još sat vremena, a prije nego što je otišao u lokal su ušle 3-4 osobe u šarenim uniformama, kakve su u to vrijeme nosili samo pripadnici HV-a, odnosno garde. Kratko su razgovarali s Jezdecem na šanku i potom sjeli u kombi, misli plave boje i otišli.

Danas je, na postavljena pitanja, odgovorio da poznaje Dragu Bošnjaka, koji mu je susjed te da Bošnjak kritične zgrade nije bio u lokalu "Gaj". Mirka Marjanovića zvanog Grančica poznaje, no nije ga vidio u lokalu kritične večeri. Braću Hodak također poznaje, no niti njih te večeri nije vidio u lokalu "Gaj". Bošnjaka je viđao u civilnoj odjeći, nikada ga nije vidio u vojnoj odori. Osobe koje su nakon incidenta došle u lokal "Gaj" nosile su šarene (maskirne) uniforme. Osim šahovnice na šiltericama nije primijetio ikakve druge oznake. Čuo je razgovor tih osoba, a po naglasku ne bi rekao da su te uniformirane osobe bile sa sisačkog područja. Misli da su Lakić i Košutić otišli iz lokala sa tim osobama, no ne zna u kojem su pravcu otišli. Nije mu poznato kojoj postrojbi su pripadali Košutić, Jezdec, Lakić i Slivar.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, u istrazi je iskazivao i o slučaju Jovana Crnobrnje i Branka Lakića. Tada je naveo da je u to vrijeme bio djelatnik PS Sisak, radio je u ophodnji, a stanovao je na Zelenom Brijegu, u Trakošćanskoj ulici i bio je susjed Jovana Crnobrnje i Branka Lazića. Te noći kad je odveden Crnobrnja bio je u ophodnji, u Željezari, te je preko radio-veze čuo da se puca u Trakošćanskoj. Zabrinuo se za obitelj i došao je na lice mjesta. Tamo je zatekao veći broj osoba u crnim uniformama od kojih je nekolicina tu ostala stražariti i nekoliko sljedećih dana.

Danas je, na postavljena pitanja, odgovorio da je Jovu Crnobrnju poznavao odmalena, jer mu je bio susjed. Kasnije se pričalo da je odveden, no nije se pričalo zbog čega.³ Do Trakošćanske je

³ Prema činjeničnom opisu optužnice, 26. kolovoza 1991. više neutvrđenih pripadnika interventne grupe PU Sisak po nalogu Vladimira Milankovića upali su u kuću umirovljenog djelatnika PU Sisak Jovana Crnobrnje i njegove supruge Dobrile u Trakošćanskoj ulici 3 u Sisku, tražili od njih da im kažu gdje se nalazi njihov sin Dušan i odmah potom počeli udarati rukama, nogama i drškama pištolja Jovana Crnobrnju po glavi i tijelu, dok je jedan od nepoznatih pripadnika PU Sisak više puta udario šakom u glavu Dobrilu

kritične večeri došao jer ga je zanimalo što se događa, iako to nije bio rejon za koji je bio zadužen. Nije mu poznato tko su bile osobe u crnim uniformama. Bio je mrak i nije se dobro vidjelo. Misli da kuće Jove Crnobrnje i Branka Lakića nisu bile ostećene nakon kritične večeri. Nije mu poznato je li taj događaj bio evidentiran u PP Sisak. Dok je tijekom srpnja, kolovoza i rujna 1991. godine obavljao pozorničko-patrolnu djelatnost nije upotrebljavao oružje, tj. nije bilo pucnjave.

Svjedok Ljuban Crljenica izjavio je da ostaje kod iskaza kojeg je dao 11. kolovoza 2011. tijekom istrage. Iskaz svjedoka nije pročitano.

Tada je (prema navodima u obrazloženju optužnice) naveo da su i u njegovu kuću upale naoružane uniformirane osobe, koje su imale kape kao vojska i pretražili su kuću radi pronalaska oružja. No, nisu ništa našli i udaljili su se. Nakon 20-30 minuta došli su djelatnici policije, odjeveni u policijske odore, i odveli ga u policijski kombi, stali su i kod kuće njegovog dobrog poznanika Janjetovića i čuo je da policija doziva Janjetovića da izađe van. U odnosu na ubojstvo Jovana Crnobrnje i napad na kuću Branka Lazića nije mu ništa poznato osim što zna da se pucalo oko njihovih kuća.

Na današnjoj glavnoj raspravi nisu mu postavljana dodatna pitanja.

Svjedok Dragoljub Rajšić (sin ubijenog Dragana Rajšića⁴) izjavio je da ostaje kod iskaza kojeg je dao 11. kolovoza 2011. tijekom istrage. Iskaz svjedoka nije pročitano.

Na postavljena pitanja odgovorio je da nije uspio saznati tko su osobe koje su odvele njegovog oca. Stanovali su u centru grada, pored radio postaje, koju je čuvala policija. Od pripadnika policije je saznao da su oca odvele tri osobe, koje su bile različito odjevene (u policijsku, vojnu i civilnu odjeću).

Njegova obitelj je saznanje o nestanku oca dobila preko Gojka Buzačića, koji je danas pokojni. Gojko Buzačić je bio sa svjedokovim ocem na ORA-i i razgovarali su. Otac je zamolio Gojka da prenese obitelji da je prvo pretučen u zapovjedništvu ZNG-a te da je potom odveden na ORA-u. Buzačić je nečijom intervencijom pušten s ORA-e, a potom je posredno svjedokovoj obitelji prenio informacije o ocu.

Na posebno pitanje, pojasnio je da je 1991. "komandom grada" zvan prostor zapovjedništva ZNG-a, koji se nalazio u tadašnjoj Ulici Ive Lole Ribara. Tu je zapovjedao Ivan Bobetko.

Svjedok je pridržao pravo postavljanja imovinsko pravnog zahtjeva.

Rasprava će biti nastavljena 4. i 5. rujna, a potom 17. 18. i 19. rujna, s početkom u 9,00 sati.

raskrvarivši joj lice, nakon čega su Jovana Crnobrnju odveli na nepoznato mjesto i usmrtili hicima iz vatrenog oružja, a Dobrilu Crnobrnja uhitili i odveli u sisačku bolnicu radi pružanja pomoći, gdje su joj zaprijetili da se ne smije udaljavati do njihovog povratka, što je Dobrila Crnobrnja iskoristila, izašla iz bolnice i napustila Sisak, a već sljedećeg jutra 27. kolovoza 1991. tijelo Jovana Crnobrnje pronađeno je na lijevoj obali Kupe u blizini Starog grada u Sisku.

⁴ Nezakonito uhićenje Dragana Rajšića, od strane više nepoznatih uniformiranih osoba, njegovo odvođenje na ORA-u gdje je brutalno pretučen do smrti, nakon čega mu se gubi svaki trag, bio je predmet istrage protiv Đure Brodarca. Brodarac je za vrijeme istrage preminuo. Optužnica, koja tereti Vladimira Milankovića i Dragu Bošnjaka, ne sadrži ovaj događaj.

4. rujna 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočni: Veselinka Kastratović i Miren Špek, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, članovi obitelji optuženih, novinari više tiskanih medija, ekipa HTV-a

U nastavku dokaznog postupka iskaz su dali svjedoci: Hrvoje Bošnjak, Ivan Galić, Ivica Furdi, Ivica Dobranić i Danijela Štefanac.

Svjedok Hrvoje Bošnjak

Svjedok je sin opt. Drage Bošnjaka. Otklonio je blagodat nesvjedočenja (čl. 234. st. 1. ZKP).

Izjavio je da je u kritično vrijeme imao deset godina. Živio je sa ocem, bio mu je privržen. Živjeli su u predgrađu Siska zvanom „Viktorovac“. Na dijelu grada zvanom „Zeleni brijeg“ njegov otac Drago Bošnjak je imao sa bratom trgovinu, u kojoj je radio. Tijekom kolovoza 1991. godine svjedok i njegov otac bili su na moru, u Selcu kod Crikvenice. Kući su se vratili pred početak školske godine, no početak je odgođen zbog ratnih zbivanja. Njegov otac je nakon toga otišao u postrojbu „Vukovi“, u Jodno, i poveo je sa sobom i sina. Imali su jednu sobu u kojoj su spavali, koju su dijelili sa Denisom Tadićem. Svjedok je sa ocem bio godinu i tri mjeseca u postrojbi. Otac je uglavnom bio sa njim, no vjerojatno je odlazio i na teren, ali zbog protoka vremena svjedok ne zna detalje.

Branitelj opt. Drage Bošnjaka predočio je ovom svjedoku kopiju računa br. 087505 od 26. kolovoza 1991. godine. Svjedok je rekao da mu je taj račun poznat, pronašao ga je na tavanu kuće među fotografijama i to nakon što je njegov otac uhićen i priveden istražnom sucu. Osim toga računa nije našao druge dokumente, samo fotografije.

Svjedok je rekao da je njegov otac naknadno kupio poslovni prostor u Crikvenici, stoga su kasnije dulje živjeli u Crikvenici.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka stavio je primjedbu na iskaz ovoga svjedoka, jer smatra da je nemoguće da osoba koja je u kritično vrijeme imala 10 godina tako dobro pamti detalje važne za ekskulpiranje njegova oca. Svjedok je rekao da i nadalje ostaje kod svoga iskaza.

Svjedok Ivan Galić

Rekao je da je opt. Dragu Bošnjaka upoznao 1991. godine, kada je optuženik bio sa sinom gost u njegovu ugostiteljskom objektu u Selcu. Zapamtio ga je po tome što mu je bilo neobično da muškarac bude sa djetetom, jer su u to vrijeme, uglavnom, žene sa djecom bile na moru. Dragu Bošnjaka bolje je upoznao 1993. ili 1994. godine kada je optuženik kupio poslovni prostor u Crikvenici i tamo živio.

Branitelj opt. Drage Bošnjaka predočio je ovom svjedoku kopiju računa br. 087505 od 26. kolovoza 1991. godine. Svjedok je rekao da na računu prepoznaje svoj rukopis i svoj potpis. Rekao je da je iz rečenog računa vidljivo da je Drago Bošnjak bio gost u njegovu ugostiteljskom objektu od 18. do 26. kolovoza 1991. godine.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka stavio je primjedbu na iskaz ovoga svjedoka, i to na dio vezan za iskaz svjedoka vezan za vjerodostojnost izdanog računa i svjedokova potpisa na računu. Svjedok je rekao da ostaje i nadalje kod svoga iskaza.

Svjedok Ivica Furdi

Svjedok je rekao da je 24. kolovoza 1991. godine bio pomoćnik šefa smjene u PU Sisačko moslavačkoj. O događaju u lokalu „Gaj“ od 24. kolovoza 1991. godine svjedok ne zna ništa, nije bio nazočan tome događaju, nisu mu poznate okolnosti događaja. Predočena mu je kopija knjige dojava, u kojoj je prepoznao svoj rukopis, kao i rukopis šefa smjene o dojavi za događaj u lokalu „Gaj“. Ono što je upisano u tu knjigu šef smjene i svjedok saznali su iz izvještaja osoba koje su bile na terenu službeno, a to su, prema navodima iz knjige, Njokoš, Dobranić, Prepušt i sudac Mikšić.

Svjedok Ivica Dobranić

Svjedok je rekao da je u kolovozu 1991. godine radio kao kriminalistički tehničar u PU Sisačko moslavačkoj. Kategorički tvrdi da dana 24. kolovoza 1991. godine nije bio nazočan u lokalu „Gaj“ kada je ubijen Željko Slivar. Kao kriminalistički tehničar nije bio na uviđaju na licu mjesta toga događaja. Iako je njegovo ime navedeno u knjizi dojava, on se toga događaja ne sjeća. Moguće je da je bio na uviđaju, ali se događaja ne sjeća. Što se tiče obitelji Vila, svjedoku je poznato da su prije rata sinovi te obitelji bili huligani, da su se tukli. Tijekom rata o njima nema nikakvih saznanja.

Svjedokinja Danijela Štefanac

Svjedokinja je sinovica opt. Drage Bošnjaka, otklonila je blagodat nesvjedočenja (čl. 234. st. 1. ZKP).

Svjedokinja je u kritično vrijeme imala 15 godina. Rekla je da je njezin stric Drago Bošnjak u kritično vrijeme živio sa sinom u „Viktorovcu“, a da je zajedno sa njezinim ocem imao trgovinu na „Zelenom brijegu“, gdje je njezin stric dolazio raditi. Krajem kolovoza njezin stric Drago Bošnjak pristupio je u postrojbu policije i to ATJ (antiteroristička jedinica). Rečenu činjenicu pamti, jer su stric i bratić (stričev sin) to ljeto bili na moru, negdje kod Crikvenice, odakle su se vratili pred početak školske godine. No zbog rata školska godina nije započela. Stric je u postrojbu odveo i sina. Rekla je da su njezina obitelj i stric ranijih godina znali biti zajedno na moru. Te godine nisu išli zajedno na more.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka stavio je primjedbu na iskaz ove svjedokinje, i to u dijelu gdje iskazuje o vremenu kada su opt. Drago Bošnjak i njegov sin Hrvoje bili na moru i kada su se vratili s mora. Svjedokinja je izjavila da i nadalje ostaje kod svoga iskaza.

Nastavak glavne rasprave zakazan je za dan **5. rujna 2012. godine u 9,00 sati.**

5. rujna 2012. godine – nastavak glavne rasprave

Suđenje su pratili Miren Špek, promatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, novinari, HRT, rodbina i prijatelji optuženih, voditelj Ureda za pružanje podrške svjedocima i žrtvama na Županijskom sudu u Osijeku

Nastavljena je glavna rasprava u kaznenom predmetu Krz-3/11 protiv optuženih Vladimira Milankovića i Drage Bošnjaka.

Na raspravu su se odazvali svjedoci: Božidar Krizmanić, Ivica Bišćan, Ivica Jezdec, Josip Košutić, Predrag Meničanin i Saša Krstulović.

Sukladno članku 320. st. 2 ZKP-a nastavila se glavna rasprava., a svi svjedoci su propisno upozoreni sukladno čl. 324. st. 1. te 236. ZKP-a.

SVJEDOK BOŽIDAR KRIZMANIĆ

Svjedok je iskazao kako je bio prisutan u kafiću „Gaj“ kada se, jednog dana u kolovozu 1991. oko 17,00h, dogodilo ubojstvo, a tamo su bili i vlasnik lokala Ivica Caren, Željko i Mladen (Mlađo) Vila, Stevan Lakić, Josip Košutić. Drogooptuženog Dragu Bošnjaka ondje nije vidio. U navedenom kafiću je Željko Vila navodno ubio Zdravka Slivara.

Svjedok nadalje izjavio da je održavao vozni park u „Vukovima“ od kolovoza '91. do kolovoza '92. U jedinicu „Vukove“ mobiliziran je od studenog 1991. Poznaje opt. Dragu Bošnjaka od 1983. godine. Za opt. Dragu Bošnjaka mu je poznato da je došao u postrojbu u rujnu 1991., sa svojim sinom.

Na upit zamjenika ŽDO Osijek svjedok je iskazao kako su pripadnici postrojbe „Vukovi“ imali razne odore, šarene, crne. Dok je radio na održavanju, svjedok je popravljao kombi vozilo Handžar divizije. Rekao je da „Vukovi“ kombi vozilo nisu imali.

Poznata mu je obitelj Vila. Poznato mi je da su bili obrtnici, da su likvidirani, no nije mu poznato pod kojim okolnostima se to dogodilo ni kada. Ivicu Bišćana poznaje iz viđenja.

Na upit branitelja II. opt. Drage Bošnjaka, svjedok je iskazao kako po dolasku u Jodno nije vidio da pripadnici „Vukova“ nose prije navedene uniforme, ali vidio ih je u prosincu 1991.

Zamjenik ŽDO Osijek stavio je primjedbu na iskaz svjedoka u dijelu u kojem je govorio o vremenu pristupanja II.opt-Drage Bošnjaka jedinici „Vukovi“, te u dijelu u kojem iskazuje da nije vidio Ivicu Bišćana u lokalu „Gaj“.

SVJEDOK IVICA BIŠĆAN

Pročitana je iskaz dan na zapisniku kod istražnog suca 18. kolovoza 2011. godine.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, svjedok Ivica Bišćan iskazivao je u dva navrata, prvi put pred Županijskim sudom u Sisku u predmetu Kir-657/02 15. listopada 2002., a nakon toga i tijekom istrage.

Iz tih iskaza proizlazi da je bio je ne samo očevidac već i žrtva događaja koji se odnose na uhićenje i kasniju likvidaciju članova obitelji Vila. Što se tiče incidenta u lokalu Gaj, naveo je da su on i Željko tom prilikom zajedno došli u lokal. U lokalu je bio veći broj osoba, koje je on tada možda i poznavao iz viđenja, ali nikoga po imenu ili nadimku, vlasnik lokala se zvao Josip. Nakon što je Željko ubo Slivara, njega su pustili da ode pješice kući, dok je Željko pobjegao. Stoga on ne zna što se događalo u samom lokalu i oko njega nakon incidenta. Ubrzo se vratio kući, da bi primijetio ispred kuće jednu sivu Zastavu 101 i tri osobe koje su ga upitale gdje je Željko, on im nije znao reći, to je bilo oko 22,00 sata. Oko 03,00-04,00 sata u noći pred kuću je došao i jedan kombi „VW“ svijetlo-plave boje i u njemu 5-6 osoba različito obučениh. Neki od njih su bili djelomično obučeni u vojnu, maskirnu odoru. Utrpali su cijelu obitelj Marka, Dušana, Evicu i njega, a Željko se tada još nije vratio kući. Mlađu Vilu su doveli naknadno, vjerojatno iz njegovog stana u kombi i odveli ih na „ORA“-u. Njega su odmah odvojili i odveli u zgradu gdje je bila portirnica/prijavnica, dok je ostatak ostao u prostoru praone/kupaonice. Njega je ispitivao jedan u crnoj jakni i prilikom tog ispitivanja mu je pokazao u jednoj prostoriji krv i rekao mu da su tu na smrt pretukli Željka. U tom trenutku na „ORA“-i se nalazila i postrojba ZNG-a, ali i skupina kojoj su pripadale osobe koje su sudjelovale u odvođenju obitelji Vila, a on ne zna kojoj postrojbi su pripadali članovi te skupine. Osim ovog prvog ispitivanja, tijekom tog dana uslijedilo je još 10-ak ispitivanja, a ispitivači su se mijenjali i bili su u svim mogućim odorama – civilnim, maskirnim i crnim. Oko 19,00-20,00 sati, tog istog dana, njega su utrpali u kombi, isti onaj kojim su i doveženi na „ORA“-u, s njim u kombiju bilo još 7-10 osoba, a ostale članove obitelji Vila su ubacili u kamion TAM i odveli ih do skele na Savi u pravcu Sunje. Među tim osobama koje su izvršile likvidaciju je bilo i nekih koji su sudjelovali u odvođenju, a bio je i onaj u crnoj jakni koji ga je prvi ispitivao. Njega su također doveli na skelu, bio je samo na metar-dva od ostalih Vila, da bi mu se u jednom trenutku netko obratio: „Ti imaš sreće, za tebe su zvali“. Kad su ga vratili na „ORA“-u, tu večer je upoznao Sašu Krstulovića, koji mu je savjetovao da pristupi HV-u, što je on i učinio. Istom prilikom, Krstulović mu je rekao i da je on ustvari intervenirao za njega, kao i za cijelu obitelj, ali da je za njih bilo prekasno.

Na današnjoj glavnoj raspravi svjedok je izjavio da ne poznaje optuženike. 1988./89. je udomljen kod obitelji Vila. '90./'91. služio je JNA, vratio se u Sisak, gdje je nastavio raditi u obrtu obitelji Vila.

Kritičnog dana bio je u kafiću „Gaj“ zajedno sa Željkom Vilom. Željko je pio veće količine alkohola i igrao biljar, a svjedok je bio za šankom i razgovarao s konobaricom.

U jednom trenutku izbila je svađa između Željka i nepoznatih drugih osoba, te je uslijedila vika kako je netko uboden, nakon čega je Željko pobjegao kroz prozor.

Izjavio je da je bio prisutan kada je ispred obiteljske kuće obitelji Vila došlo vozilo marke Zastava 101, sive boje, a kasnije je došao i kombi i auto iz kojih su izašle nepoznate osobe i odvele na ispitivanje članove obitelji Vila i njega. Ispitivani su na „ORA“-i. Odvojili su ga od obitelji Vila. Svjedok je bio ispitivan 3-4 sata u posebnoj prostoriji. Nepoznata osoba, viša od svjedoka, u 30-im godinama, crne kose, u trapericama, spitfire jakni, sa kapom na glavi, rekla mu je da su ondje ubili Željka Vilu, pokazujući na tragove krvi. Kasnije je još ispitivan, a tada su doveli i Mlađu Vilu, te je cijela obitelj odvezena na skelu na rijeci Savi. Na pola rijeke svjedok je vidio kako se puca u članove obitelji Vila.

Saša Krstulović mu je predložio da uđe u HV, što je i učinio pristupom ZNG-u 1. rujna 1991. Iskazao je kako je kombi kojim su prevezeni na obalu rijeke Save isti kao i onaj koji je došao po njih pred kuću. Ne zna boju odora pripadnika koji su izvršili likvidaciju.

Na upit zamjenika ŽDO Osijek, svjedok je iskazao kako je u navedenom lokalu Gaj boravio 4-5 sati, da se ne sjeća je li tamo bio i Mlađa Vila, a da mu osoba po imenu Josip Košutić nije poznata.

Na upit branitelja II. opt. Drage Bošnjaka, svjedok je naveo kako je Sašu Krstulovića vidio na „ORA“-i, no ne zna kojoj postrojbi je pripadao. Vezano uz privođenje, naveo je da je već ranije iskazao kako su osobe bile raznoliko odjevene, ali se ne sjeća da je netko od njih nosio crnu odoru.

Svjedok je postavio imovinsko-pravni zahtjev koji će ostvarivati u parnici.

SVJEDOK IVICA JEZDEC

Prema navodima u obrazloženju optužnice, svjedok Ivica Jezdec ispitan je u dva navrata: u sklopu hitne istražne radnje pred Županijskim sudom u Sisku od 13. travnja 2011. po zamolnici ŽS u Osijeku, i tijekom istrage.

Tada je izjavljivao da je bio očevidac incidenta u lokalu „Gaj“, ali ne i daljnjih događanja oko potrage za Željkom Vilom. U to vrijeme bio je pripadnik postrojbe ZNG-a smještene na „ORA“-i. Navodi da je u lokalu bio samo 30-45 minuta, koliko je izdržao zbog rana koje je imao na nozi, pošto je ranjen u akciji, bio je na bolovanju i nije bio na „ORA“-i sve do iza 1. rujna 1991. Međutim, nakon što mu je predočen prijašnji iskaz, izjavio je da je moguće... da je otišao odmah nakon incidenta u „Gaju“ u sjedište svoje jedinice na „ORA“-u. Tamo nije vidio članove obitelji Vila, ali po javnom pogovoru i po saznanjima iz lokala „Gaj“ je čuo da su članovi obitelji Vila odvedeni na „ORA“-u. Ne sjeća se da je u lokalu bio Lakić, koga on zna po nadimku Pepa.

Na današnjoj glavnoj raspravi svjedok je izjavio da ostaje pri iskazu od 8. kolovoza 2011., a na upit branitelja II.-opt. Drage Bošnjaka, iskaz je nadopunio rekavši kako je u mjesecu kolovozu 1991. na „ORA“-i moglo biti tri do četiri vojske, jer je „ORA“ bila svojevrsni „savezni centar“.

SVJEDOK JOSIP KOŠUTIĆ

Prema navodima u obrazloženju optužnice svjedok Josip Košutić u svom iskazu iz istrage naveo je da je u inkriminirano vrijeme bio pripadnik Narodne zaštite i svjedočio je incidentu u lokalu „Gaj“. Izjavio je da se u lokalu nalazi i Mlađa Vila, ne svjedoku nije poznato što se s njim zbivalo nakon incidenta u lokalu. Nakon incidenta Ivicu Jezdeca nije vidio ni u lokalu ni ispred njega. Nakon incidenta on, Lakić i Caren su odvezli Slivara u bolnicu, a nakon što su se vratili pred lokalom su zatekli mnoštvo ljudi, masu civila i 10-12 uniformiranih osoba. Ne zna jesu li te uniforme policijske ili vojne, ali naveo je da je čuo kako Željka Vilu traži policija po Sisku. Te osobe su imale vojničke kape – šilt kape s hrvatskim grbom od krpe, nisu imale skriveno lice, odnosno potkape s prorezima. Ti ljudi po njegovom mišljenju nisu bili Siščani, što mu je jedan od njih i potvrdio, rekavši da nisu odavde, a s jednim od njih su on i Lakić sjeli u bijeli Golf i krenuli prema kući obitelji Vila, jer su njih dvojica kao „domaći“ išli tim ljudima pokazati gdje žive Vile, kao i gdje im je vikendica. Osim Golfa bio je i jedan tamno plavi kombi i još jedno osobno vozilo. Oni u Golfu su samo prošli bez zaustavljanja kraj Bezuhiine ulice i produžili prema vikendici gdje nisu našli Željka, tako da ne zna što se točno događalo ispred i oko kuće Vila, ali po pogovoru zna da su Vile odvedeni i likvidirani što mu je bilo krivo, jer je tražen bio samo Željko.

Na današnjoj glavnoj raspravi svjedok je izjavio da ostaje pri iskazu od 8. kolovoza 2011., a na upit branitelja II.-opt. Drage Bošnjaka, iskaz je nadopunio rekavši kako je kritične zgrade u lokalu „Gaj“ vidio Zdravka Slivara, Željka Vilu, Ivica Jezdeca, Željka Krmića, Stevana Lakića, Stjepana Pokrajca, Zdravka Radića i Mlađu Vilu.

Poznaje samo jednu osobu koja je tu večer nosila crnu odoru - Nikolu Hodaka. Tu večer oko lokala „Gaj“ nije vidio Dragu Bošnjaka. Među uniformiranim osobama nije bilo osoba koje su

nosile na glavi podkape, već su imale samo šilterice sa hrvatskih grbom i bez ikakvih drugih obilježja.

SVJEDOK PREDRAG MENIČANIN

Prema navodima u obrazloženju optužnice svjedok Predrag Meničanin u svom je iskazu iz istrage naveo da je bio nazočan odvođenju članova obitelji Vila iz njihove kuće dana 24. kolovoza 1991. od strane većeg broja uniformiranih osoba, a inače stanuje nu Bezuhinoj 3. Kaže da je umalo i sam bio odveden. Za ove uniformirane osobe u maskirnim odorama misli da su imali i potkape s prorezima. U odnosu na Dragu Bošnjaka u kontekstu odvođenja i likvidacije obitelji Vila, navodi da ga uopće nije vidio tijekom 8. i 9. mjeseca, odnosno da ga je tek u jesen 1991. vidio u crnoj uniformi s oznakom „Vukovi“.

U odnosu na zločin nad Nikolom, Zoranom i Berislavom Trivkanovićem svjedok Predrag Meničanin naveo je da je od jednog svog poznanika kojemu se ne sjeća ni imena ni prezimena čuo da su Trivkanovići ubijeni i bačeni u Savu kod „ORA“-e, kao i da mu je Zlatko Golub rekao da Zoranu Trivkanoviću nije smio dati vode dok ga je čuvao na „ORA“-i.

Na današnjoj glavnoj raspravi svjedok je izjavio da ostaje pri svom iskazu danom pred istražnim sucem 8. kolovoza 1991., a na upit zamjenika ŽDO Osijek isti je nadopunio iskazujući kako je bio susjed obitelji Vila, živio je preko puta kuće obitelji Vila, od njegove udaljene 15-ak metara. Kritične večeri vidljivost je bila slaba, bilo je mračno, oko 00,30h, pa ne zna kakve su uniforme imale osobe koje su došle po članove obitelji Vila. Vidio je dva manja auta, no ne i kombi ili kamion. Svjedok je iskazao kako je naknadno razgovarao sa Stevanom Lakićem, od kojeg je saznao da je isti bio te noći tamo. Kasnije je svjedok s Lakićem i Seadom Burzićem držao stražu u ulici, no ne zajednički i ne u isto vrijeme. Sead Burzić mu je rekao da su članove obitelji Vila odveli pripadnici „Vukova“.

Branitelj II. opt. Drage Bošnjaka stavio je primjedbu na dio iskaza u kojem svjedok navodi da su obitelj Željka Vile odvele osobe koje su pripadale jedinici „Vukovi“, jer svjedok o tome nema neposrednih saznanja.

SVJEDOK SAŠA KRSTULOVIĆ

Prema navodima u obrazloženju optužnice svjedok Saša Krstulović u svom je iskazu iz istrage naveo da je bio pripadnik 2. bojne 2. A brigade. Potvrdio je dijelove iskaza Ivice Biščana u kojima je Biščan naveo da mu je Krstulović pomogao da se uključi u postrojbe HV-a i da ga je nastojao spasiti u situaciji u kojoj se našao, nakon odvođenja iz kuće u kojoj je boravio s obitelji Vila. Naveo je da je obitelj Vila dovedena na „ORA“-u, tu je ispitivana, a i likvidirana od strane jedne grupe koja je brojala 5-6 članova, i za koje on misli da su bili pripadnici specijalne policije. Pripadnici te grupe imali su uniforme, ali bez ikakvih oznaka, na ulazu u „ORA“-u se nisu morali legitimirati, a zapamtio je jednog od njih koji je bio niži i imao nadimak „Rambo“, a govorio je da je iz Vinkovaca. Koristili su objekt „praonu“ odnosno zajedničku tuširaonu i naglasio je da su se pripadnici 2. bojne bojali ove grupe. Naveo je da je na „ORA“-i po činu najstariji zapovjednik bio načelnik stožera brigade Vladimir Cifrek, koji je ujedno bio i zamjenik zapovjednika brigade. Dan prije nego je sreo Biščana u hodniku zapovjedništva na „ORA“-i, vidio je da u jednom od šatora više pripadnika ranije navedene grupe tuku jednog mladića civila, a nakon razgovora s Biščanom zaključio je da se vjerojatno radilo o Željku Vili. Također je odmah nakon toga u prostorijama sanitarnog čvora vidio tragove krvi u umivaoniku i po zidovima, pa je zaključio da se dogodilo nešto strašno. O tome što je vidio, kao i o činjenici da su iste osobe upravo tad bile

odvele i Biščana i njegovu majku u nepoznatom pravcu, odmah je izvijestio Cifreka i rekao mu da mora intervenirati. Cifrek je potom nekoga zvao preko centra veze, odnosno zvao je te ljude koji su odveli Biščana i tražio je da se navedeni vrate, jer ih i oni (2. bojna) moraju ispitati, no vraćen je samo Biščan.

Na današnjoj glavnoj raspravi svjedok je ostao je pri svom iskazu danom pred istražnim sucem 9. kolovoza 1991., a na upit zamjenika ŽDO Osijek isti je nadopunio rekavši kako je obavijestio Stjepana Cifreka, za njega tada osobu s najvišem činom⁵ da se događaju nestanci i odvoženja civila iz Siska. Naveo je kako ga je obavijestio i za likvidaciju članova obitelji Vila, i smatra da je to bilo presudno za „spašavanje“ Ivice Biščana. Nakon tog razgovora više nije razgovarao s Cifrekom. Osobno je vidio batiranje Željka Vile. Iskazao je kako smatra da osobe koje su likvidirali članove obitelji Vila nisu pripadnici II. gardijske brigade, već su to osobe koje pripadaju policiji, jer od tih osoba nije nikog poznao, a i nije ih vidio na Trsteniku.

Prijedlozi

Branitelj I.-opt. Vladimira Milankovića **predložio je ukidanje pritvora** za svog branjenika, navodeći poremećaj zdravstvenog stanja, mogućnost degradacije zdravlja i invalidnosti ako se istog ne pusti da se brani sa slobode, a time i ode na operativni zahvat u Zagreb. Branitelj je podnio primjere ukidanja pritvora u slučaju Merčep i Grubori, te navodio članke Ustava i Europske konvencije o pravima okrivljenika.

Branitelj II.-opt. Drage Bošnjaka također je podnio prijedlog za puštanjem iz pritvora svoga branjenika.

ŽDO Osijek je predložilo da se pribavi original računa od poduzeća Trenk d.o.o. iz Selca za koju je utvrđeno da postoji.

Vijeće je donijelo Rješenje da se prihvaća zahtjev ŽDO Osijek, a da se **odbija prijedlog branitelja II.-opt. Drage Bošnjaka**. O prijedlogu branitelja I.-opt. Odlučit će se naknadno, nakon što se prikupi sva dokumentacija od Zatvorske bolnice u Zagrebu te mišljenje je li potreban navedeni zahvat.

Vijeće je donijelo rješenje kojim se glavna rasprava **odgađa**, a slijedeća zakazuje za **17., 18. i 19. srpnja 2012. godine u 9,00 sati**.

17. rujna 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, srodnici opt. Drage Bošnjaka i jedan novinar

U nastavku dokaznog postupka saslušani su svjedoci: Damir Mesec, Jelka Rupčić, Stoja Trivkanović, Josip Jakopović, Nikola Trbulin, Zahida Martinović i Radivoj Martinović.

Svjedok Damir Mesec

⁵ Inače načelnik stožera II. gardijske brigade.

Svjedok je izjavio da ostaje kod iskaza koji je dao u istrazi dana 9. kolovoza 2011. godine.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, svjedok je iskaz dao i tijekom provođenja hitne istražne radnje pred Županijskim sudom u Sisku 3. siječnja 2003. u predmetu Kir-804/02, a i u istrazi. Naveo je da je u inkriminirano vrijeme kao zapovjednik baterije PZO sa svojom postrojbom bio smješten na "ORA"-i. Jednog dana se pronio glas da su na "ORA"-u dovedeni Vile, pa su svi na "ORA"-i, pa i on, išli vidjeti tko je doveden i o čemu se radi. Tada je vidio da su članovi obitelji Vila bili u prostoriji gdje je bio sanitarni čvor, a ispitivali su ih pripadnici 2. bojne 2A brigade, ne zna nikoga konkretno, ali je siguran da to nisu bili pripadnici njegove postrojbe. Nije primijetio da bi netko od obitelji Vila bio fizički zlostavljan. Ne zna tko je obitelj Vila doveo na "ORA"-u. Nakon otprilike 2-3 sata zapovjednik 2. bojne, Drago Matanović ga je osobno zatražio da mu posudi kamion TAM da odveze Vile s "ORA"-e i to u PU Sisak. On mu je i posudio kamion, koji je Matanović nakon nekoliko sati i vratio.

Na današnjem ročištu svjedok je rekao da je vidio članove obitelji Vila na „ORA“-i, ispitivali su ih pripadnici II A brigade, koji su bili u barakama na „ORA“-i. Osim pripadnika II brigade na „ORA“-i nije bilo drugih vojnika. Svjedok je čuo priče u gradu da su pronađeni mrtvi članovi obitelji Vila, no ne sjeća se kada je čuo te priče. Nije čuo tko je ubio članove obitelji Vila.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka stavio je **prigovor** na iskaz ovoga svjedoka i to u dijelu gdje je rekao da osim pripadnika njegove postrojbe i pripadnika II A brigade na „ORA“-i nije bilo pripadnika drugih postrojbi.

Svjedokinja Jelka Rupčić

Svjedokinja je izjavila da ostaje kod iskaza danog u istrazi dana 9. kolovoza 2011. godine.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, svjedokinja Jelka Rupčić, sestra Mlađe Vila i polusestra Željka i Dušana u svom iskazu iz istrage navela je da nema neposrednih saznanja o okolnostima odvođenja i likvidacije članova svoje obitelji i sve što zna čula je od pokojne snahe Nade Vila. Sjeća se da joj je Nada rekla da su Mlađu Vilu odvele iz kuće četiri muške osobe u crnoj odori, a preko glave su imali maske s prorezima za oči. Kada se situacija smirila, u veljači 1992., bila je, zajedno s Nadom u policiji, ali nisu ništa uspjele saznati, jedino su ih dva policajca odvela do kuće koja je bila potpuno devastirana. Kako je znala da je otac na računu Sisačke banke imao oko 50,000 tadašnjih DEM, istom prilikom kada su bile u policiji, ona je otišla i u banku provjeriti stanje, ali joj u banci, čim je spomenula prezime Vila, nisu htjeli dati nikakve podatke.

Na današnjem ročištu svjedokinja je rekla da joj nije poznato koliko novca je imao njezin otac Marko Vila na deviznom računu. Kada je nakon njihove smrti došla u banku i pitala za devize, službenica koja je radila na šalteru upisala je imena vlasnika računa (Marko, Evica i Dušan Vila), nakon čega je brzo zatamnila ekran i rekla da o tome ne može sa svjedokinjom razgovarati. Devizni račun njezina oca nije bio predmet ostavinske rasprave i nije dio ostavinske mase. Svjedokinja je išla i u policiju pitati što se dogodilo sa članovima njezine obitelji, no odgovorni u policiji nisu željeli svjedokinju primiti na razgovor.

Braniteljica opt. Vladimira Milankovića stavila je **primjedbu** na dio iskaza ove svjedokinje i to u dijelu gdje je svjedokinja opisala odore osoba koje su odvele članove njezine obitelji, jer je njezin iskaz u suprotnosti s iskazom očevica Davora Milera.

Svjedokinja Stoja Trivkanović

Svjedokinja je izjavila da ostaje kod iskaza danog u istrazi dana 10. kolovoza 2011. godine.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, svjedokinja Stoja Trivkanović, bivša supruga Nikole Trivkanovića te majka Zorana i Berislava Trivkanovića dala je iskaz u dva navrata - pred Županijskim sudom u Sisku u spisu broj Kir-804/02 9. siječnja 2003. u sklopu provođenja hitne istražne radnje i u istrazi. U iskazima je navela da nije osobno svjedočila odvođenju, ali su joj sve o tome što se zbilo tog dana ispričale snaha Dragica Ferenčak i njena sada pokojna majka Danica. Tako joj je majka rekla kako je tom prilikom došlo 6 do 8 ljudi, svi odreda su bili u crnim uniformama i imali su maske na glavi, kombi kojim su odveli Nikolu, Zorana i Berislava je bio bijele boje i sav u staklu. Taj kombi koji joj je opisala majka, osobno je vidjela već drugi dan kada je bila u policiji. Kombi je bio u dvorištu zatvora i policajac koji je radio na porti joj je potvrdio da su tim kombijem odvezeni njeni sinovi i suprug. Istom prilikom je srela i Đuru Brodaraca i upitala ga za sinove i supruga, na što joj je on odgovorio da ih „ne traži u PU nego u mrtvačnici“. O sudbini sinova se raspitivala na brojnim adresama: MUP RH, PU, Krizni štab, Komanda, Jodno, „ORA“, te razgovarala s brojnim osobama: Božo Budimir, Jadranko Garbin, Franjo Jansky, Ivan Bobetko, Ivan Vekić - ali nigdje i ni od koga nije saznala što se dogodilo sa sinovima. Na kraju je napomenula i da osobno poznaje Dragu Bošnjaka i da joj je poznato da je u vrijeme ovog događaja i on bio u policiji.

Na današnjem ročištu svjedokinja je rekla da poznaje opt. Dragu Bošnjaka, da zna da je bio u policiji, ali ga ona osobno nije vidjela kao pripadnika policije. Ponovila je da je išla u policiju raspitati se za supruga i dva sina. Kroz prozor je vidjela u dvorištu zatvora, koji je odmah do zgrade policije, bijeli kombi kojim su odvezeni članovi njezine obitelji. Od policije je čula da su članovi njezine obitelji odvezeni bijelim kombijem, odnosno vozilom koji je vidjela u dvorištu policije. Njezina majka, koja je bila na licu mjesta očevidac, također joj je rekla da su odvezeni bijelim kombijem.

Osim njezine obitelji, sa Zelenog brijega su stradali i članovi obitelji Vila i drugi. Osobno nije vidjela, ali je čula da je bijeli kombi odvezio osobe koje su poslije ubijene i da je „taj automobil sijao strah u Sisku“.

Braniteljica opt. Vladimira Milankovića stavila je **primjedbu** na dio iskaza ove svjedokinje i to u dijelu gdje je rekla da je vidjela bijeli kombi kroz prozor, s obzirom na činjenicu da parkiralište zatvora i policije nije isto parkiralište.

Branitelj opt. Drage Bošnjaka stavio je **primjedbu** na dio iskaza ove svjedokinje i to u dijelu gdje opisuje osobe koje su odvele članove njezine obitelji, jer je u suprotnosti s iskazom očevidca. Osim toga, stavio je primjedbu i na dio iskaza u kome svjedokinja tvrdi da je njegov branjenik u kritično vrijeme bio u policiji.

Svjedok Josip Jakopović

Svjedok je izjavio da ostaje kod iskaza danog u istrazi dana 18. kolovoza 2011. godine.

Prema navodima u obrazloženju optužnice svjedok Josip Jakopović tada je u bitnom opisao kritični događaj onako kako ga je opisao i Radivoj Crevar svojoj kćeri Dušanki Furlan s tim da se nije mogao sjetiti imena te osobe koju je pokupio u blizini Save i odveo u PU kod načelnika..⁶

Na današnjem ročištu svjedok je rekao da je posebnu jedinicu policije u kritično vrijeme netko zvao specijalna policija, a netko ju je zvao posebna jedinica policije. Ne zna kada su formirane „Ose“. Vlado Palčić bio mu je zapovjednik u postaji prometne policije. Vjekoslav Blažević je bio zapovjednik I. PP u Sisku, no ne zna točno vrijeme. Zvonko Holot, Martin Starščik i Vjekoslav bili su zapovjednici I. PP u Sisku, ali ne zna točno vrijeme kada je koji od njih bio zapovjednik. Iz temeljne policije su policajci odlazili u sastav ZNG-a.

Nadalje, svjedok ne zna kada je jedinica „Vukovi“ dobila to ime. Pripadnici te jedinice nisu bili obučeni u cjelokupnu crnu odoru. Nosili su odore raznih boja. Crne odore su nosili od 1993. godine pa nadalje, a možda i ranije. Opt. Dragu Bošnjaka je poznavao, uglavnom ga je viđao u civilnoj odjeći. Po svjedokovu sjećanju optuženik se uključio u policiju negdje oko pada Petrinje, a to je bilo u rujnu 1991. godine.

Braniteljica opt. Vladimira Milankovića stavila je **primjedu** na dio iskaza ovog svjedoka i to u dijelu u kome je rekao da je opt. Vladimir Milanković bio zapovjednik specijalaca iz sastava ZNG-a, jer je taj iskaz u suprotnosti s izvedenim materijalnim dokazima koji priličežu ovosudskom spisu.

Svjedok Nikola Trbulin

Svjedok je izjavio da ostaje kod svog iskaza iz istrage danog 23. kolovoza 2011. godine.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, oštećeni Nikola Trbulin nema neposrednih saznanja o nestanku svoga oca Vojislava Trbulina, budući da je Mošćenicu napustio 27. kolovoza 1991., kada je zadnji puta vidio oca. Toga dana otac mu je rekao da mora odmah otići iz Mošćenice jer će ga inače mobilizirati, a u to vrijeme je bilo problema s njegovim bratom Milošem koji je bio djelatna osoba u JNA te je bio zarobljen u Sloveniji. Poslušao je oca i prebacio se u BiH kod ujaka. Čuo je razne verzije o nestanku svoga oca, a o tome mu je najviše pričao pokojni Gligo Jasić.

Na današnjem ročištu nitko od stranaka i sudionika, a niti Vijeće, nije imalo pitanja za ovoga svjedoka, unatoč činjenici da se radi o oštećeniku.

⁶ *Prema navodima u obrazloženju optužnice, saznanja o uhićenju Rade Crevara u postupku provođenja hitnih istražnih radnji (Kir-804/02) iznijela je njegova kćer **Dušanka Furlan** pred Županijskim Sudom u Sisku 9. siječnja 2003. U svom iskazu navela je da joj je njezin pokojni otac Rade Crevar ispričao što se dogodilo 19. rujna 1991. nakon što su ga iz njege kuće u Mošćenici odvele tri uniformirane osobe. Naveo je da su zajedno s njim uhitili i odveli Milana Cvetojevića. Najprije su odveženi u selo Odra, a nakon toga su ih odveli na nasip uz rijeku Odru gdje su ih htjeli likvidirati, ali su odustali zbog niskog vodostaja. Potom su odveženi na Jodno gdje su ih tukli, udarali i mučili na način da su ih prisilili da legnu u kadu punu vode, a nakon toga su uključivali struju. Kasnije su ih odveli na savski nasip gdje su susjeda Milana Cvetojevića ubili, a otac se spasio tako što je skočio u vodu i sakrio se nizvodno u nekom žbunju. Također joj je otac ispričao da je nakon odlaska ovih što su pucali krenuo prema Sisku, gdje je usput sreo jednog policajca koji ga je primio u automobil i odvezao u PU Sisak kod Đure Brodarca.*

Svjedokinja Zehida Martinović

Svjedokinja, supruga odvedenog i ubijenog Stanka Martinovića, izjavila je da ostaje kod iskaza iz istrage od dana 23. kolovoza 2011. godine.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, ispitana tijekom istrage oštećenica je navela da je očevidac odvođenja supruga, bila je u kući kao i sinovi Radivoj i Dobrivoj. Po njenim navodima, tog dana je pred njihovu kuću došlo 4-5 uniformiranih osoba, dvojica su imali maskirnu, a dvojica sivu odoru, došli su bijelim kombijem i odveli Stanka „na ispitivanje“ i rekli da će ga vratiti za pola sata. Kombi je otišao u pravcu vatrogasnog doma u Novom Selu, gdje je bio smješten Ivica Mirić i njegova skupina. Sljedećih dana se raspitivala svuda, bila je u vatrogasnom domu, tamo su joj rekli da Stanku ne treba deka, koju je ona donijela i da je njemu toplo. Sin Radivoj je išao u MUP Sisak, ali su mu tamo rekli da ne znaju ništa. Nakon šest tjedana obaviješteni su iz PU Sisak da je leš nađen u Bosanskom Šamcu. Nakon toga je otišla u policiju u Sisku i tom prilikom su joj predali njegov novčanik, putovnicu i još nekoliko osobnih stvari. Jedan policajac joj je tom prilikom rekao da su trebali ranije javiti za događaj, pa bi se tada možda nešto i moglo učiniti. Osobno je razgovarala s Ivicom Mirićem koji joj je rekao da nije bio u tom trenutku u domu, a da je bio ne bi se dogodilo to što se dogodilo.

Na današnjem ročištu svjedokinja je rekla da je, nakon što je njezin suprug odeven, išla raspitati se za njega. Pretpostavila je da je odvezen u Vatrogasni dom u Sisku. Od Ivica Mirića je čula da se njezin suprug nalazio u bijelom kombiju. Suprug je radio u Željezari i nakon što se vratio s posla došli su po njega i odveli ga. Nosila je deku u Vatrogasni dom misleći je dati da se suprug utopli, no rečeno joj je da deka nije potrebna, jer ako je u Vatrogasnom domu da mu je dovoljno toplo.

Svjedok Radivoj Martinović

Svjedok oštećenik Radivoj Martinović, sin odvedenog i ubijenog Stanka Martinovića, ostao je kod svog iskaza iz istrage danog 23. kolovoza 2011. godine.

Prema navodima u obrazloženju optužnice oštećeni Radivoj Martinović, koji je u inkriminirano vrijeme imao 16 godina, tada je naveo da je bio očevidac odvođenja svoga oca iz kuće u Novom Selu. Kritičnog dana su došle tri osobe u odori, ali ne sjeća se je li odora bila maskirna ili odora rezervne policije. Međusobno su se oslovljavali sa Šime i Božo. Božo je imao fantomku, a Šime nije i zato može reći da je Šimu vidio par puta u odori u vatrogasnom domu u Novom Selu. U to vrijeme je Ivica Mirić bio ranjen, pa ga je mijenjao Milan Jurić. Pokušao je razgovarati s Jurićem i pitati ga gdje mu je otac, ali ovaj mu je samo odgovorio: „Bolje da šutiš, jer bi mogao proći kao i on!“. Nekoliko dana nakon odvođenja oca, prijavio je nestanak u policiji, a policajac koji je s njim obavio razgovor je zapisao njegovu izjavu, ali se ne sjeća je li što potpisao. Nakon otprilike mjesec dana javili su im iz policije da je pronađen leš i da mogu preuzeti stvari.

Na današnjem ročištu svjedok je rekao da do danas nije izvršena ekshumacija i identifikacija DNA njegova pokojnog oca. Po njegovog oca došle su uniformirane osobe i odvele ga. Osobe koje su u inkriminirano vrijeme bile u Vatrogasnom domu nosile su sive i plave odore.

Braniteljica opt. Vladimira Milankovića stavila je **primjedbu** na dio iskaza ovog svjedoka i to da dio u kome tvrdi da je Ivica Mirić u kritično vrijeme bio pripadnik rezervnog sastava policije, što je u suprotnosti s činjenicom da je Ivica Mirić u isto vrijeme bio pripadnik ZNG-a

Glavna rasprava se nastavlja **18. rujna 2012. godine u 9,00 sati.**

18. rujna 2012. godine – nastavak glavne rasprave

Suđenje su pratili Miren Špek, promatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, novinari, volonterka Ureda za podršku svjedocima/žrtvama u sudskim postupcima, prijatelj okrivljenika

Nastavljena je glavna rasprava u kaznenom predmetu Krz-3/11 protiv optuženih Vladimira Milankovića i Drage Bošnjaka.

Na raspravu su se odazvali svjedoci: Stjepan Muhar, Adam Garvanović, Ivanka Periček i Branko Lazić, dok se pozivu suda nisu odazvali Vladimir Perković⁷ i Slobodan Radojčić⁸.

Sukladno članku 320. st. 2. ZKP-a nastavila se glavna rasprava., a svi svjedoci su propisno upozoreni sukladno čl. 324. st.1. te čl. 236. ZKP-a.

SVJEDOK BRANKO LAZIĆ

Svjedok je izjavio da ostaje pri iskazu kojeg je dao u istrazi, 9. rujna 2011. godine.

*Prema navodima u obrazloženju optužnice svjedok, odnosno oštećeni **Branko Lazić** ispitan je u dva navrata i to po zamolnici ŽDO Osijek pred Okružnim tužiteljstvom u Banja Luci 22. veljače 2011., kao i u istrazi. U navedenim iskazima iskazao je da je on prvi susjed Jovana Crnobrnje, te da je kritične zgode bio napad i na njegovu kuću. Toga dana još nije pao mrak, u okolnim ulicama se skupilo puno uniformiranih osoba, oko 2 čete. Imali su različite odore – civilne, šarene i odore bivše JNA; tad je i on još bio na ulici, točnije u lokalnu Drage Bošnjaka. Kada je došao kući, oko 22,00 sata i legao spavati, odjednom je čuo buku oko kuće, pogledao kroz prozor i vidio više uniformiranih osoba, koje su se „motale“ oko njegove kuće. Također je vidio da stavljaju plastične mine u kantu za smeće, a ubrzo su ubacili i dvije bombe u njegovu kuću. Odmah je izašao na balkon i niz oluk se spustio u dvorište, a potom sakrio ispod jedne limene ploče. Tamo je bio ostatak vremena, tj. od 23,00 pa sve do 04,00 ujutro. Kroz to vrijeme je čuo da uniformirani ulaze u dvorište i traže ga, ali u kuću nisu ulazili. Jednog je čuo da govori „ako ga nađemo živog, ja ću ga zaklati“. Pucnjava je pola sata bila intenzivna, a potom je bila sporadična, trajala je sve do pred jutro kad su došli pripadnici MUP-a. To zna jer je netko vikao da su došli na uviđaj. Kad je konačno izašao ispod lima, otišao je prvo do susjeda Đurića, a zatim do Fadila i Šefke, od njih je uzeo odjeću i nešto novaca i otišao autobusom u Petrinju. Također je naveo da mu je Josip Brajković jedan dan prije ovog događaja rekao da s njim neće biti dobro. Isto tako, tvrdio je da nije vozač i da nema vozačku dozvolu, a naročito je naglasio da ne posjeduje vatreno oružje i da tom prilikom nije pružao bilo kakav otpor.*

Na današnjoj glavnoj raspravi, na upit branitelja II.opt. Drage Bošnjaka, svjedok je iskazao kako nakon kritičnog događaja od 25. kolovoza 1991. godine uopće nije vidio Dragu Bošnjaka, a s njim je bio u dobrim odnosima.

SVJEDOK STJEPAN MUHAR

⁷ Svjedok je uredno pozvan, ali svoj izostanak nije opravdao.

⁸ Svjedok je uredno pozvan, izostanak je opravdao zdravstvenim razlozima.

Svjedok je izjavio da ostaje pri iskazu kojeg je dao 23. kolovoza 2011. godine.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, svjedok je, i sam pripadnik "Vukova", tada izjavio da je Garbin bio podređen načelniku Brodarcu i I-okr. Milankoviću, da su gotovo svaki dan bili zajedno, kako u PU tako i na Jodnom i da se nije mogla donijeti odluka, a da oni to ne znaju.

Na današnjoj glavnoj raspravi, na upit braniteljice I. opt. Vladimira Milankovića, rekao je da mu nije poznato kada je I. optuženi postao načelnikom PU Sisak. Svjedok je prešao u rezervni sastav specijalne policije kod Drage Sabljaka. Nakon smrti Jadranka Garbina, prešao je u vatrogasni dom u naselju Željezara u Sisku. Svjedok nije bio zadužen za odore, već je za njih bio zadužen Garbin. Svjedok nikada nije bio na „ORA“-i.

Sukladno članku 327. ZKP-a, svjedoku se predočio iskaz iz istrage u kojem je rekao da su u kolovozu imali sive uniforme, a na današnjoj raspravi je iskazao da su uniforme bile zelene boje. Potvrdio je da su u početku imali sive, a poslije zelene odore.

Nije mu poznato na kojim zadacima su bili angažirani pripadnici jedinice „Vukovi“.

Na upit branitelja II.opt. Drage Bošnjaka, rekao je da ne zna kada je točno bila akcija „Petrinja“.

Na upit zamjenika ŽDO Osijek, rekao je da mu nije poznata zapovjedna odgovornost u „Vukovima“. Poznato mu je da je zapovjednik „Vukova“ bio Jadranko Garbin, a zamjenik mu je bio Dragutin Videc.

Braniteljica I. opt. Vladimira Milankovića stavila je **primjedbu** na iskaz svjedoka. Smatra da je iskaz neistinit i ne odgovara materijalnim dokazima u spisu, kao i tada važećim pozitivnim propisima, jer su u skladu sa Zakonom o unutarnjim poslovima iz 1991. postojale posebne jedinice policije koje nisu imale pričuvni sastav. Pričuvni sastav posebnih jedinica policije osnovan je tek tijekom studenog/prosinca 1992. godine. Zbog toga je netočan dio iskaza svjedoka u kojem tvrdi da je postrojba čiji je pripadnik bio bila specijalna policija. Radi se o subjektivnom stavu svjedoka o tome kakvo je svojstvo imala postrojba „Vukovi“.

SVJEDOK ADAM GARVANOVIĆ

Svjedok je izjavio da ostaje pri iskazu kojeg je dao u istrazi 24. kolovoza 2011. godine.

U obrazloženju optužnice ne navodi se sadržaj iskaza svjedoka iz istrage.

Na današnjoj glavnoj raspravi, na upit braniteljice I. opt. Vladimira Milankovića, rekao je da mu nije poznato koju je dužnost obnašao Boris Bukal u ljeto 1991. te 1992. godine. U tom razdoblju je Tounec obnašao dužnost načelnika krim policije. Rekao je da su „Vukovi“ formirani sa „političke strane“, jer, po mišljenju svjedoka, nisu formirani od strane policije. Rekao je da su u toj postrojbi većinom bili zatvorenici.

Rekao je da je u inkriminirano vrijeme bilo 12. pričuvnih ispostava. Djelatni sastav policije imao je šarolike odore, nosili su plave i sive, a svako jutro kod zapovjednika PP održavao se kolegij i izdavane su nove zapovjedi. Na sastanku su sudjelovali operativni djelatnici i vođe sektora. Vođa sektora za temeljnu policiju pisao je dnevna izvješća o obavljenim zadacima. Sam svjedok je bio član ophodnje. Ophodnje su bile „miješane“, tj. sačinjene od pripadnika policije i „Vukova“.

Draganu (?) je kopirao i dao dosjee koje je imao, a radilo se o ubojstvima, paležu kuća, a smatra da je Dragutin Merkaš bio udaljen s dužnosti, ali se protiv njega nije ništa konkretno poduzelo.

Na upit branitelja II.opt. Drage Bošnjaka, a vezano uz ophodnje, rekao je da su ophodnje bile 1991. i 1992. godine. Misli da su 1991. ophodnje bile u listopadu i studenom, i tada je viđao okr. Bošnjaka. Bošnjaka je vidio u odori i u rujnu 1991. Misli da je prva skupina u Sisak došla negdje u srpnju 1991. godine. Što se tiče skupine osoba pričuvnih policajaca sa Odre koji su provaljivali u stanove (o čemu je iskazivao u istrazi)⁹ bili su to uglavnom srpski stanovi i stanovi pripadnika JNA. Jedinicom s Odre rukovodio je Mato Brajković, a ta jedinica nema veze s „Vukovima“.

Na upit zamjenika ŽDO Osijek, rekao je da ne zna kome su „Vukovi“ pripadali, ali mu je poznato da je Garbin bio podređen načelniku Đuri Brodarcu te da mu je dolazio u ured. Poznato mu je da su pričuvne jedinice policije bile formirane uglavnom i većinom od ugostiteljskim djelatnika, njih je poznao pokojni Đuro Brodarac, a svi su bili članovi političke stranke. Kako je svjedok tijekom ljeta 1991. uglavnom bio na terenu, nije mu poznato je li u isto vrijeme Drago Bošnjak bio odsutan iz Siska.

Braniteljica I. opt. Vladimira Milankovića stavila je **primjedbu** na iskaz svjedoka u dijelu u kojem svjedok navodi da je na području PU Sisak bilo više od 10 policijskih ispostava, jer, s obzirom na materijalne dokaze, u to je vrijeme u Sisku bila samo jedna policijska ispostava i to Sisak Željezara. Policijske ispostave formirale su se isključivo odlukom ministra unutarnjih poslova. Također je stavila primjedbu na dio iskaza koji je suprotan iskazu svjedoka Nedjeljka Brekala, koji je bio zapovjednik pričuvnih postrojbi, a tvrdio je da nije nikada angažirao pripadnike „Vukova“.

SVJEDOKINJA IVANKA PERIČEK

Svjedokinja je izjavila da ostaje pri svom iskazu iz istrage, od 29. kolovoza 2011. godine.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, svjedokinja Ivanka Periček, nećakinja Miloša Čalića, u svom je iskazu u istrazi opisala zašto je Miloš Čalić sa suprugom otišao iz Novog Sela u Zagreb. Detaljno je opisala upad uniformiranih osoba, pretragu stana, pucanje po kući i ranjavanje njegove supruge Radojke. To se dogodilo prije njegovog odlaska u Zagreb, te je zbog svega toga završio na psihijatriji kod dr. Bamburača. U bolnici je Predrag Pavlović, pripadnik pričuvnog sastava policije iz Novog Sela i sin Čalićevog najboljeg prijatelja, vidio njezinog ujaka Miloša Čalića i to dojavio Ivici Miriću, koji je došao s nekoliko osoba i odveo ujaka iz bolnice. Sljedećeg jutra je došla u bolnicu s obzirom da se ujak nije javljao, a dr. Bamburač joj je rekao što se dogodilo. Nakon tog razgovora dr. Bamburač je zvao Degoriciju, a ona je tražila informacije u PU Sisak. Prvo je razgovarala sa Zdravkom Bobetkom, a onda po njegovoj preporuci i s Ivanom Touncem i obojici je već tada rekla da je Miloša odveo Mirić. Sljedeći dan je otišla osobno kod Degoricije na Trg žrtava fašizma, a on je odmah zvao nekoga u Sisak.

Na današnjoj glavnoj raspravi, na upit branitelja II. opt. Drage Bošnjaka, svjedokinja je iskazala kako nije vidjela osobno vozilo kojim je odvezen njezin ujak, a ne može se ni sjetiti o kakvom se kombiju radilo.

Vijeće je donijelo rješenje kojim se glavna rasprava **prekida**, a slijedeća zakazuje za **19. srpnja 2012. godine u 9,00 sati**.

⁹ Iskaz iz istrage nije pročitan.

19. rujna 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Ročište za glavnu raspravu pratili su: Veselinka Kastratović i Miren Špek iz Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinari raznih tiskanih medija, snimatelji i novinarka HTV-a.

U nastavku dokaznog postupka saslušani su svjedoci: Vjera Solar, Dragutin Merkaš i Ivica Lugarić.

Svjedokinja Vjera Solar

Svjedokinja je dala u istrazi dana 13. srpnja 2011. godine.

U istrazi, prema navodima u obrazloženju optužnice, svjedokinja je iskazala da se njezina kćer Ljubica Solar, koja je tada imala 19 godina, zabavljala s Duškom Malovićem koji je do mjeseca travnja 1991. bio pripadnik JNA u vojarni u Žažini. Njezina kćer je prešla živjeti kod Duška Malovića u njegov stan na Trgu Moše Pijade 15. kolovoza 1991. Dana 17. rujna 1991. Ljubica joj je rekla da je toga jutro Duško Malović otputovao u Sarajevo te da će tu večer ostati sama u stanu. Zadnji put se čula s Ljubicom telefonom oko 18,00 sati toga dana, a slijedeće jutro oko 8,00 sati, kada je nazvala Ljubicu, nije se javila ona, već neki muški glas koji je rekao da treba doći u policiju.

Nakon toga su je vodili u bolnicu gdje je prepoznala na prosekturi tijelo svoje mrtve kćeri. O samom ubojstvu nema neposrednih saznanja, a podnijela je kaznenu prijavu protiv Mladena Gložinića i Mirka Marjanovića na temelju saznanja do kojih je sama došla. Isto tako navela je da je od Ivana Božurića prije nekoliko godina dobila informaciju da je njezinu kćer ubio Silvio Benčina.

Povodom ove informacije od Ivana Božurića ona je nazvala oca Silvia Benčine, Vladu Benčinu, i zatražila da s njim razgovara. Silvio Benčina je u to vrijeme bio u Kanadi, a u razgovoru s njegovim ocem zaključila je da bi informacija koju je dobila mogla biti točna, premda ju je Vladimir Benčina na svaki način nastojao uvjeriti da to nije istina. Sjeća se da joj je tom prilikom Vladimir Benčina rekao da ako budu teretili Silvija da će onda on progovoriti.

Pokušavala je na svaki način saznati okolnosti pod kojima je stradala njezina kćer te je zbog toga odlazila i kod načelnika PU Sisak Đure Brodarca, za kojeg je navela da je u to vrijeme imao takav autoritet da je bio gospodar života i smrti. Isto tako, bila je i kod I-okr. Vladimira Milankovića iz razloga što je on u jednom intervjuu u Nedjeljnoj Dalmaciji tijekom 1995. o njezinoj kćeri, naveo da je mogući počinitelj ovog ubojstva Ljubičin zaručnik Duško Malović. Ovo ju je jako razljutilo budući da je znala da je njezina kćerka imala vrlo dobar odnos s Duškom Malovićem i da on to nikada ne bi napravio.¹⁰

¹⁰ **Prema navodima u obrazloženju optužnice,** povodom ubojstva Ljubice Solar PU Sisak podnijela je kaznenu prijavu protiv nepoznatog počinitelja broj K-908/91 u kojoj se navodi da je NN počinitelj dana 18. rujna 1991. u vremenu od 24,00 do 1,15 sati, u Sisku, na Trgu Moše Pijade broj 7 počinio ubojstvo na njezinu štetu. Prema sadržaju kaznene prijave Ljubica Solar je usmrćena u trenutku kada se nalazila u blizini prozora svog stana, a nepoznati počinitelj je pucao izvana.

Uz kaznenu prijavu je sačinjen zapisnik o uviđaju PU-PS Sisak broj KU-894/91 od 18. rujna 1991. s pripadajućom fotodokumentacijom, a nakon toga i zapisnik o vanjskom pregledu broj Kir-452/91 od 18. rujna 1991. s pripadajućom fotodokumentacijom (list 1387).

Nakon toga, Vjera Solar, majka ubijene Ljubice Solar, podnijela je ŽDO u Sisku dana 8. studenog 2001. kaznenu prijavu protiv Mladena Gložinića i Mirka Marjanovića, pripadnika specijalne jedinice policije PU Sisak „Vukovi“ zbog osnovane sumnje da su njih dvojica počinili ovo kazneno djelo. Na temelju te

Na današnjoj glavnoj raspravi, odgovarajući na pitanja zamjenika ŽDO iz Osijeka svjedokinja je rekla da je zadnji razgovor sa opt. Vladimirom Milankovićem obavila negdje tijekom 1995. godine, nakon „Oluje“. Rekla je da je došla u Policijsku upravu u Sisku, razgovarala je sa optuženikom, koji je tijekom razgovora bio „vrlo bahat“, pokazivao joj je slike njezine ubijene kćerke Ljubice, koje ona nije mogla gledati.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka predložio je da se svjedokinji predoči članak iz „Nedjeljne Dalmacije“, koji je vezan za ubojstvo Ljubice Solar. Svjedokinja je rekla da joj je poznat taj članak, da je vodila sudski postupak protiv opt. Vladimira Milankovića, koji je izgubila i dobila da mora platiti iznos od 15.000,00 kn sudskih trškova. Postupak protiv optuženika povelu je stoga što je on u tom članku „iznosio ružne stvari o mojoj kćerki i ja kao majka morala sam je zaštititi“.

Svjedokinja je rekla da je 15-tak dana nakon ubojstva njezine kćerke bila u Policijskoj upravi kod Đure Brodarca, koga poznaje, jer joj je bio susjed (druga kuća od njezine). U razgovoru je Đuro Brodarac rekao svjedokinji da je njezinu kćerku ubio Duško Malović.

Svjedokinja je rekla da ju je iz gopšičkog zatvora telefonom nazvala osoba koja se predstavila kao Ivan Božurić. Svjedokinja tu osobu nikada nije osobno vidjela, ne poznaje ga. U tom razgovoru Ivan Božurić je rekao da je njezinu kćerku Ljubicu ubio Silvio Benčina. Svjedokinja je provjeravala da li je osoba zvala iz gopšičkog zatvora, jer je imala na zaslону telefona broj. Saznala je da je to telefonski broj gopšičkog zatvora, da se u zatvoru nalazi Ivan Božurić. Informaciju o mogućem počinitelju ubojstva svjedokinja je rekla svom odvjetniku, policiji i prijavljeno je ŽDO-u iz Siska.

Odgovarajući na pitanja braniteljice opt. Vladimira Milankovića, svjedokinja je rekla da je njezina kćerka Ljubica vodila dnevnik. Svjedokinja je našla dio dnevnika u kome joj se kćerka obraća i oprašta od majke i oca, ispričava se što napušta „baš sada“ majku, no odlazi za boljim životom. Svjedokinji je poznato da je Duško Malović u stanu imao psa, ali joj nije poznato što se dogodilo sa tim psom nakon ubojstva njezine kćerke. Poznato joj je da je opt. Vladimir Milanković u novinama izjavio da je taj pas bio obučen za ubojstvo ljudi.

Svjedok Dragutin Merkaš

Svjedok je ostao je kod iskaza danog u istrazi dana 14. rujna 2011. godine.

U istrazi, prema navodima u obrazloženju optužnice, svjedok Dragutin Merkaš u potpunosti je potvrdio navode iz službenih zabilješki, pri čemu je naglasio da je bilo upravo tako

kaznene prijave provedene su brojne istražne radnje pred Županijskim sudom u Sisku spis broj Kir-714/02, u sklopu kojeg postupka su ispitani brojni svjedoci i provedeno više vještačenja, te se u tom predmetu nalazi između ostalog nalaz i mišljenje balističkog vještačenja CKV-a „Ivan Vučetić“ broj 511-01-43-10290/01 od 19. prosinca 2001. s pripadajućom fotodokumentacijom, nalaz i mišljenje balističkog vještačenja CKV-a „Ivan Vučetić“ broj 511-0-43-V/5-10290/3-01 od 4. svibnja 2004., elaborat geodetskog vještačenja Geobiro-a Stojanović od 12. ožujka 2003., zapisnik istražnog suca o rekonstrukciji broj Kir-714/02 od 9. siječnja 2003. sa skicom rekonstrukcije.

Unatoč poduzetim istražnim radnjama nije bilo moguće utvrditi da su Mladen Gložinić i Mirko Marjanović počinitelji ovog kaznenog djela, te je navedena kaznena prijava u konačnici odbačena.

kako je zapisano i da je u to 100% siguran.¹¹ Prilikom ove intervencije pored ostalih pripadnika policije, na licu mjesta je bila i grupa specijalne policije, oko 10-15 ljudi, misli u crnim odorama, na čelu sa zapovjednikom Vladimirom Milankovićem, a 90% je siguran da je s njim bio i Mato Damjanović. Pored okolnosti vezanih za intervenciju na Zelenom Brijegu, 26. kolovoza 1991., naveo je kako je spasio jednu osobu od likvidacije u Odri, tj. spriječio je likvidaciju te osobe od strane Mate Brajkovića i njegove grupe tako što ju je dovezao u PU i predao dežurnom.

Na današnjem ročištu za glavnu raspravu, odgovarajući na pitanja braniteljice opt. Vladimira Milankovića, rekao je da mu nije poznat sastav specijalne policije u inkriminirano vrijeme, kao niti funkcija na kojoj je u isto vrijeme bio opt. Vladimir Milanković.

Odgovarajući na pitanja branitelja opt. Drage Bošnjaka, svjedok je rekao da mu nije poznato ime Jovan Crnobrnja, Vila, Stojan Miodrag. Na intervenciju u obiteljsku kuću Branka Lazića išao je u plavoj odori. Ostalih 10-15 pripadnika specijalne policije bilo je u zelenim odorama. Svjedok je rekao da je od njega oduzet osobni automobil marke „Fiat 132“, no ne zna tko je vlasnik toga automobila. Rečeno mu je da su na tom automobilu prekucani brojevi na šasiji.

Svjedok Ivica Lugarić

Svjedok je ostao kod iskaza danog u istrazi dana 13. srpnja 2011. godine.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, svjedok Ivica Lugarić ispitan je u dva navrata. Prvi put pred Županijskim sudom u Sisku, u spisu Kir-246/09 25. ožujka 2009., te tijekom istrage. U kritično vrijeme obavljao je poslove pomoćnika voditelja smjene u operativnom dežurstvu PU Sisak i bio je prisutan prilikom dovođenja Zorana Vraneševića u operativno dežurstvo. Naveo je da su Vraneševića dovele 4 osobe, koje su na sebi imale šarene uniforme, bez ikakvih oznaka, za koje se on ne može izjasniti da li su to bili pripadnici Teritorijalne obrane, vojske ili policije. Te osobe su rekle da je Vranešević zaustavljen na punktu u Odri. Isto tako iskazao je da je nakon ovog događaja voditelj smjene Mladen Vučković, koji je po nacionalnosti bio Srbin, napustio službu i otišao iz Siska. Pored Mladena Vučkovića slijedećih dana na posao nije došao niti Marko Sablić, također Srbin, koji je radio na poslovima kriptozastite, koji je mogao vidjeti dovođenje Zorana Vraneševića u prostorije dežurstva, budući da je između ureda kriptozastite i prostorije u kojoj se obavljalo dežurstvo postojao proziročić na zidu koji dijeli te dvije sobe.

Na današnjem ročištu za glavnu raspravu svjedok je, odgovarajući na upite zamjenika ŽDO iz Osijeka rekao da je Zorana Vraneševića upoznao onoga dana kada je Zoran Vranešević priveden u policiju. Svjedoku nije poznato čime se bavio Zoran Vranešević. Za ubojstvo Zorana Vraneševića saznao je 5-6 godina nakon ubojstva. Ne sjeća se da bi za rečenu smrt čuo 27. kolovoza 1991. godine.

Svjedok je nadalje odgovarao na pitanja braniteljice opt. Vladimira Milankovića, za koga je rekao da se ne sjeća koje je dužnosti obnašao. Govoreći o evidentiranju događaja u Dnevnik događaja, svjedok je rekao da su se “pretežno svi događaji evidentirali, ... oni koje je rekao šef smjene. Ja samoinicijativno nisam mogao ništa upisivati u dnevnik događaja”.

¹¹ Radi se o dvije zabilješke o postupanju policijskog službenika Dragutina Merkaša od 27. kolovoza 1991., u vezi sa postupanjem policije na Zelenom Brijegu dana 26. kolovoza 1991.

Vijeće je Rješenjem odbilo prijedlog branitelja opt. Vladimira Milankovića za ukidanje pritvora protiv njegova branjenika.

Nova ročišta za glavnu raspravu zakazana su za dane: **9., 10., 15., 16. i 17. listopada 2012. godine u 9,00 sati.**

9. listopada 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje su pratili: Mladen Stojanović, promatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, novinari pisanih medija

Na današnje ročište glavne rasprave pristupili su pozvani svjedoci: Klaudio Kordiš, Stjepan Krpičak, Dragomir Cvetojević i Željko Pavlin. Na raspravu nisu pristupili pozvani svjedoci Tomo Petković i Josip Cesarec. Nedolazak nisu opravdali.

Svjedok Stjepan Krpičak

Izjavio je se sjeća iskaza kojeg je dao u istrazi 4. studenoga 2011. i da ostaje pri njemu, te da bi ga nadopunio.

U obrazloženju optužnice navedeno je samo da je ovaj svjedok u kritično vrijeme bio koordinator između PU Sisak i MUP-a RH te da je, u odnosu na ulogu koju je imao I-okr. Milanković, naveo da je Milanković, kao zamjenik načelnika, vodio kompletnu operativu zajedno sa specijalnim postrojbama, kao i pričuvnim sastavom policije.

Na današnjoj raspravi svjedok je izjavio da je veliki problem bilo pisanje pojedinih tabloida, poput Slobodnog tjednika Marinka Božića i Politike Expressa. Kao primjer naveo je jedan članak, objavljen u ST-u 29. lipnja 1991., u kojemu su navedena imena 14 osoba te njihove adrese i telefonski brojevi. Kasnije su neke od tih osoba odvele uniformirane osobe, a neki su i ubijeni. Nadalje je naveo da je iz Zagreba 3. kolovoza 1991. upućen na područje Siska. Osnovni cilj bio je pridonijeti mirnom rješavanju napetosti između Srba i Hrvata, kako na području Siska tako i na području Karlovca i Kutine. Na području Siska boravio je do pada Hrvatske Kostajnice, 12. rujna 1991. godine.

Rekao je da je po dolasku u Sisak obavio razgovor za Brodarcem i Ivom Bobetkom. U razgovoru im je sugerirao kako koristiti medije, odnosno ukazao im je na njihove greške, s obzirom da su u medijima pokazali karte s položajima pa je uslijedilo granatiranje.

Rekao je da za vrijeme boravka u Sisku nije saznao za nestanke civila. Situacija u gradu bila je kaotična. Ulicama su hodale naoružane osobe u raznim uniformama, a policije koja je osiguravala javni red i mir bilo je malo. Radaći na terenu pokušavao je ohrabriti djelatnike policije da rade zakonito i na tome je inzistirao.

Nije mu poznato koje je konkretne poslove radio Vladimir Milanković, no na svjedoka je ostavio dojam osobe “na koju se može računati”.

Misli da je jedinica “Vukovi” bila pod PU Sisak. Nije vidio niti jedan dokument iz kojeg bi to proizlazilo, no to je zaključio jer je među “Vukovima” vidio Jadranka Garbina, kojeg je poznao iz Zagreba. Bilo mu je poznato da je prethodno u SUP-u u Zagrebu vođen nekakav postupak protiv Garbina, ali nije znao kakav je bio ishod tog postupka niti je li Garbin vraćen na posao. Uglavnom, iznenadio se kada ga je vidio u Sisku. Garbina je vidio kod Đure Brodarca. Kod

Brodarca je vidao i Mirka Marjanovića zvanog Grančica, no nije mu poznato što je on tamo radio. Misli da Marjanović nije bio pripadnik “Vukova”.

Nije bilo primjedbi na iskaz svjedoka.

Svjedok Klaudio Kordiš

Svjedok je izjavio da ostaje kod iskaza kojeg je dao u istrazi 4. studenog 2011.

U istrazi, prema podacima u obrazloženju optužnice, rekao je da je kao pripadnik specijalne jedinice policije sudjelovao u intervenciji povodom pucnjave u kojoj je ubijena jedna ženska osoba (Ljubica Solar). Naveo je da je dolaskom na lice mjesta zatekao opću policiju koja je bila naoružana, a tu je bilo i civila. Siguran je da je u vrijeme dolaska njegovog voda na intervenciju još bio dan.

Na današnjoj raspravi rekao je da je izlazak na događaj naredio voditelj smjene. Bilo im je poznato da je netko ubijen. Od sjedišta postrojbe do lica mjesta išli su kombijem. Dolaskom na lice mjesta dobio je zadatak da motri krovove okolnih zgrada. Siguran je da je bio dan, no ne zna koliko je bilo sati. Čuo je da je ubijena jedna ženska osoba, no on nije ulazio u stan. Pred zgradom je bio oko 2 sata. Za to vrijeme nije bilo nikakve pucnjave, no ne sjeća se je li tog dana u Sisku bilo kakvih borbenih djelovanja.

Nije bilo primjedbi na iskaz svjedoka.

Svjedok Željko Pavlin

Izjavio je da ostaje pri iskazu iz istrage od 10. studenog 2011.

U istrazi je, prema podacima u obrazloženju optužnice, izjavio da je bio zapovjednik satnije pričuvnog sastava policije PU Sisak. Izjavio je da nije bio u Mošćenici kada su ondje uhićeni civili.

Na današnjoj raspravi je rekao da je bio pripadnik pričuvne policije, a nakon pada Petrinje (21. rujna 1991.) postao je zapovjednik 2. satnije 2. bataljuna policijske brigade PU Sisak.

O uhićenjima u Mošćenici zna po priči. Tada nije bio u Mošćenici pa uhićenja nije vidio, no to se kasnije komentiralo. Izraz “uhićenja” mu djeluje pregrubo. U kritično vrijeme nije smatrao da su osobe u Mošćenici bile uhićene. Nije se tako pričalo.

Poznato mu je da se u to vrijeme u Mošćenici nalazila 120. brigada, čiji je zapovjednik bio Vlado Hodalj. No nije mu poznato koje su sve postrojbe bile u Mošćenici i prolazile kroz Mošćenicu. Radi se o mjestu od 3 i pol tisuća ljudi, koje se nalazi između Siska i Petrinje, i kroz koje je cirkuliralo puno ljudi.

Poznaje Filipa Matanovića, mještanina Mošćenice, koji je, kao i svjedok, bio pripadnik pričuvne policije, tj. 2. satnije. Filip Matonović otac je Drage Matanovića, koji je u inkriminirano vrijeme bio zapovjednik u “Gromovima”.

Braću Brajković poznaje. Zna samo da su bili u pričuvnom sastavu policije.

Nije bilo primjedbi na iskaz svjedoka.

Svjedok Dragoljub Cvetojević

Izjavio je da ostaje kod iskaza iz istrage od 4. studenog 1991.

U istrazi, prema navodima u obrazloženju optužnice, rekao je da je on jedan od uhićenih u Mošćenici 17. rujna 1991. Njega i oca su od kuće do autobusa odveli jedan policajac u pravoj, redovnoj, policijskoj odori i dvojica u odorama rezervnog sastava, sivo-plave boje. Autobus je bio pun mještana iz Mošćenice, dvojica su bila vidno pretučena – Stevo Ratković i Nikola Batula. Na putu do Žabna su stali ispred škole u Mošćenici gdje je vidio Filipa Matanovića, a tom prilikom je iz autobusa izveden Željko Knežević na traženje nekog ispred škole. Naknadno su u Žabno dovedeni i jedan od direktora Dunavskog Loyda, zatim Nikola iz Petrinje i bivši milicajac. Od zatočenih osoba sjeća se, pored svoga oca Đure, još i obitelji Ostojić (stariji čovjek, njegova supruga Dragica i njihov sin Dragan), Ratkovića i njegovog sina Milorada i supruge Danice, Dragana i Dragice Subanović, maloljetnog Živka Vujanica, Mrkog po prezimenu Mrkonja, Nikole Arnautovića, Nikole Batule i osobe prezimena Vasiljević, te naprijed navedene tri osobe koje su dovedene iz Siska. U školi u Žabnu čuvala ih je lokalna policija iz Žabna, za koju je čuo da se zovu „Brajkovićeve policija“, imali su uniforme rezervnog sastava policije. Tamo su bili osam dana, za to vrijeme u školu je znao navratiti mještаниn Ivo Ogulinac, sin narodnog heroja koji je po njegovom mišljenju imao nekakav autoritet u selu a koji je govorio: „sve ovo gluposti i ... da su nas ovdje pokupili za nekakvu razmjenu“. Također je govorio: „sve ovo u režiji Brajkovića i da su oni ovdje lokalni moćnici“. Nakon otprilike osam dana, misli da je bio 24. rujna 1991., prebačeni su u Lađarsku ulicu u Sisku. Već prvu večer u prostoriju u kojoj se on nalazio došla su dvojica, jedan u crnoj i jedan u maskirnoj odori. Rekli su da su iz Komareva i da je jedan njihov poginuo u Komarevu i da će zbog toga iz svake sobe jednoga tu noć ubiti, što se ipak nije dogodilo. Već sljedećeg jutra u Lađarskoj se pojavio Igor Pejnović, misli da je on bio na funkciji zamjenika zapovjednika u 120. brigadi i da mu je nadređen bio Matanović. Siguran je da se Pejnović zauzeo za njih, jer je maknuo „Brajkovićeve policiju“, a doveo „normalnu“ policiju. Od tog trenutka uvijek ih je čuvao jedan aktivni i dva rezervna policajca. Čuo je da je Pejnović imao i razgovore, odnosno svađao se oko zatočenih osoba s Brodarcem i Milankovićem. Dana 13. listopada nakon što su obavili razgovore s dvoje inspektora iz PU Sisak pušteni su kućama, a u ponedjeljak, kada su došli u PU po potvrde za posao, u dvorištu PU vidio je Brodaraca te čuo kako govori „što ih niste odveli i pobili“. Smatra da bi svi oni otišli Savom da se nije pojavio Igor Pejnović. Vezano za Milana Cvetojevića, koji mu nije ništa u rodu, sjeća se da je jednom prilikom dok su bili zatočeni jedan od policajaca donio vrećicu s osobnim stvarima i rekao da je to od Milje, a i njegova majka i Milanova supruga se zovu Milja, i vidio je da to nisu njegove stvari. Isto tako, spomenuo je da je autobus dok su još bili u Mošćenici stao i kod kuće Voje kojem se ne može sjetiti prezimena, ali da u kući nisu našli nikoga.

Na današnjoj raspravi rekao je da ne zna imena pripadnika “Brajkovićeve policije” koji su ih odveli u školu u Žabno. Da se radi o Brajkovićevim ljudima saznao je od Ive Ogulinca, koji je dolazio u učionicu u kojoj su bili smješteni.

Nije bilo primjedbi na iskaz svjedoka.

Rasprava će biti nastavljena **10. listopada 2012. u 9,00 sati.**

10. listopada 2012. – nastavak dokazanog postupka

Suđenje su pratili: Mladen Stojanović, promatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, novinari pisanih medija

Na današnje ročište glavne rasprave pristupili su pozvani svjedoci Željko Malinac i Igor Pejnović. Na raspravu nisu pristupili pozvani svjedoci: Filip Matanović, Božidar Rendić, Stevan Ivanić i Ivo Dobrić. Svjedoci Matanović, Ivanić i Dobrić telefonski su obavijestili sud da zbog bolesti nisu u mogućnosti doći na današnju glavnu raspravu.

Svjedok Željko Malinac

Izjavio je da ostaje kod iskaza kojeg je dao u istrazi 11. studenoga 2011. godine.

U obrazloženju optužnice navedeno je samo da je svjedok Željko Malinac, u kritično vrijeme pomoćnik načelnika PU Sisak, u istrazi izjavio da je I-okr. Milanković koordinirao aktivnosti policije i pomagao Đuri Brodarcu u organizaciji obrane.

Na današnjoj glavnoj raspravi svjedok je rekao da je bio na više dužnosti u PU Sisak od 1. rujna 1990. do 31. siječnja 1992.

U početku je bio u kadrovskoj službi, pa načelnik općih, upravnih i financijskih poslova, a u lipnju ili srpnju 1991. imenovan je pomoćnikom načelnika PU Sisak. Ne sjeća se je li dobio rješenje kojim je imenovan pomoćnikom načelnika, no vjeruje da je takvo rješenje doneseno, a pretpostavlja da je takvo rješenje pisano u Zagrebu. U to su vrijeme već započela ratna djelovanja i svjedok, kao pomoćnik načelnika, većinom je odrađivao *ad hoc* poslove koje mu je nalagao načelnik PU Sisak Đuro Brodarac. S obzirom na ratne okolnosti, nije znao koje su mu, kao pomoćniku načelnika PU, dužnosti i ovlasti. Brodarac mu je naloge davao isključivo usmeno. Brodarac nije imao pravno obrazovanje i nije svjedoku govorio radi li se o zapovijedi, nalogu, napatku. Uglavnom, izvršavao ih je. Zapovijedi u pisanoj formi nije dobivao.

Rekao je da je sudjelovao u tri razmjene zarobljenika. On nije imao velike ovlasti pri razmjenama. Popisi osoba za razmjenu stizali bi iz MUP-a RH iz Zagreba. Pretpostavlja da je veće ovlasti imala osoba prezimenom Šarić, iz MUP-a RH, te da je on kontaktirao s osobama „s druge strane“. Svjedok je rekao da je, u vezi razmjena, kontaktirao sa Šarićem i Miroslavom Akmadžom, Šarićevim pomoćnikom. Kontaktirali su o mjestu i vremenu održavanja razmjena.

Svjedoku nije poznato tko su bile osobe koje su u razmjenama sa područja pod kontrolom hrvatskih postrojbi slane na okupirano područje. Nije mu poznato niti gdje su se te osobe prije nalazile, iako pretpostavlja da su bile u zatvoru. Poznato mu je da su sa druge strane slani civili iz okupiranih hrvatskih sela te zarobljeni pripadnici hrvatskih postrojbi.

Zna za vojni objekt u Lađarskoj ulici u Sisku, no ne zna tko se njime služio u kritično vrijeme kao niti je li taj objekt imao ikakve veze s razmjenama zarobljenika.

Ne zna kada je na području Siska formirana vojna policija. Sa vojnom policijom nije imao nikakvih kontakata. Nije mu poznato gdje se u Sisku nalazio vojni pritvor.

U vrijeme kada je bio gradonačelnik (nakon odlaska iz policije) na „ORA“-u je doveo ambasadora SSSR-a.¹² Ambasador je tražio da ga se odvede na „ORA“-u. Želio se uvjeriti da se ondje ne događa ništa nezakonito. Svjedok je rekao da je njegova roditeljska kuća 200-tinjak

¹² Svjedok nije naveo kada je to bilo. Prema ostalom dijelu iskaza, svjedok je obnašao dužnost gradonačelnika nakon odlaska iz policije, koju je napustio 31. siječnja 1992. godine. SSSR se raspao krajem 1991. godine.

metara od „ORA“-e, da je bio siguran da se tamo ništa nezakonito ne događa, jer bi u protivnom to čuo, te da je odveo ambasadora ondje. Nije mu poznato je li ambasador poslije pisao kakav izvještaj.

Na Jodnom nikada nije bio.

Zamjenik županijskog državnog odvjetnika u Osijeku stavio je **primjedbu** na iskaz svjedoka. Istaknuo je da su svjedoku, s obzirom na funkciju pomoćnika načelnika PU Sisak koju je obnašao 1991., određene stvari morale biti poznate, a što se prvenstveno odnosi na događaje vezane uz uhićenja civila srpske nacionalnosti smještenih u objektu u Lađarskoj ulici u Sisku, a što proizlazi iz dokumenata koji su sastavni dio sudskog spisa, iz kojih je vidljivo da je svjedok imao informacije o kojim osobama se radilo i što se s njima događalo.

Nakon iznijete primjedbe svjedok je rekao tužitelju da je ružno to što je tužitelj rekao i da je on (svjedok) sada uznemiren.

Svjedok Igor Pejnović

Izjavio je da ostaje kod iskaza kojeg je dao tijekom istrage.

Prema navodima u obrazloženju optužnice svjedok je u istrazi iskazao da je u kritično vrijeme bio zapovjednik 2. satnije 2. bojne i bio je zadužen za preseljenje s „ORA“-e u Lađarsku i zbog toga je on u tom trenutku bio jedini iz ZNG-a u Lađarskoj. Jedne večeri, prema njegovom sjećanju, krajem kolovoza ili početkom rujna 1991. na njegovo iznenađenje u vojarni je zatekao tri policijska vozila, a prisutni policajci su mu prenijeli da se u jednom krilu zgrade nalazi grupa civila – četnika, prikupljenih za razmjenu. Kad ih je pitao što oni kao civilna policija imaju sa zarobljenicima koji su k tome civili, jedan od njih mu je rekao da gleda svoja posla, da vojska ima jedno krilo i da se on ne mora brinuti za njih. Prepoznao je par osoba iz Mošćenice. Ti ljudi mu nisu znali reći zašto su tamo. Iako nije vidio da bi bili zlostavljani, nije mu bilo drago što su bili smješteni u jako lošim uvjetima, pa im je pomogao oko pokrivača i prehrane. O svemu je izvijestio svog zapovjednika Dragu Matanovića koji mu je potom rekao da je on time svoje odradio i da to više nije njegova briga. Smatra da je Matanović sigurno nešto poduzeo u svezi tih ljudi, jer bi se njima, po njegovom mišljenju, inače nešto gadno dogodilo.

Na današnjoj glavnoj raspravi rekao je da pretpostavlja da je njegov zapovjednik Matanović reagirao, jer su ljudi iz Lađarske pušteni 2-3 dana nakon što je on obavijestio Matanovića. Ne sjeća se da je u istrazi, baš ovakvim riječima, rekao: „Da nije bilo moga zapovjednika Drage Matanovića, tim civilima koji su bili zatočeni u vojarni u Lađarskoj nešto bi se gadno dogodilo“. Nadalje je rekao da je u Lađarsku, tom prilikom kad je zatekao zatočene civile, došao po zapovijedi svoga zapovjednika. Trebao je pripremiti objekt za dolazak pripadnika svoje postrojbe: pobrinuti se za krećenje, popraviti instalacije,... Nije mu poznato kada su zatočeni civili dovedeni u objekt u Lađarskoj ulici. Tom prilikom, kada je zatekao civile, nitko nije vršio osiguranje (stražu) objekta u Lađarskoj. Rekao je i da se u Lađarsku vratio u veljači 1992., nakon povratka s terena. Poznato mu je da je ondje bio vojni pritvor, no ne zna kada je ustrojen.

Glavna rasprava nastavit će se **15. listopada 2012. u 9,00 sati.**

15. listopada 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović, promatračica Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, prijatelji i srodnici optuženika

U nastavku dokaznog postupka saslušani su svjedoci: Stevo Lakić, Darko Žitko i Mile Ručnov.

Svjedok Stevo Lakić

Izjavio je da ostaje kod iskaza kojeg je dao tijekom istražnog postupka.

U obrazloženju optužnice navedeno da je svjedok Stevo Lakić ispitan je u dva navrata, prvo u sklopu provođenja hitne istražne radnje, a nakon toga i tijekom istrage. Naveo je da se sjeća događaja od 24. kolovoza 1991. u ugostiteljskom objektu "Gaj". U tom lokalu je došlo do svađe između Željka Vile, kojeg dobro poznaje, kao susjeda i Josipa Košutića. Sukob je bio na ivici fizičkog obračuna i kada se u taj umiješao Zdravko Slivar, Željko Vila mu je nanio ubod nožem u stomak, a prema njegovom mišljenju, tog trenutka nije ni znao koga je ozlijedio, misli da je do toga došlo slučajno i da je Željko Vila u toj gužvi mislio da ga napada Josip Košutić. Zajedno s Košutićem i vlasnikom lokala Ivicom Carenom odvezao je ozljeđenog Slivara u bolnicu u Sisak, gdje je ovaj ubrzo i preminuo. Nakon povratka iz bolnice bila je već noć, vratili su se pred kafić „Gaj“ i tu su vidjeli dva vozila sa pripadnicima specijalne jedinice policije „Vukovi“. Bili su ljuti i uznemireni zbog ovog događaja i raspitivali su se gdje živi Željko Vila. Među pripadnicima ove jedinice prepoznao je Dragu Bošnjaka, za kojeg je naveo da je bio njihov zapovjednik. Koliko se sjeća podijelili su se u dvije skupine, jednu je vodio Drago Bošnjak, a misli da je u drugoj bio Josip Košutić. I on sam je išao u potragu za Željkom Vilom i vodio jednu skupinu prema vikendici gdje je obitelj Vila imala baštu. Skupina u kojoj je on bio nije pronašla Vilu, ali je iz razgovora koji su međusobno vodili pripadnici ove dvije skupine saznao da je ona druga grupa pronašla Željka Vilu, na Zelenom Brijegu „kod crvenih zgrada“ i da su ga tu odmah pripadnici ove druge skupine i ubili. Pripadnici ove specijalne jedinice otišli su i u ulicu Stjepana Bezuha br. 4, gdje je Željko Vila živio sa svojim bratom Dušanom i roditeljima Evicom i Markom, a narednog dana je čuo da su sve njih odveli i da su ih ubili. Isto tako, zajedno sa članovima obitelji Vila odveli su i Ivicu Biščana, koji je bio udomljen u toj obitelji, ali njega nisu ubili već su ga pošteditelj iz razloga što je on navodno Hrvat.

O svim ovim činjenicama, narednih dana, pripadnici jedinice „Vukovi“ hvalili su se međusobno u ovom lokalu „Gaj“. Čuo je da su te noći pripadnici ove jedinice odveli još nekoliko obitelji i neke od njih pobili. Tvrdi da je on osobno spriječio da ubiju Predraga Meničanina, kojeg je poznavao jer stanuje u njegovoj blizini, u istoj ulici, gdje i obitelj Vila. Narednih dana pričalo se da je ova skupina koju je vodio Drago Bošnjak te noći upala još u kuće obitelji Trivkanović i Radojčić. Nije mu poznato ništa u vezi odvođenja i likvidacije Mlađe Vile za kojega zna da je živio odvojeno od naprijed nabrojanih članova obitelji Vila, u Odranskoj ulici, u Sisku.

U svom drugom iskazu, koji je dao tijekom istrage, svjedok je pojasnio neke svoje navode iz prvog iskaza te je u bitnom potvrdio da je ovu grupu koja je došla u lokal „Gaj“, za koju navodi da su pripadnici „Vukova“, vodio Drago Bošnjak. Pojasnio je da je Bošnjaka prepoznao stoga što nije odmah imao maskirnu kapuljaču preko glave, te kapuljače su nosili ostali pripadnici Vukova, a prije početka potrage tu kapuljaču je navukao i Drago Bošnjak, pa zbog toga ne može sa sigurnošću reći u kojem vozilu se on nalazio za vrijeme potrage. Siguran je da se radi o "Vukovima", jer su nosili crne odore i danima prije ovog događaja, a i nakon toga ih je viđao u lokalu "Gaj". Ovakve crne uniforme u Sisku nitko drugi nije nosio.

Za sebe navodi da je sudjelovao u ovoj potrazi jer je htio pomoći u pronalasku Željka Vile i smatrao je da on treba biti priveden u policiju. Međutim, već za vrijeme potrage vidio je da „Vukovi“ idu od kuće do kuće, u ovom dijelu Siska, u kojem žive Srbi i sve to je preraslo u nešto drugo. Kad je vidio što se događa, posebno u ulici Stjepana Bezuha, kod kuće obitelji Vila, napustio je mjesto događaja i sutradan u lokalnu „Gaj“ je čuo o svemu što se tijekom noći događalo.

Objašnjavajući na temelju čega smatra da je Drago Bošnjak zapovjednik ove skupine naveo je da je vidio da ga svi ostali slušaju, a to je bilo do onog trenutka dok nije stavio kapuljaču na glavu. Isto tako, uočio je i prijašnjih dana da on prema ostalim pripadnicima skupine nastupa kao zapovjednik.

Svjedok Stevo Lakić, ispitan u dva navrata, u sklopu provođenja hitne istražne radnje, a nakon toga i tijekom istrage, iskazivao je i u vezi uhićenja i ubojstva Nikole, Zorana i Berislava Trivkanovića. Naveo je da su „Vukovi“ nakon obitelji Vila odveli još nekoliko obitelji iz njihovih kuća i da su ih pobili, da je tom skupinom rukovodio Drago Bošnjak. Čuo je da su pripadnici navedene jedinice tijekom noći, odnosno drugi dan, upali u kuće obitelji Trivkanović i Radojčić, da su odveli sve članove obitelji i neke od njih i pobili. Tvrdio je da svi znaju tko je odveo članove obitelji Trivkanović, no da se ljudi boje i ne žele reći.

Naglasio je da se i on sam bojao „Vukova“, jer su oni bili poznati kao bahati i nasilni, a hvalili su se time da su po Sisku hvatali civile koje su mučili, a potom likvidirali i bacali u Savu. Također je naveo da puno ljudi u Sisku zna za ovaj događaj, ali zbog straha ne žele o tome govoriti, te je tvrdio da to nitko drugi nije mogao napraviti izuzev ove postrojbe o kojoj je govorio, a da to najbolje zna „mali Ivica“ koji je živio zajedno s obitelji Vila.

Tijekom današnje glavne rasprave naveo je da je i tijekom istrage govorio da misli da je opt. Drago Bošnjak bio kritične zgrade u lokalnu „Gaj“, gdje je dolazio svakoga dana. Rekao je da je i on sam svakog dana dolazio u taj lokal. Bio je nazočan kada je došlo do svađe između Željka Vile i Košutića, nakon čega je Željko Vila krenuo van iz lokala. Kako je za njim išao Zdravko Slivar, Željko Vila je zabunom mislio da za njim ide Košutić i da će ga napasti, te je nožem ubo Zdravka Slivara. Svjedok i još dvije osobe odvezle su Zdravka Slivara u bolnicu. Nakon povratka iz bolnice u lokal su došle osobe u crnim uniformama i raspitivale se za Željka Vilu, gdje stanuje. Svjedok je vodio jednu grupu prema vikendici Željka Vile, no tamo ga nisu našli. Drugu grupu je vodio Košutić. Svjedok misli da je u trenutku njegovog povratka iz bolnice u lokalnu „Gaj“ bio nazočan opt. Drago Bošnjak. Misli da je Drago Bošnjak, kod automobila, kada su kretale grupe u potragu za Željkom Vilom, stavio kapuljaču na glavu, no nije siguran je li to bilo baš taj puta.

Za vojnike u crnim uniformama svjedok je rekao da je znao da se nazivaju „Vukovi“, čuo je to od njih kada su dolazili u lokal „Gaj“. Drugi dan je čuo da je Željko Vila ubijen kod crvenih zgrada, no nije čuo tko ga je ubio. Svjedoku je predložen njegov iskaz iz istrage gdje je rekao da su pripadnici jedinice „Vukovi“ pričali da su ubili Željka Vilu pucajući mu u glavu. Za druge članove obitelji Vila ne zna tko ih je ubio.

Svjedok je pretpostavio da je opt. Drago Bošnjak zapovjednik jedinice „Vukovi“, jer je primijetio da ga drugi slušaju.

Branitelji su **prigovorili** iskazu ovoga svjedoka navodeći da iznosi svoje zaključke, a ne ono što je vidio i čuo.

Svjedok Darko Žitko

Svjedok je naveo da ostaje kod iskaza kojeg je dao u istrazi, 18. studenoga 2011. godine.

U obrazloženju optužnice navedeno je samo da su svjedoci Darko Žitko i Bogdan Studen, pripadnici postrojbe HV-a pod zapovjedništvom Zorana Matijaša, u osnovi potvrdili iskaz koji je dao njihov zapovjednik Matijaš, s time što su i jedan i drugi suglasno iskazali da je kritične zgone njihov zapovjednik Zoran Matijaš zapisao registarske oznake policijskog vozila.

*U obrazloženju optužnice navedeno je da je tijekom istrage **svjedok Zoran Matijaš** naveo da je u to vrijeme bio zapovjednik 1. satnije 2. pješačke bojna 148. brigade HV-a, smještene u Komarevu. Naveo je da je bio u zapovjedništvu bojne kada je primijetio da iz smjera Siska prolazi vozilo milicije plave boje sa starom oznakom MILICIJA. Radilo se o džipu marke PUCH, a nakon što mu je predočena fotodokumentacija s obavljenog očevida na tom vozilu iskazao je da je na fotografijama vidljivo upravo ovo terensko vozilo o kojem je govorio, odnosno da je to takvo vozilo, ali da ne može tvrditi da se radi baš o istom vozilu koje je vidio kritičnog dana. S obzirom da je bio u šoku, nije uspio evidentirati broj reg. oznaka na tom vozilu. Sjeća se da je na tablici samo vidio slovo „M“, no ne sjeća se broja. Dodao je da su u to vrijeme još bile uobičajene klasične tablice milicije plave boje, s bijelim slovima i brojkama. Iz PUCH-a su izašla dvojica u maskirnoj plavoj odori s oznakama na rukavu MILICIJA. Takve odore su u to vrijeme nosili svi policajci u RH, a zvali su ih „martićevske“. Ova dvojica su bili naoružani automatskom puškom marke „SAR“ i automatskom puškom „Kalašnjikov“ 7,62 mm. Isto tako, kad mu je predočena već spomenuta fotodokumentacija očevida na PUCH-u, i to fotografija na kojoj se unutar vozila vidi puška, izjavio je da prepoznaje ovu automatsku pušku marke SAR o kojoj je govorio. Civil kojeg su doveli policajci je bio stariji čovjek koji je bio sav prljav, neuredan, zgužvan i mokar jer se pomokrio. Sjeća se da je na sebi imao sako i ispod njega sivi prsluk. Također se sjeća da mu je u postupku pred Županijskim sudom u Sisku bila predočena i fotodokumentacija leša Nikole Drobnjaka, no, kako je voda izobličila tijelo, tada se nije mogao izjasniti je li to leš civila čijoj likvidaciji je svjedočio. Bio je zaprepašten kad su pred njim i njegovim vojnicima ova dvojica pucali u civila koji je pao u Savu. Vidio je kako se taj civil još „kopra“, na što su ovi policajci ispalili još dva-tri hica u tijelo dok se nije smirilo. Obojica su pucali iz svojih pušaka, prvo u prsa, od čega je ovaj pao u rijeku, potom u leđa, a treći put u glavu, uslijed čega mu se dio glave raspisnuo. Odmah po događaju, nazvao je pomoćnika brigade za sigurnosne poslove Miroslava Vidovića i izvijestio ga što se dogodilo, a ovaj je to prenio policiji. Doživio je prijetnje za trajanja postupka u Sisku.¹³ Prijetnje su bile i od civilnih i od vojnih osoba, a on je to prijavio policiji. Također, sjeća se da su mu se ljudi iz PU sisačko-moslavačke, za koje se sjeća da su 1992. obavljali očevid, tijekom postupka u Sisku ispričavali zbog toga što je iz policije nestala neka dokumentacija vezana za ovaj događaj.*

Svjedok Mile Ručnov

Svjedok je izjavio da ostaje kod iskaza iz istrage, kojeg je dao 24. studenoga 2011. godine.

¹³ Povodom ubojstva Nikole Drobnjaka ranije je već vođen kazneni postupak na temelju optužnice ŽDO u Sisku broj K-DO-26/03 od 22. listopada 2003. U tom postupku bili su optuženi policajci PU Sisak Stanislav Gavron i Ivan Hubelić, a stavljeno im je na teret da su dana 5. travnja 1992. u Blijnskom Kutu na obali rijeke Save, usmrtili Nikolu Drobnjaka (naknadnom izmjenom optužnice NN osobu), na koje mjesto su ga dovezli službenim terenskim vozilom „PUCH“ reg. oznake M 374-169. Postupak je vođen pred Županijskim sudom u Sisku pod brojem K-33/03 i okončan je oslobađajućom presudom koja je potvrđena presudom VSRH broj I Kž-919/04 od 18. prosinca 2007.

U obrazloženju optužnice nije posebno naveden njegov iskaz iz istrage.

Na današnjoj glavnoj raspravi rekao je da se ne sjeća da je za vrijeme njegova rada u operativno dežurstvo stigla neka dojava o pucanju po policijskoj ophodnji. Nije čuo za druge antiterorističke postrojbe osim za jedinicu "Vukovi", koja je bila u pričuvnom sastavu policije. Ta jedinica nije bila pod nadležnosti operativnog dežurstva. Ne sjaća se je li od ljeta 1991. godine do ljeta 1992. godine načelnik Policijske uprave u Sisku bio odsutan. Ne sjeća se kada je počeo raditi u operativnom dežurstvu. Ako se radilo o nekom značajnijem događaju to bi se u operativnom dežurstvu zavidilo u dnevnik događanja. Pretpostavlja da se vezano za događaj 24. kolovoza 1991. godine (lokal "Gaj", Željko Vila) spominjalo ime opt. Drage Bošnjaka, to bi bilo evidentirano u dnevniku događaja.

Glavna rasprava se nastavlja **16. listopada 2012. godine u 9,00 sati.**

16. listopada 2012. godine – nastavak glavne rasprave

Suđenje su pratili Miren Špek, promatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, novinarka, obitelj svjedoka, volonterka Odjela za podršku svjedocima i žrtvama ŽS Osijek

Nastavljena je glavna rasprava u kaznenom predmetu Krz-3/11 protiv optuženih Vladimira Milankovića i Drage Bošnjaka.

Na raspravu su se odazvali svjedoci Branimir Car, Ivo Bijelić, Branka Marinić, Spiro Kostić i Ljubica Vranešević, dok je svjedokinja Jadranka Škrinjarić telefonski nedolazak zbog bolesti.

Sukladno članku 320.st.2 ZKP-a nastavljena je glavna rasprava.

SVJEDOK BRANIMIR CAR

Svjedok je izjavio da ostaje pri iskazu danim pred istražnim sucem 24. studenoga 2011. godine.

Na upit zamjenika ŽDO Osijek, svjedok je iskazao kako je u PU Sisak zasigurno bilo riješeno nekoliko slučajeva ubojstva, ali s obzirom da je bio u Policijskoj postaji, PU im je bila nadređena, on u tom smjeru nije komunicirao s nadređenima, a oni su radili obrade za teža kaznena djela. Svjedok je inače diplomirani kriminalist po struci, u Sisak je došao 1992. godine gdje je radio u Tomislavovoj ulici sve do 1993. godine.

U inkriminirano vrijeme svjedok nije čuo za ubojstva policijskih službenika srpske nacionalnosti. Zbog protoka vremena ne sjeća se osoba koji su radili kao operativci u PU na rješavanju ubojstava.

U srpnju 1991. godine došao je u Petrinju kako bi se postavila obrana grada. I-okrivljeni Vladimir Milanković sudjelovao je u obrani, obilazio je punktove. Ne zna koje je ovlasti imao I-okr., ali su ga doživljavali kao nadređenog zbog iskustva koje je imao.

Prilikom napada na Petrinju sve su jedinice povučene u obranu, pa je tako u obrani sudjelovao i dio jedinice „Vukovi“. Poznato mu je da je u početku zapovjednik „Vukova“ bio Jadranko Garbin.

Nije siguran je li Vladimir Milanković bio pomoćnik načelnika PU od srpnja 1991. pa do pada Petrinje.

Na upit branitelja I.-okr. Milankovića, odvjetnika Milenka Umičevića, svjedok je rekao da je na čelu kriznog štaba bio Đuro Brodarac, a tu je bio u Janko Bobetko.

Na upit branitelja II.-okr. Bošnjaka, odvjetnika Domagoja Rešetara, svjedok je rekao da mu nije poznata jedinica „Brajkovići“, a nije mu poznato je li u vrijeme pada Petrinje na tom području bila prisutna i postrojba HOS-a. Poznato mu je da je bila postrojba koju je vodio izvjesni Rambo, ali s obzirom na njihovo ponašanje (pljačka, palež kuća), otjerani su. Imali su različite uniforme, od crnih do maskirnih. Smatra da jedinica kojom je zapovijedao Rambo nije primala zapovjedi od jedinice kojom je upravljao Jadranko Garbin. Rambu je ime Siniša.

SVJEDOK IVO BIJELIĆ

Svjedok je izjavio da ostaje pri svom iskazu danim pred istražnim sucem 25. studenoga 2011. godine.

Na upit zamjenika ŽDO Osijek, svjedok je iskazao da Zorana Vraneševića poznaje još od srednje škole. Svjedok je radio u prometnoj policiji sve do kraja listopada 1991. godine. Poznato mu je da je Zoran napustio RH početkom rata, a kasnije je čuo da je njegovo tijelo pronađeno u Kupi. Poznat mu je Branko Oljača, koji je radio u policiji u Sisku, kao i Jovan Crnobrnja. Nisu mu poznato tko je radio na razriješenju ubojstava navedena tri službenika.

Na upit branitelja I.-okr. Milankovića, odvjetnika Milenka Umičevića, svjedok je rekao da je radio na ispomoći u PU tijekom 2008. godine vezano uz ratne zločine.

SVJEDOKINJA BRANKA MARINIĆ

Svjedokinja je izjavila da ostaje pri svom iskazu danim pred istražnim sucem 25. studenoga 2011. godine.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, Branka Marinić je u istrazi navela da je u inkriminirano vrijeme sa svojom obitelji živjela u Mošćenici, Braće Radić 45, dok su njeni roditelji i brat Milorad s obitelji živjeli u Ulici braće Radić 53. Dana 17. rujna 1991. vraćajući se iz „Gavrilovića“ ispred kuće roditelja vidjela je bijeli kombi i to je sve što je osobno vidjela taj dan. Istoga dana je otišla s djecom u Budaševsko Novo Selo, a suprug Ivan je ostao u Mošćenici. Istu večer ju je nazvao suprug i rekao joj da su roditelji i brat, zajedno s grupom mještana, odvedeni iz Mošćenice. Također misli da je njen suprug od Borisa Bukala dobio informaciju da su odvedeni radi razmjene koja bi se trebala obaviti sa zarobljenim Hrvatima iz Petrinje. Dana 1. ili 2. listopada 1991. vratila se u Mošćenicu i tada je saznala da joj je otac Stevo preminuo u bolnici u Sisku. Odmah sljedeći dan otišla je u policiju tražiti da se brat i majka puste na sahranu, razgovarala je s načelnikom Malincem koji joj je rekao da ih ne može samo tako pustiti jer su predviđeni za razmjenu, no kako ona nije htjela napustiti prostorije policije dok ih ne puste, na kraju je iz jedne od kancelarija izašao policajac i rekao da su pušteni. Dva do tri dana nakon ovog događaja, njen suprug Ivan se „obukao“, tj. pristupio u jedinicu koja je bila smještena u Mošćenicu i misli da je tamo zapovjednik bio Filip Matanović.

Na današnjoj glavnoj raspravi svjedokinji se nisu postavljala pitanja. Pitala je zbog čega se nju poziva na raspravu, a ne njezinog brata Milorada Ratkovića i njegovu suprugu Blaženku Ratković, koji imaju više saznanja o inkriminiranom događaju.¹⁴

SVJEDOKINJA LJUBICA VRANEŠEVIĆ

Svjedokinja je izjavila da ostaje pri svom iskazu danim pred istražnim sucem 29. studenoga 2011.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, ispitana tijekom istrage Ljubica Vranešević, majka Zorana Vraneševića, navela je da je 22. kolovoza 1991., u Kinjačkoj, u noćnoj akciji, smrtno stradao njen suprug Mladen, te da je već isti dan obavljena sahrana, a nakon toga je otišla u Prijedor kod rođaka. Njen sin Zoran je još negdje u srpnju dao otkaz u PU Sisak i otišao u Beograd, te se nakon saznanja o očevoj smrti uputio u Sisak kako bi došao na sahranu. Da je Zoran ubijen saznala je nakon otprilike pet dana i to joj je javio djever Stevo Vranešević dan nakon Zoranove sahrane. Na prepoznavanju je bio Stevo Vranešević, a misli da je i otac od Zrinke, Zoranove zaručnice, također bio na prepoznavanju. Isto tako, rekla je da su Zrinkini roditelji Nada i Mate dolazili više puta kod njih u Kinjačku, a dolazila je i Zrinkina sestra. Vezano za Zoranov automobil Zastava 128 čula je da se on nalazio ispred Jodnog, a to je netko rekao Stevi Vraneševiću.

Na današnjoj glavnoj raspravi, na upit zamjenika ŽDO Osijek, svjedokinja je iskazala da je njezin sin Zoran imao osobno vozilo marke „Zastava 101“, s kojim je otišao u Beograd i s kojim se vratio. Poslije Zorane smrti vozilo je uništeno, tj. ona to osobno nije vidjela, no to je saznala od Zoranovog strica Steve Vraneševića. On je vozilo vidio kod Jodnog. Rekla je i da je Zoran trebao imati svatove u kolovozu 1991.godine.¹⁵

SVJEDOK SPIRO KOSTIĆ

Svjedok je izjavio da ostaje pri iskazu koji je dao pred istražnim sucem 29. studenoga 2011. godine.

¹⁴ U optužnici je navedeno da su 17. rujna 1991. u poslijepodnevnim satima više nepoznatih pripadnika djelatnog i pričuvnog sastava PU Sisak, postupajući po zapovijedi načelnika PU Sisak Đure Brodarca i njegovog zamjenika I-okr. Vladimira Milankovića, u prigradskom naselju Mošćenica i na ulicama Siska uhitili najmanje 24 civila srpske nacionalnosti sa svrhom da ih iskoriste za razmjenu s neprijateljskom stranom koja je držala zatočene pripadnike MUP i ZNG RH, pa su tako iz njihovih kuća u Mošćenici odvedeni Milorad, Blažana, Stevo i Danica Ratković...istom prilikom su tijekom povratka s posla na putu za Mošćenicu uhićeni Ranko Davidović i....., pri čemu su Stevu Ratkovića prilikom uhićenja teško fizički zlostavljali nepoznati pripadnici policije zadajući mu brojne udarce tupo-tvrđim predmetima po glavi te su mu nanijeli više rana razderotina po licu i tjemenu s posljedičnim izljevom krvi u mozak, zbog čega je Stevo Ratković isti dan prevezen u Sisačku bolnicu, gdje je uslijed zadobivenih ozljeda preminuo 2. listopada 1991. godine.

¹⁵ U optužnici je navedeno da su 23. kolovoza 1991. u večernjim satima, četvorica neutvrđenih pripadnika pričuvnog sastava policije na blokadom punktu u Odri Sisačkoj zaustavili Zorana Vraneševića, bivšeg djelatnika PU Sisak, koji je upravljao svojim osobnim vozilom „Zastava 128“ bijele boje, oduzeli mu navedeno vozilo i zadržali ga za sebe, a Zorana Vraneševića uhitili i priveli u PU Sisak u dežurnu službu, pa ga nakon izvršenih provjera odveli na nepoznato mjesto i usmrtili hicima iz vatrenog oružja, a njegovo tijelo s prostrijelnom ranom glave i dvije prostrijelne rane grudnog koša pronađeno je 27. kolovoza 1991. na desnoj obali rijeke Save, u blizini restorana „Stari grad“ u Sisku.

Svjedoku se nisu postavljala pitanja.¹⁶

Vijeće je donijelo rješenje kojim se glavna rasprava **odgoda**, a slijedeća zakazuje za **17.listopada 2012. godine u 9,00 sati**.

17. listopada 2012. godine – nastavak glavne rasprave

Suđenje nismo pratili, a izvještaj je sačinjen na temelju pribavljenog i sudskog zapisnika.

Na raspravu se odazvao svjedok Pero Dragojević. Svjedoci Stjepan Cifrek i Ivan Božurić svoj nedolazak opravdali su pisanim podnescima, dok se svjedoci Draga Tintor, Željko Ivić i Slobodan Radojčić nisu opravdali.

SVJEDOK PERO DRAGOJEVIĆ

Svjedok je izjavio da ostaje pri svom iskazu kojeg je dao pred istražnim sucem 12. srpnja 2011. godine.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, svjedok je iskaz dao u dva navrata, prvo pred Županijskim sudom u Sisku 24. siječnja 2003. te u tijeku istrage, u kojima je u suštini na istovjetan način opisao svoje uhićenje i zlostavljanje od strane osoba u crnim odorama na lječilištu Jodno.

U prvom iskazu je naveo da je uhićen 18. kolovoza 1991., a u drugom da je to bilo negdje između 20. i 25. kolovoza 1991. Naveo je da je najprije odveden u krizni štab gdje je zlostavljanje započelo, a nakon toga su ga odveli na Jodno gdje je proveo tri dana zatočen i konstantno su ga udarali i tukli, tako da je u jednom trenutku čak odlučio počiniti samoubojstvo na način da je gurao komad žice u utičnicu ali u tome nije uspio jer ista nije bila pod naponom. Dok je bio na Jodnom, zapovjednik "Vukova" Garbin je doveo osobu po imenu Nikola Mikulčić, koji je tih dan izgubio dva sina i taj Nikola je rekao da ga puste kući. U vezi sa svojim oslobađanjem iz Jodnog navodi i Dragu Bošnjaka koji mu je doslovce rekao „da mene nije bilo, tebe više ne bi bilo i ja sam te spasio“.

Isto tako rekao je da je imao problema i nakon što je pušten iz Jodnog, te da ga je u više navrata u Policijsku upravu Siska privodio Mato Brajković i svaki puta je tamo bio zlostavljan sve dok nije uslijedila intervencija Zdravka Bobetka, a sve navedene probleme imao je zbog toga što su podaci u njegovoj osobnoj iskaznici glasili na Donji Hrastovac koji je u to vrijeme bio okupiran od strane pobunjenika.

Na današnjoj glavnoj raspravi, na upit zamjenika ŽDO Osijek, svjedok je rekao da je bio uhićen i boravio je u Jodnom u razdoblju od 20. do 25. kolovoza 1991. godine. Sukladno čl. 327. ZKP-a svjedoku je predložen dio iskaza sa zapisnika o ispitivanju svjedoka od 24. siječnja 2003. godine kada je naveo da je to bilo 18. kolovoza 1991. godine.

¹⁶ Svjedok je kasnio na raspravu. Dopotovao je iz Beograda. Nakon što stranke svjedoku nisu postavile pitanje, predsjednik sudskog vijeća rekao je da ne želi da se pozivaju svjedoci kojima se ne postavljaju pitanja, jer to nije u skladu s načelima efikasnosti i ekonomičnosti sudskog postupka.

Svjedok je rekao kako se sjeća da se taj dan vraćao s posla iz Željezare, a s obzirom na protek vremena ne može se točno sjetiti datuma. Bio je zatočen 4-5 dana, nije bio u kontaktu s II.-okr. Bošnjakom, poznaje ga iz viđenja jer posjeduje kuću blizu njega.

Tada je svjedoku predočen i iskaz od 12. srpnja 2011. godine kada je isjavio da se s II.-okr. Bošnjakom našao poslije VRA „Oluja“ i da mu je tada Bošnjak rekao: „Da nije bilo mene, tebe više ne bi bilo – ja sam te spasio“.

Svjedok je rekao da se ne sjeća točno, da misli da je to bilo mjesec-dva nakon što je izašao iz zatvora.¹⁷

Na upit branitelja II.-okr. Bošnjaka, odvjetnika Domagoja Rešetara, svjedok je rekao da je tijekom 1993. ili 1994. godine bio u Crikvenici kod brata i tamo je vidio II.-okr. Bošnjaka, ali nije razgovarao o prethodno postavljenim pitanjima.

Poznaje osobu po nadimku „Ćupo“, koji je radio u rafineriji, ali s njim nije razgovarao.

Kada je bio zatočen u Jodnom, nije tamo vidio Dragu Bošnjaka, a kada je u inkriminirano vrijeme u kuću svjedoka po svjedoka došao Mato Brajković, došao je sam.

Kada je doveden u zgradu PU, tukle su ga osobe u civilnoj odjeći, a vidio je kako hodnikom prolazi I.-okr. Milanković. Milanković je tom prilikom rekao da ga puste.

Nakon ispitivanja svjedoka, prešlo se na ispitivanje razloga o primjeni daljnje pritvorske mjere protiv I.-okr. Vladimira Milankovića.

Zamjenik ŽDO Osijek naveo je kako je izvršio uvid u nalaz i mišljenje vještaka prof. dr. Save Jovanovića, spec. ortopeda, te analizirajući isti ne proizlazi da je nužno potreba operacija kuka I.-okr. Milankovića. S obzirom na kontinuitet glavne rasprave, smatra da to ne mogu biti opravdani razlozi za ukidanje pritvora, te je predložio da se pritvor produlji sukladno zakonskim osnovama iz čl. 102. st.1. toč.4. ZKP-a.

Branitelj I.-okr. Milankovića i dalje je ostao kod prijedloga za ukidanje pritvora. Naveo je da iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je zdravlje i tjelesni integritet njegovog branjenika ugrožen te bi se daljnjom mjerom to stanje degradiralo.

¹⁷ U optužnici je navedeno da su 18. kolovoza 1991. u poslijepodnevnim satima petorica nepoznatih pripadnika specijalne postrojbe PU Sisak „Vukovi“, odjeveni u crne odore, u Zagrebačkoj ulici u Sisku 4 zaustavili osobno vozilo kojim je upravljao Pero Dragojević, lišili ga slobode i odveli u prostorije Kriznog štaba, zapovjedili mu da skine čarape i da ih sam sebi stavi u usta, a potom ga počeli udarati rukama i nogama po svim dijelovima tijela, nakon čega su ga priveli u zgradu lječilišta „Jodno“, gdje ga je skupina od oko 20 pripadnika specijalne postrojbe „Vukovi“ nastavila tući udarajući ga čizmama po cjevanicama, vičući: „Ubi četnika!“, zapovjedili mu da postavi noge na stolicu i tukli ga policijskom palicom po golim stopalima, a nakon toga ga odvukli i zatvorili u podrumsku prostoriju bez prozora i svjetla, gdje ga je naredna tri dana učestalo fizički zlostavljalo više nepoznatih pripadnika navedene postrojbe sve dok ne bi ostajao bez svijesti, pri čemu se jednom prilikom od zadobivenih udaraca kundakom puške pomokrio u hlače, uslijed čega je pokušao počinuti samoubojstvo guranjem žice u utičnicu, u čemu nije uspio, jer nije bila pod naponom, da bi ga u poslijepodnevnim satima 21. kolovoza zapovjednik navedene postrojbe Jadranko Garbin pustio uz objašnjenje da je utvrđeno da ništa nije kriv, a odmah potom istog dana povratkom u svoj stan ponovno ga je uhitio zapovjednik postrojbe pričuvne policije na Odri Sisačkoj Mato Brajković, odveo ga u zgradu PU Sisak, gdje su ga dvojica nepoznatih policajaca na prvom katu zgrade pola sata tukli šakama po glavi i tijelu i raskrvarili mu lice, a nakon toga ga pustili, da bi ga potom ponovno u više navrata nepoznati djelatnici PU Sisak privodili u zgradu PU, gdje je svaki puta dobivao batine, a potom bivao pušten.

Branitelj II.-okr. Bošnjaka predložio je da se temeljem čl.107. ZKP-a pritvor ukine, jer nakon što je ispitan svjedok koji je neposredno teretio II.-okr. Bošnjaka, smatra da više ne postoje razlozi koji bi dalje opravdavali pritvorsku mjeru, jer očekuje oslobađajuću presudu, a produljenje pritvora narušilo bi načelo razmjernosti.

Vijeće je temeljem članka 107. ZKP-a **odbilo prijedlog branitelja okr. Drage Bošnjaka za ukidanje pritvora.**

O pritvoru protiv I.-okr. Milankovića Vijeće će odlučiti naknadno.

Vijeće je donijelo Rješenje kojim se glavna rasprava **odgađa**, a slijedeća zakazuje za **5., 6., 7., te 19., 20. i 21. studenoga 2012. godine u 9,00 sati.**

5. studenoga 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović, promatračica Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinar Glasa Slavonije

U nastavku dokaznog postupka saslušani su svjedoci: Obrad Štrbac, Danica Suanović I Ljuba Živanović.

Svjedok oštećenik Obrad Štrbac, svjedok optužbe, u istrazi nije saslušan

Svjedok je rekao da je u kritično vrijeme radio kao aktivni policajac u Virovitici i Đurđevcu. Krajem srpnja 1991. godine stopirala su ga dva pripadnika ZNG-a u Antunovcu kod Virovitice. Povezao ih je prema Grubišnom Polju i Novskoj. Na kontrolnom punktu kod Novske, koji su držali pripadnici aktivne policije, svjedoku je rečeno da ostavi ta dva pripadnika ZNG-a, jer nije pametno da ih vozi dalje. Svjedok je unatoč upozorenju odvezao tu dvojicu pripadnika ZNG-a prema Jasenovcu, gdje je zaustavljen na kontrolnom punktu. Taj punkt je držalo nekoliko osoba u civilu i u uniformama. Osobe koje su zaustavile svjedoka bile su u zelenim maskirnim uniformama. Među njima je bila jedna osoba iz Virovitice imenom Ivan Gajs, koji je prišao svjedoku i rekao mu, da svi čuju: „Šta ovdje radi ovaj četnik.“ Otvorio je vrata svjedokova automobila i udario svjedoka nogom u bradu. Nakon toga svjedoka su počeli tući svi oni koji su bili na tom kontrolnom punktu, a među njima je svjedok prepoznao: Luku Peraka, Ivana Gejsa, Ivana Slamića, Zvonka Špoljarića. Od siline udaraca izgubio je svijest. Probudio se u jednoj prostoriji koju je koristila vojna policija u mjestu Jasenovac.

U prostoriji koju je koristila vojna policija u Jasenovcu svjedok je dobivao batine, zlostavljan je, urinirali su po njemu. Na posjekotinu na bradi sipali su mu sol. Udarali su ga nogama obuvenim u čizme po licu, izbili su mu zube, zadobio je ozljede glave. Jedna osoba razbila je stolicu na svjedokovoj glavi. To zlostavljanje trajalo je, po svjedokovu sjećanju, dva dana. Nakon toga vozili su ga na obalu rijeke Save. Svjedoku su ruke bile vezane žicom na leđima. U sjećanju su mu ostala dva šlepera „Čazmatransa“, koji su bili parkirani na početku mosta kod Jasenovca. Sa svjedokom je bila još jedna osoba, koju su bacili u Savu i u njega pucali. Svjedoka je spasio mladi inspektor, koji je došao kolima milicije do mosta i pitao: „Šta radite sa tim čovjekom?“. Osobe koje su svjedoka dovezle na most rekle su tom inspektoru da on s tim nema ništa i da može ići. Svjedok je licem bio okrenut prema tom inspektoru i uspio mu je reći da je i on policajac, da su kolege. Insektor je pitao svjedoka odakle je. Svjedok je odgovorio je iz Virovitice. Čuo je kada se

inspektor suprostavio osobama koje su svjedoka dovele na most. Uz pomoć toga inspektora svjedoka su vratili u istu prostoriju iz koje su ga odvezli na obalu Save.

Istoga dana, u večernjim satima, došla su dva policajca i odveli svjedoka u policiju. Sljedeće jutro došao je Đuro Dečak, koga je svjedok prepoznao po glasu, jer ga osobno poznaje od ranije. Čuo je Đuru Dečaka gdje viče: „Šta radite sa ovim čovjekom?“, pri tome je psovao, rekao im je: „Jel vi znate tko je on?“. Svjedok je pojasnio da je prije Domovinskog rata bio savezni nogometni sudac i kinološki sudac. Poznao je puno ljudi. Đuro Dečak mu je tada prišao i obećao svjedoku da ga više nitko neće dirati. Nakon toga razgovora svjedok je i nadalje ostao zatočen u vojnoj policiji, i nadalje je zlostavljan od više osoba. U vojnoj policiji prepoznao je neke osobe, koje je prije Domovinskog rata kažnjavao kao prometni policajac, te osobe su mu se osvećivale.

Iz prostorije vojne policije doveden je u PU u Sisku. U hodniku je vidio cijevi od grijanja. Bio je lisicama vezan za te cijevi. U jednom trenutku svjedok je vidio grupu od 30-tak osoba, koje su prolazile tim hodnikom. Bili su obučeni u crno, većina je bila kratko ošišana. Te osobe tukle su svjedoka rukama i nogama. Na prvom katu PU Sisak svjedoka je saslušavao pričuvni policajac, što je zaključio po sivoj uniformi. Taj policajac je pokazao jednu razglednicu s grbom RH svjedoku. Udario je svjedoka „tetejcem“ po glavi.

Nakon toga je prevezen u istražni zatvor u Sisak, gdje je bio mjesec do mjesec i pol dana. Iz istražnog zatvora je vožen kod liječnika, jer je bio jako ozlijeđen. Bio je vožen i su Svetošimunsku, u zatvorsku bolnicu na liječenje. U trećem pokušaju razmjene, u prosincu 1991. godine, svjedok je razmijenjen. Od zlostavljanja je zadobio prijelom rebara, i to u PU Sisačkoj, gdje je također zlostavljan zadobio je povrede glave, vilice i noge. Posjeduje medicinsku dokumentaciju iz zatvorske bolnice u Zagrebu. Dok je bio zatvoren u PU u Sisku, u mjesecu kolovozu 1991. godine, vidio je Đuru Brodarca koji mu je rekao: „p.... ti materina, mogao si biti gospodin da si bio pametan“, ošamario je svjedoka desnom rukom.

Svjedok je u kritično vrijeme bio hrvatski policajac, imao je značku i oznake hrvatske policije. U kolima, osim službene kape, nije imao uniformu a niti oružja. Na razmjenju u prosincu 1991. godine vodili su ga pripadnici sisačke policije.

Svjedokinja oštećenica Danica Suanović, svjedokinja optužbe, u istrazi nije saslušana

Svjedokinja je rekla da je kritičnog dana bila, sa suprugom Draganom, u kući Steve Ratkovića, gdje su bili i njegov sin, snaha i supruga. Dok su pili kavu u kuću je ušla grupa svjedokinji nepoznatih vojnika. Jedan od vojnika skidao je slike sa zida i njima udarao Stevu Ratkovića po glavi. Stevo Ratković je sav bio krvav. Svjedokinju i ostale nazočne nisu tukli. Sve su ih izveli iz kuće i natjerali u autobus, kojim su ih odvezli u školu u Žabno. Nitko im nije rekao zašto ih vode u Žabno. Nakon Žabnog odvezeni su u vojarnu u Sisku, gdje ih nisu tukli. Jedan dan, još u Žabnom, Stevi Ratkoviću je pozlilo, odvezen je u bolnicu, gdje je umro.

Svjedokinja oštećenica Ljuba Živanović, svjedokinja optužbe, u istrazi nije saslušana

Svjedokinja je rekla da im se dana 1. na 2. kolovoza 1991. godine prijetilo da napuste kuću u Sisku, u protivnom kuću će minirati. Sutra ujutro suprug je otišao u policiju u Sisku prijaviti prijetnje. U policiji su mu rekli da nisu jedini kojima se prijeti. Nakon suprugova povratka kući odlučili su napustiti Sisak. Svjedokinju i njezinu svekrvu odezao je svjedokinjin suprug u Zagreb. Kako su primili prijetnje da će kuću minirati suprug se vratio u Sisak. Kako se nije javljao tri dana, svjedokinja se vratila u Sisak. Sa jednom osobom otišla je u policiju prijaviti da se suprug ne javlja tri dana. Na policiji je dobila informaciju da je suprug uhićen na Odri, da se nije uspio

vratiti u Sisak. Rečeno joj je da se suprug nalazi na liječenju u Svetošimunskoj, u zatvorskoj bolnici. Za posjetu suprugu u zatvorskoj bolnici svjedokinja je morala ishoditi dozvolu. Nakon što ju je dobila posjetila je supruga i vidjela da su mu izbili zube na gornjoj i donjoj vilici, bio je plav po licu, na jedno oko nije vidio. Nakon 2 – 3 tjedna suprug je vraćen u Sisak u zatvor, gdje je bio do 23. prosinca 1991. godine. Svjedokinji nije poznato tko je njezina supruga uhitio niti tko ga je zlostavljao.

Po povratku u Sisak, iz Zagreba, zatekla je kuću u neredu, provaljenu, iz kuće je odnesena lovačka puška i pištolj. Surpug je na to otužje imao dozvolu. Osim oružja odnesene su tri šunke. Policija im je oduzela auto „Mercedes“, koji je svjedokinja vidjela parkiranog u policiji. Policija je, kada je izašla po dojavu, unijela u zapisnik sve što nedostaje. Kada je suprug izašao iz zavora osobno su dolazili i prijetili mu. Svjedokinja se sjeća muškarca u šarenoj odori koji je prijetio pištoljem.

Glavna rasprava se nastavlja 7. studenoga 2012., u 9,00 sati

7. studenoga 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović, promatračica Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinare i Večernjeg lista i Glasa Slavonije

U nastavku dokaznog postupka saslušani su svjedoci Milorad Ratković i Živko Goga.

Svjedok oštećenik Milorad Ratković, svjedok optužbe, u istrazi nije saslušan

Svjedok je rekao da je u kritično vrijeme živio sa suprugom i troje djece u Mošćenici, u obiteljskoj kući sa svojim roditeljima, ocem Stevom i majkom Danicom. Kuća je imala dva ulaza. Dana 17. rujna 1991. godine, oko 13,30 sati, sjedio je sa susjedima. Ispred njegove kuće zaustavio se bijeli kombi. Devet uniformiranih osoba, u maskirnim uniformama, s fantomkama na glavi, preskočilo je ogradu njegova dvorišta. Pet od devet uniformiranih osoba ušlo je u svjedokov dio kuće, jedna osoba držala je pištolj uperen u svjedokovu glavu. Četvorica su otišla u dio kuće svjedokovih roditelja. Svjedok je čuo viku, lomljivu stvari, jauke. Svjedokov otac izbačen je iz kuće, bio je sav krvav po glavi, na glavi je imao ozljedu, udubljenu lubanju, „mogla je stati šaka“. Pao je na dvorište potrbuške. Jedan od vojnika vidio je u sobi njegova oca sliku Josipa Broza Tita i njome udario po glavi svjedokova oca dok nije razbio ramu slike. Svjedoka, njegovu suprugu i majku istjerali su iz kuće. Nakon desetak minuta svjedok je vidio dolazak autobusa, u koji su ih tjerali ući. Svjedok je pitao može li povesti i oca. Jedna od uniformiranih osoba rekla je: „Uzmi ga i nosi ga u autobus“. Svjedok je oca stavio da sjedi na stepenicama autobusa. U jednom trenutku, tijekom vožnje, jedna od uniformiranih osoba pitala je gdje je sin starca koji tu sjedi. Svjedok se nije javio, jer se bojao. U autobusu je bilo puno ljudi, sve Srbi iz njegove ulice u Mošćenici. Autobus se zaustavljao skoro pred svakom srpskom kućom. Iz zadnje kuće u svjedokovoj ulici, nakon što su pretražili kuću, izvukli su ženu i jedanaestogodišnje dijete i otjerali u autobus.

Dok se nalazio u autobusu svjedok je vidio da je vani njegov susjed Filip Matanović, u uniformi s oznakom „ZNG“, koji je svjedoku zaprijetio prstom. Iz Mošćenice je autobus išao za Sisak, potom u selo Žabno, gdje su stali ispred škole. Izašli su iz autobusa. Svjedok je vukao oca sa sobom. Svjedok je vidio na tom mjestu dosta ljudi. Tu su bile i uniformirane osobe sa psima, koje su osiguravale to mjesto. U školi su ušli u jednu učionicu, gdje su stolovi i stolice bili maknuti do

zida. Razdvojili su žene i muškarce. Svjedok je ostavio oca da leži pokraj vrata prostorije u koju su ušli muškarci. Otac je bio krvav, ozlijeđen, zapomagao je i jaukao. Čuo je svoju majku koja se sa nekim prepirala. Otac je zapomagao i tražio od sina da mu pomogne, da mu stavi jastuk pod glavu. Kako nije imao što staviti pod glavu ocu, svjedok je uzeo cipele i stavio mu pod glavu. Lupio je u vrata i zvao kako bi ocu pružili pomoć. Jedna uniformirana osoba je došla i udarila ga nogom i pitala zašto se dere. Pojasnio je da čovjek zapomaže, no nije se usudio reći da mu je to otac. Nakon pet minuta došle su dvije osobe s nosilima i odnijele oca. Tada je oca vidio zadnji put živog.

U učinici gdje su bili muškarci ušao je jedan civil i zapovijedio Nikoli Batuli da mora pojesti jugoslavensku zastavu. Kada je taj civil izašao svjedok je sakrio zastavu iz kamina. Nakon sat vremena taj se civil vratio, pitao Nikolu Batulu je li pojeo zastavu. Nakon što je zastavu našao iza kamina, taj civil je štapom na kome je bila zastava, udario Nikolu Batulu. Svjedok misli da je Nikola Batula već ranije dobio batine, jer su na njemu bile vidljive povrede.

U školi u Žabnom zatočenici su bili osam dana. Svjedok je dobio zadaću popisati sve civile koji su zarobljeni. Nakon osam dana autobusom su prevezeni u Sisak u vojarnu. Uveli su ih u prostorije koje nisu imale ležajeve, ali je sve bilo svježe obojano. Drugo jutro, u prostoriju gdje se nalazio svjedok, došao je jedan vojnik, svjedokov susjed Igor, i pitao je: „Što ovi ljudi ovdje rade?“. Nakon nekog vremena taj se vojnik vratio sa hranom i vodom, cigarama i podijelio to zarobljenicima. U vojarni su bili osam dana, za to vrijeme nitko ih nije dirao niti maltretirao, jer vojnici nisu dopuštali da ih netko dira. Nakon osam dana svjedok, njegova supruga i majka su pušteni iz vojarnice. Ostali su ostali iza njih. Istoga dana kada je svjedok pušten po njega je došao brat Dušan i odveo ga na sahranu njihova oca. Tada je svjedok saznao da je otac preminuo u bolnici. Nakon sahrane oca svjedok i njegova obitelj otišli su u Sloveniju, a nakon toga u Švicarsku.

Svjedok oštećenik Živko Goga, svjedok optužbe, u istrazi nije saslušan

Svjedok je u kritično vrijeme živio u Mošćenici, gdje i danas živi. Radio je u Rafineriji. Dana 9. listopada 1991. godine bio je slobodan te je krenuo kući s posla. Na kontrolnoj rampi u Mošćenici je zaustavljen, pretražen, legitimiran. Nisu ga pustili proći. Kako je morao mokriti udaljio se od rampe, ali je čuo iza sebe rafalnu paljbu. Rekao je da je Đuro Brodarac, koji je tu bio, rekao osobi koja je pucala za svjedokom: „Što ga nisi ubio“. Svjedok je rekao da je čuo da Đuro Brodarac govori da svjedok više neće raditi u Rafineriji. Svjedoka je to iznenadilo, jer nije imao nikakve veze s politikom niti je bio član bilo koje političke stranke. Svjedoka su ugurali u jedan automobil i odvezli u Policijsku stanicu u Sisku. Pratila ga je naoružana osoba, koja mu je rekla: „Sad ćeš vidjeti kad ti ja nakitim prijavu, i ako se izvučeš ja ću ti se pokloniti do zemlje“.

U policijskoj stanici, u prijamnoj kancelariji, sačinjena je prijava, koju svjedok nije želio čitati, jer je pretpostavio što u njoj piše. Nakon toga odveden je na prvi kat kod osobe koja ga je trebala ispitati. Tu je vido Đuru Brodarca sa jednom muškom osobom. Đuro Brodarac se hvalio s bojonetom kao trofejom. Nakon obavljenog razgovora svjedok je zatvoren u samicu bez prozora, s drvenim ležajem bez pokrivača. Svjedok je čuo stražare kako pričaju da je on četnik. Isto tako je čuo da se dogovraju da će ići u pljačku kuća u Mošćenici. Dana 10. listopada 1991. godine prebačen je na prvi kat, gdje je u prostoriji bio sa jednim čovjekom. Zatočen je bio do 12. listopada 1991. godine, kad je pušten. Na potvrdi koju je dobio vidio je da je pisalo da je obustavljen postupak protiv njega. Nakon toga vratio se na svoje radno mjesto, no i nadalje je bio kontroliran i on i njegova obitelj.

Svjedok je poznao Stevu Ratkovića i njegovu obitelj. Čuo je da su Stevu Ratkovića pripadnici vojske ili policije odveli, da su ga prethodno tukli.

Glavna rasprava se nastavlja 19., 20. i 21. studenoga 2012. godine u 9,00 sati.

19. studenoga 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Raspravi prisustvuju Mladen Stojanović, promatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, novinari pisanih medija

Raspravi su pristupili svjedoci Dragan Miličević i Drago Komarac. Na sud nisu došli svjedoci Branko Bogičević, Jurica Krčelić, Šefik Kolić, Ivica Klasnić i oštećenik Sveto Mijić. Svjedoci Bogičević, Kolić i Mijić uredno su pozvani, svoj nedolazak nisu opravdali, dok je za svjedoka Krčelića dostava poziva vraćena s napomenom da je obaviješten, no da nije podigao poziv.

Svjedočenje Dragana Miličevića

Svjedok je iskazivao u istrazi 23. rujna 2011. godine. Izjavio je da se sjeća iskaza iz istrage te da ostaje pri tom iskazu.

Prema navodima u obrazloženju optužnice, svjedok je u inkriminirano vrijeme bio šef odsjeka krim. policije u PU Sisak. U istrazi je, opisujući obradu u predmetu ubojstva Miloša Čalića, iskazao je da je imao „neugodni incident“ s Đurom Brodarcom, jer je nad Ivicom Mirićem, koji se dovodio u vezu s tim ubojstvom, naložio provođenje poligrafskog ispitivanja. Sjeća se da je u njegovu sobu tada ušao Brodarac i izgalamio se na njega. Brodarac je vikao tko je on da dragovoljce domovinskog rata šalje na poligrafsko vještačenje. On je svejedno naložio policijskom službeniku Milanu Bubljiću da Mirića vodi u Zagreb na ispitivanje što je i učinjeno, međutim Bubljić se vratio bez Mirića i rekao mu da ga ništa ne pita jer će obojica ostati bez glave.

Na današnjoj glavnoj raspravi svjedok je ponovno opisao gore navedene događaje. Rekao je da su imali indicija, ali ne i čvrstih dokaza, da su Mirić i još neke osobe počinitelji, pa su namjeravali napraviti poligrafsko testiranje. Mirića je inače često viđao. Mirić je bio u niformi, no svjedoku nije poznato kojoj je postrojbi pripadao.

U vezi uhićenja civila u Mošćenici, svjedok je rekao da je 1991. godine živio u Mošćenici. Čuo je da su ondje neke osobe uhićene, no nije očevidao tih događaja. Čuo je da je je izvjesni Sruk pokazivao osobe koje treba uhititi. Sruk je navodno išao sa još nekima u bijelom kombiju i prokazivao ljude.

Poznato mu je da je postojala jedinica naziva “Vukovi”. Jedan mladić, imenom Slavko Lukačić, rekao mu je da je u toj jedinici. Sjeća se da je Lukačić na rukavu imao amblem s glavom vuka te da mu je rekao da je jedinica smještena u “Jodnom”. Nije mu poznato točno vrijeme kada je to bilo. Iz pogovora mu je poznato da je zapovjednik “Vukova” bio Jadranko Garbin iz Zagreba, no nije mu poznato tko je Garbinu bio nadređen.

Rekao je da je načelnik operativnih poslova u PU bio Marko Vuković, a nakon njega, koliko se sjeća, Ivan Touneć, koji je svjedoku bio neposredno nadređen. Svjedok sa načelnikom PU nije

imao direktnih kontakata, osim u situaciji koju je ranije opisao (poligrafsko saslušavanje Ivice Mirića) te još jednog događaja, za kojeg je rekao da ga je spomenuo u istrazi.

Osobno nije sudjelovao u izvidima kaznenih djela oružane pobune, a ne sjeća se niti jesu li takvi izvidi uopće rađeni.

U slučajevima podnošenja kaznenih prijava protiv nepoznatih počinitelja prijava bi išla nadležnom tužiteljstvu, a potom bi najčešće bila vraćena u PU ili PP. Policajac koji bi radio na takvoj prijavi bio je u obvezi napraviti plan rada u cilju rasvjetljavanja događaja poduzimanja mjera radi otkrivanja počinitelja, no situacija je bila teška i često se nije moglo tako postupiti. Sada mu nisu poznate ovlasti operativnog dežurnog u situaciji kada u PU nije bio nazočan načelnik, no ovlasti su bile propisane pravilnikom. Saznanja o dnevnim događajima crpio je iz dnevnih izvještaja dežurnog operativca, koje su dobivali načelnik, njegov zamjenik operative, šefovi odsjeka te Ministarstvo unutarnjih poslova.

O odvođenju članova obitelji Trivkanović nešto mu je poznato iz izvještaja, kao i o nestanku obitelji Vila. Marka i Evicu Vila inače je poznavao sa sisačke tržnice, na kojoj su prodavali povrće.

U svom radu nije imao kontakata s pripadnicima VP. Pretpostavlja da je VP bila ustrojena.

Nije čuo za postrojbu pod nazivom "Zebre". Ne zna je li na tom području djelovao HOS.

Svjedočenje Darka Komarca

Svjedok je iskazivao u istrazi 10. kolovoza 2012. godine. Izjavio je da se sjeća tog iskaza.

Prema navodima u obrazloženju optužnice svjedok je u istrazi naveo da je jednog dana u kolovozu 1991. bio u posjeti kod svog poznanika Đure Radojčića na Zelenom Brijegu. Inače je u to vrijeme svjedok bio u rezervnom sastavu policije i imao je jednobojnu plavu policijsku odoru. U jednom trenutku Đurina supruga Milica je viknula „evo specijalci, ubit će nas“, na što je on krenuo prema vratima i skoro se sudario s jednom osobom u vojnoj maskirnoj uniformi koja je pokušala ući u kuću. Iza te osobe je vidio još nekoliko osoba u istim maskirnim uniformama koji su svi bili naoružani puškama. Kada je vidio njega u kući, ovaj na vratima se jednostavno okrenuo i napustio kuću. Uniformirane osobe su došle i otišle bijelim kombijem.

Na današnjoj glavnoj raspravi svjedok je rekao da je opisane zgone vidio 5 ili 6 osoba odjevenih u maskirne odore. Ne sjeća se jesu li imali kakve oznake na odorama. Nedaleko od Radojčićeve kuće vidio je kombi bijeli boje. Misli da je imao registracijske oznake no ne sjeća se kakve. Opisane zgone nije vidio okrivljenog Dragu Bošnjaka, kojeg poznaje iz viđenja.

Đuru Radojčića je dobro poznavao, jer je Radojčić bio bratić svjedokove supruge. Đuro Radojčić imao je dva brata i jednu sestru. Jedan brat i sestra Stoja (udana Trivkanović) su još uvijek živi. Brat živi u Letovaniću, a sestra Stoja u Sisku. Drugi brat, kao i Đuro, umrli su u Bosni. Nije mu ništa poznato o Stojinoj obitelji. Nikolu Trivkanovića nije poznavao.

Rasprava će biti nastavljena **20. studenoga 2012. u 9,00 sati.**

20. studenoga 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Raspravi prisustvuju Miren Špek, promatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, rodbina i prijatelj II.-opt., novinar

Raspravi su pristupili svjedoci Branko Milošević i Stevo Zuber, dok Boško Subotić, Davor Miller i Vladimir Perković nisu pristupili, a svoje izostanke nisu opravdali.

Svjedočenje Dragana Miličevića

Na današnjoj glavnoj raspravi svjedok je iskazao da poznaje II.opt. Dragu Bošnjaka više od trideset godina. Sjeća se da je II.-opt. otišao negdje oko 22. kolovoza 1991. (svjedova supruga tada je imala rođendan) na more sa sinom. Ponovno ga je vidio u rujnu iste godine.

Rekao je da je II.-opt. sigurno postao hrvatski branitelj od rujna 1991. godine, jer je u to vrijeme II.-opt. došao kod svjedokove supruge, koja je frizerka, da mu na glavi ispiše „Vuk“.

Od kolovoza je susretao II.-opt. na autobusnom kolodvoru u Sisku, a nekad su znali popiti i kavu. Znao je da se II.-opt. Bošnjak nalazi u jedinici na Jodnom. Bilo mu je poznato da je ta jedinica pripadala specijalnoj postrojbi.

Svjedok je rekao da mu je II.-opt. Drago Bošnjak spasio suprugu vrijeđanja i maltretiranja od strane susjeda. Zvali su je „četnikuša“, ostavljali su im poruke i slično. Jednom prigodom je na šišanje došao II.-opt. Bošnjak te je intervenirao, nakon čega susjedi više vrijeđali.

U svjedokov stan jednom su prilikom ušla braća Hodak, koja su tražila od njega oružje te nakon što su preuzeli oružje, prijetili su mu i vrijeđali ga riječima: „Idi u Srbiju!“, „Šta ti tu još radiš?“.

U tom trenutku je došao susjed koji je radio u policiji, pozvao svoje kolege koje su ih uhitili. Oružje je pripadalo svjedokovu ocu, koji je bio umirovljeni milicioner, a u posjedu je imao trofejnu pušku.

Svjedoku nije poznato ništa o likvidaciju članova obitelji Vila iz Siska, a poznato mu je da su braća Brajković bili dobri s braćom Hodak.

Svjedok je napomenuo da je cijelo vrijeme, kao i njegova supruga, imao veliku podršku Drage Bošnjaka i Zdravka Bobetka.

Zamjenik ŽDO Osijek stavio je prigovor na iskaz ovog svjedoka, u dijelu kada svjedok navodi o razdoblju kada je II.-opt. Bošnjak bio na moru te kada je otišao u postrojbu.

Branitelj I.-opt. Milankovića, kao ni predsjednik ni članovi sudskog vijeća, nisu postavljali dodatna pitanja ovom svjedoku.

Svjedočenje Steve Zuber

Na današnjoj glavnoj raspravi svjedok je rekao da poznaje II.-opt. Bošnjaka od djetinstva. Poznato mu je da je u ljeto 1991. godine II.-opt. Bošnjak posjedovao trgovinu zajedno sa svojim bratom, na Zelenom brijegu u Sisku.

U kolovozu 1991. godine, iako formalno radeći u Željezari Sisak, a svjestan da je riječ o radu na crnom u to doba, svjedok je uzeo godišnji te je otišao na rad u Rijeku. Sjeća se da je, koristeći slobodan dan, posjetio 21. ili 22. kolovoza 1991. godine Crikvenicu, gdje je zatekao II.-opt. Bošnjaka i njegovog sina, pa je s njima proboravio cijeli dan.

Ponovno ga je susreo u Sisku u rujnu iste godine. Tada mu je Bošnjak rekao da se javio kao dobrovoljac u postrojbu.

Svjedok je uz pomoć II.-opt. pristupio Hrvatskoj vojsci, a pomoć mu je bila potrebna, jer je postojala mogućnost da ga kao rezervnog oficira mobilizira JNA. Gotovo svaki dan je išao u trgovinu Drage Bošnjaka, u kojoj je često susretao njega i njegovog sina za kasom.

Svjedoku su poznata braća Hodak, o njima misli sve najgore, zna da pljačkali po Sisku, odvodili građane pravoslavne vjere, a od susjeda je čuo da se Nino Hodak hvalio sudjelovao u odvođenju i likvidaciji članova obitelji Vila.

Po završetku iskaza svjedok je želio da se konstatira u zapisnik kako je II.-opt. Drago Bošnjak žrtva, kako je spasio mnoge Srbe i suprotstavio se braći Hodak te da je to zasigurno razlog zašto mu se danas sudi.

Zamjenik ŽDO Osijek stavio je prigovor na iskaz ovog svjedoka, u dijelu u kojem svjedok navodi točno vrijeme kada se susreo u Crikvenici s II.-opt. Dragom Bošnjakom, pogodujući time u korist opt. Bošnjaku.

Branitelj I.opt. Vladimira Milankovića, kao ni predsjednik ni članovi sudskog vijeća, nisu postavljali dodatna pitanja ovom svjedoku.

Rasprava će biti nastavljena **21. studenoga 2012., u 9,00 sati.**

21. studenoga 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Izveštaj je sačinjen na temelju pribavljenog/ustupljenog sudskog zapisnika s rasprave

Raspravi su pristupili svjedoci: Tomo Perković, Josip Cesarec i Božidar Rendić, dok svjedoci Zdravko Bobetko¹⁸, Filip Matanović¹⁹ i Slavko Lukačić²⁰ nisu pristupili.

SVJEDOK TOMO PERKOVIĆ

Svjedok je izjavio da ostaje kod iskaza kojeg je dao u istrazi 3.studenoga 2011. godine

Na današnjoj glavnoj raspravi svjedok je iskaz nadopunio nakon upita stranaka.

Na upite zamjenika ŽDO Osijek, svjedok je rekao kako je u inkriminirano vrijeme radio kao šef smjene u operativnom dežurstvu PU, a sva saznanja o nestancima civila s područja Siska u drugoj polovini 1991. godine crpio je od samih mještana Siska te od kolega koji su obavljali očevide. U operativnom dežurstvu su imali uvida u djelovanje i raspored jednog dijela pričuvnog sastava policije, no nisu imali nadležnost nad njima niti su im zadavali zadatke. Svjedoku je poznato da je jedan dio tog pričuvnog sastava bio na Jodnom, da je u mjestu Odra bio kontrolni punkt te da je tu bio mješani sastav policije i pričuvnog sastava policije.

¹⁸ Uredna dostava, no nije podignut poziv.

¹⁹ Izostanak opravdao neposredno prije rasprave zbog bolesti. Medicinsku dokumentaciju dostavit će naknadno.

²⁰ Uredna dostava, no izostanak nije opravdao.

Dok je svjedok radio u operativnom dežurstvu, ne sjeća se da je evidentirao događaje vezane uz nestanke civila, ali se sjeća kako ga je jednom prilikom posjetila prof. Marica Biškupović vezano uz prijavak nestanka njezinog brata Branka. Provjerom kroz službene evidencije te kontaktiranjem krim.službenika, utvrdio je kako je isti odveden istražnom sucu u Zagreb. S obzirom da je razgovarao s vojnom policijom, smatra da je odveden u vojni istražni zatvor.

Nadalje je rekao da je I.-opt. Vladimir Milanković obnašao dužnost zamjenika načelnika PU, a nakon toga je postao i načelnikom. Izjavio je da je bio na ratištu u Glini tijekom srpnja, pa do 20. kolovoza 1991. godine. Opt. Milanković je tada obilazio teren, pa svjedok smatra da je Milanković nekako u tom razdoblju postao načelnikom.

Svjedoku je u to vrijeme zapovjednik bio Branko Verić, no ubrzo je zapovjednikom postao Mladen Trstenjak.

Rekao je da je I.-opt.Vladimir Milanković imao zapovjedne ovlasti.

Na upite branitelja optuženih Milankovića i Bošnjaka, svjedok je rekao da je pomoćnik načelnika u PU Sisačko-moslavačkoj 1991. godine bio Željko Malinac. Za to vrijeme nije vidio potpise s imenom Vladimira Milankovića, kao niti bilo koji podnesak od njega. Pokojni Đuro Brodarac je svima predstavio opt. Milankovića kao svog zamjenika.

Dojam da su „Vukovi“ pod ingerencijom PU Sisak, svjedok je stekao saznanjem da im plaće isplaćuje MUP RH. Nije mogao stupiti u kontakt s navedenom jedinicom, nije dobijao izvješća od njih.

Naveo je da je bilo slučajeva kada bi pripadnici navedne postrojbe doslovce „ubacili“ neku osobu u prostorije dežurne službe s obrazloženjem da su to „četnici“. Svjedoku bi rekli da je tu zapovjed za uhićenjem izdao Zdravko Bobetko, no isti je to kasnije demantirao svjedoku. Svjedoku je rekao da takve pripadnike izbaci van, tj. da ih ni ne pušta u policijsku stanicu.

Upitan o ZNG-u, svjedok je naveo da mu nije poznato je li Zbor narodne garde bio pričuvni ili aktivni sastav niti jesu li primali plaću od MUP-a.

Poznato mu je da su neki pripadnici „Vukova“ primali plaću od MUP-a, jer se sjetio da je jednom prilikom na blagajnu došao Mirko Marjanović zv.“Grančica“. Misli da je to bilo tijekom jeseni 1991. godine. Nije vidio konkretnu isplatnu listu, no Marjanović mu je rekao da je pripadnik „Vukova“.

Svjedok je rekao da je zaključio da je dvojicu Roma odveo Drago Videc, jer mu je poznato da je on vozio vozilo „Jeeta“ crvene boje. Drago Videc je bio smješten u Jodnom, kao pričuvni policajac.

Nije mu poznato tko je u ljeto 1991. godine bio na „ORA“-i niti u čijem je posjedu bio bijeli kombi.

Branitelj opt. Drage Bošnjaka, odvjetnik Domagoj Rešetar, stavio je prigovor na iskaz ovog svjedoka, u dijelu u kojem svjedok navodi kojoj je jedinici pripadao Mirko Marjanović, jer u spisu postoji podatak kada je Marjanović postao djelatnikom MUP-a.

SVJEDOK JOSIP CESAREC

Svjedok je ostao pri svom iskazu iz istrage od 3. studenoga 2011. godine.

U obrazloženju optužnice navedeno je da su svjedoci Josip Cesarec i Klaudio Kordiš u istrazi suglasno iskazali da su kao pripadnici specijalne jedinice policije sudjelovali u intervenciji povodom pucnjave na Trgu Moše Pijade.²¹ Svjedok Cesarec naveo je da je on zajedno s Marijom Božićem ušao u zgradu i pronašao tijelo djevojke koja je ležala mrtva na ulaznim

²¹ Ubojstvo Ljubice Solar.

vratima stana. Rekao je da je već bio mrak kada su došli na mjesto događaja. U odnosu na vrijeme dolaska na mjesto događaja svjedok Kordiš je iskazivao znatno drugačije. On je naveo da su dolaskom na lice mjesta zatekli opću policiju koja je bila naoružana, tu je bilo i civila, a siguran je da je u vrijeme dolaska njegovog voda na intervenciju još bio dan.

Na današnjoj glavnoj raspravi svjedok je naveo da nije saznao ime ubijene djevojke, a o događaju je kasnije čitao u medijima.

Nije mu poznato tko je vlasnik stana u kojem je ubijena. Sjeća se da je osim te, u jesen/zimu 1991. godine nije bilo mnogo sličnih intervencija.

Svjedok je bio pripadnik interventne jedinice, a zapovjednik mu je bio opt. Vladimir Milanković. U drugoj pričuvnoj jedinici u Jodnom zapovjednik je bio Jadranko Garbin. Nije mu poznato tko je zapovjedao Garbinu.

SVJEDOK BOŽIDAR RENDIĆ

Svjedok je rekao da ostaje pri iskazu iz istrage od 11. studenoga 2011. godine.

Prema navodima u obrazloženju optužnice u istrazi je, u vezi uhićenja i zatočenja mještana Mošćenice, rekao da mu je kao zamjeniku zapovjednika Narodne zaštite u Žabnu bilo javljeno da pripreme prostor u OŠ Žabno, jer će doći roditelji i rođaci hrvatskih boraca. Manjim autobusom dovezeni su djeca, žene, starije i mlađe osobe. Brzo je shvatio da ove osobe nisu prognanici, već su to uhićeni građani srpske nacionalnosti iz Mošćenice. Smatra da su potpuno neosnovano dovedeni, odnosno „pohvatani“ s ciljem razmjene za naše zarobljenike. Čuvali su ih preko dana pripadnici rezervnog sastava policije, a preko noći pripadnici Narodne zaštite. Kako se ubrzo na srpskoj televiziji pričalo da je u Žabnu ustaški logor, on se uplašio da će selo biti granatirano i razgovarao je s Brodarcem i Matićem oko premještaja tih ljudi. Brodarca je molio da se zauzme da se makne ta grupa ljudi te je negodovao što se ta razmjena nikako ne realizira, na što mu je Brodarac uvijek odgovarao da još malo sačeka.

Na današnjoj glavnoj raspravi svjedok je naveo da je predsjednik HDZ-a Sisak bio Ivo Radičević, a poslije njega Josip Brajković.

Poznaje Ninu i Debu Hodak od prije rata, no nije mu poznato što su prije rata radili. Nije mu poznato kojoj je prostožbi pripadao Mato Brajković niti tko je bio smješten na „ORA“-i.

Zamjenik ŽDO Osijek predložio je da se **prитvor protiv opt. Bošnjaka produlji**, jer i dalje egzistiraju razlozi temeljem kojih je određen, kao i produljivan u nekoliko navrata.

Vijeće je donijelo Rješenje kojim se pritvor protiv opt. Bošnjaka produljuje.

Rasprava će biti nastavljena **11. i 12. prosinca 2012. u 9,00 sati.**

11. prosinca 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović, promatračica Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinari Večernjeg lista i Glasa Slavonije

Opt. Drago Bošnjak je angažirao Berislava Krnica, odvjetnika iz Osijeka, tako da sada ima izabrana dva branitelja.

Svjedok Miroslav Matić

Svjedok je iskaz dao u istrazi dana 22. rujna 2011. godine. Ostao je kod iskaza danog u istrazi.²²

Na današnjoj raspravi, odgovarajući na pitanja zamjenika ŽDO iz Osijeka rekao je da se sa Boškom Subotićem sastao odmah drugi dan nakon što je Boško Subotić bio uhićen. U tom razgovoru nije saznao puno. Boško Subotić mu je rekao da je bio odvezen kombijem, proveden je kroz neki prostor po stepenicama gore i dolje, osjetio je miris svježe boje. Tijekom razgovora nije primjenjena fizička sila, no bilo je verbalnih prijetnji. Boško Subotić nije spominjao da bi u trenutku kada je vođen na razgovor sa njim u kombiju bila neka druga uhićena osoba. U kombiju su bile osobe koje su Boška Subotića privodile.

Nadalje, svjedok je rekao da je krajem lipnja 1991. godine općina Sisak imenovala svoj Općinski krizni štab, kako bi se smirila situacija. Taj Štab je ukinut 3. kolovoza 1991. godine Uredbom o osnivanju kriznog štaba za Sisak i Baniju, izdanu od Predsjednika RH. Na čelu toga Štaba bio je Ivan Bobetko. Taj je Štab djelovao do kraja kolovoza 1991. godine. Na pitanje je li Krizni štab imao operativne ovlasti nad policijom i vojskom, svjedok je rekao da je trebao biti koordiniran s postrojbama MUP-a i vojske, te da je vjerojatno imao operativne ovlasti. Svjedok je imao nesuglasica sa Ivanom Bobotekom, jer je imenovanjem na čelo Regionalnog kriznog štaba Ivan Bobetko shvatio da može „biti nadređen legalnim organima vlasti“. Svjedok je rekao da je on legalist te da se držao zakonskih okvira pa je stoga i došlo do nesuglasica sa Ivanom Bobotekom.

Na pitanje branitelja opt. Drage Bošnjaka, svjedok je rekao da u inkriminirano vrijeme nije poznavao opt. Dragu Bošnjaka i nema saznanja o njegovu djelovanju u to vrijeme.

12. prosinca 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinarka Večernjeg lista

Svjedok Ivan Šantek

Svjedok je iskaz dao u istrazi 24. studenoga 2011. godine. Ostao je kod iskaza danog u istrazi.²³

²² Prema navodima u obrazloženju optužnice, svjedok Miroslav Matić, u istrazi, dana 22. rujna 2011. godine, rekao je da je u kritično vrijeme bio predsjednik Skupštine općine Sisak. Sjeća se da mu se negdje u 11. mjesecu 1991. telefonom obratila Nada Subotić. Tražila je da joj pomogne jer je njen suprug Boško Subotić odveden od strane pet osoba u maskirnim uniformama s kapuljačama na glavama. Budući da je poznao Boška Subotića jer ga je on naslijedio kao direktor poduzeća „Graditelj“ odmah je nazvao zapovjednika ZNG-a za područje Siska Božu Budimira i načelnika PU Đuru Brodarca te ih zamolio za pomoć i rekao im nekoliko riječi o Bošku Subotiću. I jedan i drugi su mu rekli da nemaju nikakvih saznanja o odvođenju Subotića. Nakon nekih 3-4 sata na telefon ga je ponovo nazvala Nada Subotić i od nje je saznao da je Boško Subotić pušten.

²³ Prema navodima u obrazloženju optužnice, svjedok Ivan Šantek, u istrazi, dana 24. studenoga 2011. godine, rekao je da je u kritično vrijeme bio zapovjednik Policijske ispostave Sisak Predgrađe. Zbog proteka vremena ne može se sjetiti svih detalja u vezi s dovođenjem Miloša Brkića. O svemu je detaljno iskazivao ranije u postupku koji je vođen 1992. U svom iskazu koji je dao 5. studenoga 1992. je naveo da je dobio obavijest da je u PI privedena sumnjiva osoba i da bi trebalo obaviti pretragu u njezinom stanu. Ta pretraga je obavljena te je utvrdio da se radi o Milošu Brkiću. Bio je nazočan prilikom obavljanja pretrage,

Na današnjoj raspravi, odgovarajući na pitanja zamjenika ŽDO iz Osijeka rekao je da je opt. Vladimira Milankovića upoznao u proljeće 1991. godine, kada je ušao u sastav policije. Čuo je da je opt. Vladimir Milanković završio vojnu akademiju, no ne zna kada. U razdoblju ljeto – jesen 1991. godine opt. Vladimir Milanković je obnašao dužnost zapovjednika specijalne policije. U drugoj polovini 1991. godine bilo je puno pripadnika pričuvne policije, stoga što je policija bila jedina koja se organizirano mogla suprotstaviti agresoru. ZNG je bio dio MUP-a RH, kojim su zapovijedali njihovi zapovjednici, i načelnik PU nije imao zapovjedne ovlasti nad pripadnicima ZNG-a. Pričuvna policija je bila u sastavu policijskih postaja, zapovjednik policijske postaje bio je nadređen djelatnom i pričuvnom sastavu policije. Djelatnici specijalne policije nisu imali zapovjedne ovlasti nad pričuvnom policijom. Načelnik PU je imao zapovjedne ovlasti nad pričuvnom policijom.

Nadalje, svjedok je rekao da je nakon smrti tijelo Miloša Brkića, koji je umro u policijskoj ispostavi (u daljem tekstu PI) Sisak Predgrađe, odvezeno na obdukciju, a potom ga je preuzela rodbina. Policajci koji su se zatekli uz tijelo Miloša Brkića kazneno su odgovarali. Tijekom toga kaznenog postupka svjedok je dao svoj svjedočki iskaz, no ne sjeća se, zbog proteka vremena, imena procesuiranih policajaca, a niti zna kako je taj kazneni postupak završio. Svjedok je bio zapovjednik te PI Sisak Predgrađe. Za vrijeme dok je on bio zapovjednik u PI Sisak Predgrađe, osim Miloša Brkića, nije bilo drugih sličnih slučajeva.

Odgovarajući na pitanja obrane, svjedok je rekao da je u ljeto 1991. godine bio zatočen u srpskom logoru u Kninu. U logoru je čuo za postrojbu „Zebre“ i njihova zapovjednika „Ramba“. Nema neposrednih saznanja o toj postrojbi, no ono što je čuo nije bilo dobro. Zbog te postrojbe i njihova zapovjednika u srpskom logoru je dobivao batine, slika „Ramba“ objavljena je u novinama. Misli da je „Rambo“ djelovao u Petrinji. Paravojna postrojba „Handžar divizija“ djelovala je na području njegove PI Sisak Predgrađe. Činilo ju je 10-ak osoba. Zapovjednik te postrojbe bila je osoba imenom Ekrem. Imali su svoj vozni park koji su nabavljali na njima znan način. U voznom parku su imali i bijeli kombi. Nosili su raznolike uniforme: pričuvnog sastava policije, maskirne uniforme, crne uniforme. Svjedok je rekao da on nije bio sretan što su pripadnici „Handžar divizije“ bili prisutni na njegovu području.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka stavio je **primjedbu na dio iskaza** svjedoka u kojem svjedok navodi da zamjenik načelnika PU nije imao ovlasti nad pričuvnom policijom, što je suprotno materijalnim dokazima. Nadalje, imao je primjedbu na dio iskaza vezanog za događanja sa Milošem Brkićem, smatrajući da je svjedok prešutio većinu toga što je, s obzirom na funkciju zapovjednika PI, morao znati.

a nakon toga je Brkić vraćen u PI. Nije mu poznato što se nakon toga događalo s Brkićem, jer se on nalazio u svom uredu, a Brkić je odveden u drugu prostoriju. Negdje oko 2,00 sata iza ponoći prolazeći kraj dvorane čuo je neki šum i otvorio je vrata. U dvorani je bio mrak te je upalio svjetlo, a tada je vidio da Miloš Brkić sjedi na stolici i da mu iz nosa kaplje krv. S Brkićem je razgovarao Božidar Bađinac, a u sobi su još bili Cerjak i Marjanović. Pitao ih je što su mu napravili, a oni su mu odgovorili: „Ništa šefe, samo mu ide krv iz nosa“. Sjeća se da je i Brkić također odgovorio da mu nije ništa i da mu na nos ide krv zbog tlaka. Zbog svega ovoga naložio je da Brkića odvedu kući, a on se vratio u svoj ured. Nakon nekog vremena čuo je škripu kočnica ispred zgrade i tada je vidio da se na stepenicama nalazi Brkić u poluležećem stavu. Vidio je da je Brkić blijed i da teško diše. Zatražio je da se pozove hitna pomoć, a da Brkića unesu u zgradu i polože ga na krevet. Hitna pomoć je brzo došla i konstatirala je da je Miloš Brkić mrtav. Nije primijetio da se netko nasilno ponašao prema Brkiću, a na njemu nije bilo nikakvih tragova koji bi na to ukazivali pa je pretpostavio da je Brkiću pozlilo i da je zbog toga umro.

Svjedok Miroslav Njokoš

Svjedok je dao iskaz u istrazi dana 29. rujna 2011. godine. Predsjednik Vijeća pročitao je svjedoku iskaz koji je dao u istrazi. Svjedok je ostao kod svoga iskaza.

Na upit zamjenika ŽDO iz Osijeka vezano za telefonske pozive o kojima je svjedok iskazivao u istrazi, danas je rekao da se više ne sjeća dobro kada je to bilo, misli da je to vrijeme kada je već otišao u mirovinu. Radilo se o pozivanju, „puhanju u slušalicu“. Provjerio je broj s koga je zvano i vidio da se radi o broju iz policije. Nije bilo niti prijetnji kada je davao svoj iskaz kao svjedok tijekom ovog kaznenog postupka.

Odgovarajući na pitanja obrane svjedok je rekao da je tijekom uviđaja u lokalnu na Zelenom brijegu, u kafiću bila samo konobarica, pred lokalom je bilo ljudi, misli da je bila i policija. Uviđaj je vršio istražni sudac. Bio je mrak i ne zna jesu li osobe, koje su se nalazile pred lokalom bile u uniformi ili u civilu. Uviđaj je završio oko 23,00 sata. Na tom uviđaju nije vidio niti jednog od optuženika.

Glavna rasprava se nastavlja **14., 15. i 16. siječnja 2013. godine u 9,00 sati.**

4. veljače 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinarka Večernjeg lista

U nastavku dokaznog postupka Vijeće je pročitalo i izvršilo uvid u fotodokumentaciju uviđaja br. UO 711/91 od 14. lipnja 2011. godine.

Ročište za glavnu raspravu prekinuto je do 10,00 sati, kada su u Sud pristupili svjedoci Dnjepar Dević, Željka Petek i Ana Jelić. Glavna rasprava nije nastavljena, jer nije pristupio opt. Vladimir Milanković. Obrazloženje izostanka s rasprave je dala njegova braniteljica. Predsjednik Vijeća je u raspravni zapisnik konstatirao da opt. Vladimir Milanković nije nazočan glavnoj raspravi jer je „zbog jakih bolova u desnom kuku morao konzumirati lijek Matrifen te nakon toga prema kazivanju njegove braniteljice nije sposoban patiti tijekom glavne rasprave.“²⁴ Stranke i sudionici postupka suglasili su se da se izvanraspravno saslušaju pristigli svjedoci.

Svjedok Dnjepar Dević ostao je kod iskaza danog u istrazi dana 23. rujna 2011. godine.

Odgovarajući na pitanja zamjenika ŽDO u Osijeku rekao je da je ovih dana ponovno pročitao Ukaz Predsjednika RH o članovima kriznog štaba te da je Regionalni krizni štab (u daljem tekstu RKŠ) bio „jedna privremena interpolacija s ciljem da se što bolje regija pripremi za obrambeni rat“.²⁵ RKŠ je pružao logistiku, hranu i ostalo u cilju da se borbene jedinice što bolje pripreme i

²⁴ Raspravni zapisnik Županijskog suda u Osijeku br. K-Rz-3/11 od 4. veljače 2013. godine, str. 2, odlomak 8, red 3. i 4.

²⁵ Raspravni zapisnik Županijskog suda u Osijeku br. K-Rz-3/11 od 4. veljače 2013. godine, str. 3, odlomak 3, red 2. i 3.

konstituiraju za obrambeni rat. Ivan Bobetko kao predsjednik RKŠ nije naređivao Đuri Brodarcu kao načelniku PU, a niti Boži Budimiru kao komandiru regularne HV.

Odgovarajući na pitanje braniteljice opt. Vladimira Milankovića svjedok je rekao da pod borbenim jedinicama svjedok podrazumijeva ljude koji se samoorganiziraju, nalaze se na borbenim linijama i kojima je bila potrebna logistička pomoć. Tim jedinicama je RKŠ davao logističku pomoć. Što se tiče konferencija za tisak, svjedok na njima nije sudjelovao, odnosno, bio je na jednoj. U hotelu Panonija je svakoga dana Latin organizirao konferencije za tisak, na kojima je bilo riječi o stanju na bojišnici. Svjedok ne zna za sukob između Ivice Bobetka i Bože Budimira.

Odgovarajući na pitanje branitelja opt. Drage Bošnjaka, svjedok je rekao da se sa optuženikom nikada nije upoznao, možda ga zna samo iz viđenja.

Svjedok je slušao diktiranje u raspravni zapisnik, isti nije želio čitati.²⁶

Braniteljica opt. Vladimira Milankovića stavila je **primjedu** na iskaz ovoga svjedoka u pogledu ovlasti RKŠ, da svjesno umanjuje značaj RKŠ u vrijeme kada je djelovao Štab, a što proizlazi iz iskaza svjedoka Bože Budimira.

Svjedokinja Željka Petek ostala je kod iskaza danog u istrazi dana 17. studenoga 2011. godine.

Odgovarajući na pitanje zamjenika ŽDO u Osijeku rekla je da je kritičnog dana posljednji put vidjela Ljubicu Solar. Rastale su se danju, ne sjeća se kada je otišla na počinak, no vjeruje da su na prozorima bili spušteni zastori, jer je bilo zamračenje.

Svjedokinja je slušala diktiranje u raspravni zapisnik, isti nije željela čitati.

Svjedokinja Ana Jelić, oštećenica, ostala je kod iskaza danog u istrazi dana 29. kolovoza 2011. godine.

Tada je, prema navodima u obrazloženju optužnice, izjavila da je bila očevidac odvođenja svoga supruga Vase Jelića. Kritične večeri oko 21,45 sati u njihovu kuću upalo je pet naoružanih osoba u šarenim uniformama s maskirnim kapama preko glave i prorezima za oči. Predstavili su se kao policija, a jedan od njih joj se obratio riječima: „mrdneš li, ubijem te k'o zeca“. Odmah su odveli Vasu, no ona nije uspjela vidjeti kakvim vozilom. Odmah tu noć otišla je u PU prijaviti odvođenje supruga. Sjeća se da je tom prilikom razgovarala s I-okr. Milankovićem koga je slučajno sreća pred ulazom u policiju. Nekoliko dana poslije razgovarala je i s načelnikom PU Brodarcem, koji joj je doslovce rekao: „Kome Srbi fale, neka ih sami traže!“. Tek 10. veljače 1992. policija ju je obavijestila da je njezin suprug pronađen u rijeci Kupi kod Starog grada. Pri tome navodi da su je dvije uniformirane osobe prisilile da potpiše da je obavila prepoznavanje, premda joj uopće nisu dozvolili da vidi tijelo.

Nitko od stranaka i sudionika postupka nije imao pitanje za svjedokinju. Svjedokinja postavlja imovinsko pravni zahtjev za naknadu štete, koji će posebno ostvarivati u građanskoj parnici.

²⁶ Sukladno odredbi čl. 77. ZKP predsjednik Vijeća svjedoke je pitao jesu li slušali diktiranje zapisnika, žele li ga pročitati.

Svjedokinja je slušala diktiranje u raspravni zapisnik pa isti ne želi čitati.

5. veljače 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka

Svjedok Đuro Cvjetojević

Svjedok je na današnjoj raspravi po prvi puta iskazivao o događajima u Sisku.

Rekao je da živi u Mošćenici, gdje je živio i u kritično vrijeme 1991. godine. U rujnu 1991. godine, nakon što se vratio s posla, čuo je da ga netko doziva da izađe iz kuće. Kada je izašao dvije osobe su mu rekly da ide s njima do osnovne škole, udaljenje 200 m od njegove kuće, gdje je ušao u autobus. U autobusu je bilo 25 – 30 ljudi, stanovnika Mošćenice, koje je svjedok poznavao. U autobusu su bili Stevo Ratković, njegova supruga Danica, sin „Miki“, snaha Ljiljana; Danica Subanović i njezin suprug; Mihajlo Mrkonja; Mirko Drageljević, supruga Nedjeljka i sin Dragan; Nikola Batola i supruga; Ratko Miljković; osoba imenom Nikola koji je bio vozač po zanimanju; jedno dijete staro oko 15 godina po imenu Živko; obitelj Ostojić: suprug, supruga i njihov 13-ogodišnji sin. Svjedok je vidio da su Stevo Ratković i Nikola Batola bili obliveni krvlju. Nije mu poznato na koji način su povrijeđeni. Stevo Ratković je nakon par dana preminuo.

Autobusom su odvezeni u osnovnu školu u Žabno, gdje su bili 15 dana, nakon čega su, ponovo autobusom, odvezeni u vojarnu u Lađarskoj ulici u Sisku. Svjedoka nitko nije zlostavljao niti je vidio da bi druge osobe netko zlostavljao. Dana 15. listopada 1991. godine pušteni su kućama. Rečeno im je da se jave policiji da ih se popiše, a vezano za radni odnos onih koji su bili zaposleni. Svjedok je bio jednom u policiji, prijavio se, te je nakon par dana od povratka kući nastavio raditi u Željezari.

Za vrijeme boravka u vojarni, gdje su ih čuvali policajci, zatočeni civili su morali pokazati svoje dokumente.

Braniteljica opt. Vladimira Milankovića stavila je **primjedbu** na dio iskaza svjedoka vezano za njegov iskaz da su u vojarni u Lađarskoj u Sisku zatočene civili čuvali policajci.

Svjedokinja Jadranka Škrinjarić ostala je kod iskaza danog u istrazi dana 25. studenoga 2011. godine.

Na današnjem ročištu je, na upit branitelja opt. Drage Bošnjaka, rekla da je tijekom srpnja, kolovoza i rujna 1991. godine bila u domu u Galdovu, gdje je bio glavni stožer. Prostorije u kojima je bio smješten stožer udaljene su 200 do 500 m od „ORA“-e, gdje su u to vrijeme bili smješteni pripadnici ZNG-a. Ne zna tko je u to vrijeme bio zapovjednik ZNG-a. Misli da je Drago Matanović bio zapovjednik u vojarni u Lađarskoj ulici tijekom 1992. godine.

Opt. Dragu Bošnjaka tijekom kolovoza 1991. godine je susretala često. Početkom rujna (5.-7. rujna) 1991. godine opt. Drago Bošnjak je došao kod svjedokinje i rekao joj da je otišao u postrojbu sa sinom Hrvojem. Stoga misli da je u postrojbu otišao između 1. i 5. rujna 1991. godine.

Zamjenik ŽDO u Osijeku stavio je primjedbu na dio iskaza svjedokinje vezano za iskaz o vremenu kada je opt. Drago Bošnjak otišao u postrojbu.

Svjedok Slavko Lukačić ostao je kod iskaza danog u istrazi dana 18. studenoga 2011. godine.

U obrazloženju optužnice navedeno je da je svjedok Slavko Lukačić, koji je u prvo vrijeme bio zapovjednik jedne od postrojbi pričuvnog sastava policije, tvrdio da mu je nadređen bio Vladimir Milanković i da je Milanković bio koordinator ovim jedinicama rezervnog sastava policije sastavljenim od dragovoljaca i da je imao sastanke u PU Sisak s ostalim zapovjednicima rezervnog sastava, a te sastanke je vodio Milanković.

Na današnjem ročištu za glavnu raspravu, odgovarajući na pitanje zamjenika ŽDO iz Osijeka, svjedok je rekao da je na Jodno došao prvi put u proljeće 1991. godine, prije formiranja policijskih postrojbi. Ne sjeća se je li u mjesecu svinju 1991. godine vidio opt. Dragu Bošnjaka.

Odgovarajući na upit braniteljice opt. Vladimira Milankovića, svjedok je rekao da je 1990. godine stupio u dobrovoljačke odrede. Bio je jedan od zapovjednika dobrovoljačkog odreda. Zapovjednici odreda su se dogovarali o rasporedu straža po kvartovima. Svjedoka su za zapovjednika odreda izabrali pripadnici toga odreda, jer su znali da je kvalificiran za obavljanje te zadaće, s obzirom da je ranije radio u miliciji.

Opt. Vladimir Milanković je, u vrijeme kada ga je svjedok upoznao, bio „drugi čovjek“ u PU u Sisku. Svjedok je čuo priču o spašavanju stanovnika iz okolice Gline, u kojoj je sudjelovao optuženik. Što se tiče ovlasti koje je u to vrijeme imao opt. Vladimir Milanković, svjedok je rekao da je o svemu u PU u Sisku odlučivao Đuro Brodarac. Ivan Bobetko je bio zapovjednik grada. Trebao je vršiti koordinaciju između svih postrojbi, no bio je pravnik po struci i, po mišljenju svjedoka, nije bio za operativne poslove. Ivan Bobetko i Jadranko Garbin su surađivali, najviše su kontaktirali sa Zagrebom. Jadranko Garbin je došao iz Zagreba, bio je smješten na Jodnom.

Nakon što je pristupio postrojbi „Vukovi“, svjedok je dobivao zapovijedi od Jadranka Garbina. Reкао je da su Jadranko Garbina svi slušali, da je on „od tzv. Robijaša stvorio respektabilnu vojsku“. Za vrijeme dok je bio u „Vukovima“, svjedok nije pisao pismena izvješća. „Vukovi“ su bili smješteni na Jodnom, nisu dolazili na postrojavanje u PU Sisak. Tijekom 1991. godine zapovjednik PP Sisak bio je Blažević, dok se drugih zapovjednika svjedok ne može sjetiti. Zapovjednik posebne jedinice policije „Ose“ bio je Mario Božić. Osim „Osa“ bila je postrojba „Cicibani“, smještena u prostorijama vrtića u blizini gimnazije. Drago Matanović je bio u „Tigrovima“, specijalnoj jedinici pri vojsci, i to od ljeta 1991. do ljeta 1992. godine.

Odgovarajući na upit branitelja opt. Drage Bošnjaka, svjedok je rekao da je u postrojbu „Vukovi“ došao u siječnju 1992. godine. Ondje je bio do studenoga 1992. godine. U lipnju i srpnju 1991. godine znao je doći u Jodno u posjet Jadranku Garbinu. U Jodnom se družio sa osobama imenima „Grančica“ i „Maks“. Prije no što je došao u „Vukove“ osoba nadimkom „Grančica“, prema znanju svjedoka, nije bio niti u jednoj drugoj postrojbi.

Prije no što je postrojba „Vukovi“ došla u Jodno, tu su bili „legionari“, čija djelatnost svjedoku nije poznata. Ceduljicu s imenom osobe koju treba uhititi ili ubiti na punktovima su dobili svi zapovjednici dobrovoljačkih odreda. Svjedok je rekao da se radilo o jednoj ceduljici.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka je stavio **primjedbu** na iskaz svjedoka, u odnosu na funkciju koju je obnašao Ivan Bobetko. Braniteljica opt. Vladimira Milankovića stavila je **prigovor** na iskaz svjedoka, u odnosu na vrijeme formiranja rezervnog sastava policije i uključivanja „Vukova“ u sastav PU u Sisku.

Svjedok Davor Miller ostao je kod iskaza danog u istrazi dana 10. kolovoza 2011. godine.

U obrazloženju optužnice navedeno je da je svjedok Davor Miller iskaz dao dva puta: pred Županijskim sudom u Sisku 25. siječnja 2007. tijekom provođenja hitne istražne radnje i u istrazi. On u svojim iskazima, opisujući odvođenje Trivkanovićevih, naveo da je tog dana u prijepodnevnim satima bio u društvu s braćom Trikvanović i u trenutku kada su se nalazili ispred njihove kuće, pred kućom je iznenada stao bijeli kombi. Iz kombija je izašlo otprilike pet osoba u maskirnim šarenim odorama kakve je imala vojska, naoružani automatskim puškama, upitali su tko je Berislav, a kada nisu dobili odgovor, „pokupili“ su svu trojicu muških članova obitelji Trivkanović i odvezli ih u nepoznatom pravcu. Među tim osobama nije vidio Dragu Bošnjaka, kojeg inače poznaje jer su susjedi.

Odgovarajući na upit braniteljice opt. Vladimira Milankovića rekao je da je vidio uhićenje Zorana Trivkanovića. Rekao je njegovoj suprugi Danici da ode u policiju i prijavi uhićenje, jer je smatrao da je to dobro.

Odgovarajući na upit branitelja opt. Drage Bošnjaka, svjedok je rekao da nije vidio nikakva obilježja na bijelom kombiju. Opt. Dragu Bošnjaka poznaje iz viđenja. Kritične zgrade, prilikom uhićenja članova obitelji Trivkanović, nije ga vidio.

Svjedok Vladimir Perković ostao je kod iskaza danog u istrazi dana 25. kolovoza 2011. godine.

Odgovarajući na upit braniteljice opt. Vladimira Milankovića, svjedok je rekao da mu nije poznato ustrojstvo i djelatnost narodne zaštite. U kritično vrijeme on je radio u Sekretarijatu za narodnu obranu općine Sisak, ali kao „teklič“. Nema saznanja koja postrojba je bila smještena u prostorijama škole u Žabnom. Nije mu poznato ustrojstvo PU u Sisku.

Odgovarajući na upit branitelja opt. Drage Bošnjaka, svjedok je rekao da je Josip Bočina bio na „ORA“-i sa Matom Brajkovićem, u istoj postrojbi. Ne sjeća se kada je bio na Jodnom u vezi potrage za Stevom Borojevićem. Ne zna koja postrojba je u to vrijeme bila smještena na Jodnom niti tko je bio zapovjednik te postrojbe. Ne zna koja postrojba je koristila bijeli kombi. Misli da je na „ORA“-i bila smještena 57. gardijska brigada, ali ne zna tko je bio zapovjednik te brigade.

Svjedok Zlatko Golub ostao je kod iskaza danog u istrazi dana 15. rujna 2011. godine.

U obrazloženju optužnice navedeno je da je svjedok Zlatko Golub ispitan i u sklopu hitne istražne radnje pred Županijskim sudom u Sisku 15. listopada 2002. i tijekom istrage. U iskazima je suglasno naveo da je tijekom druge polovice 1991., od 1. kolovoza pa do kraja listopada, obnašao stražarsku dužnost na „ORA“-i. Ne sjeća se točno kada, mogao je biti 9. mjesec 1991. u krugu „ORA“-e, točnije u prostorijama WC-a na „ORA“-i vidio je članove obitelji Vila koji su

bili njegovi susjedi. Tako je vidio Duju Vilu te njegove roditelje Marka i Evicu, a i Ivicu Biščana za kojeg misli da je kod njih radio kao sluga ili nešto slično. Na njima je bilo vidljivo da su pretučeni. Tamo su bili samo jedan dan, ali ne zna tko ih je i kamo potom odveo. Naknadno je, kroz pogovor, saznao da su Vile nestali odnosno ubijeni.

Naveo je da je osim obitelji Vila na „ORA“-i, za vrijeme obavljanja stražarske službe, vidio i članove obitelji Trivkanović. Naime, jedan dan na „ORA“-i čuo je da su dovedeni Trivkanovići, njegovi susjedi, a s Berislavom je bio i dobar prijatelj. Nakon toga otišao je do WC-a gdje su oni bili smješteni i Berislavu je donio vode te ga upitao „što mu je to trebalo“, jer je čuo da je Berislav bio „preko“, odnosno u kasarni u Petrinji. Njihov izgled je upućivao na to da su dobili batina. Kao i obitelj Vila, i Trivkanovići su na „ORA“-i bili samo jedan dan, a kud su odvedeni, tko ih je odveo i što je s njima poslije bilo on ne zna.

Odgovarajući na upit braniteljice opt. Vladimira Milankvića, svjedok je rekao je da je na „ORA“-i u ljeto 1991. godine bila ZNG, tj. HV. Svjedok je na „ORA“-i davao stražu temeljem zapovijedi zapovjednika. Oko cijele „ORA“-e su bile straže. Nikada nije vido Dragu Matanovića. Pripadnici PZO (protuzračna obrana) su imali zelene uniforme, no ne sjeća se jesu li bile jednobojne ili maskirne. Drugih postrojbi u to vrijeme nije bilo na „ORA“-i.

Odgovarajući na upit branitelja opt. Drage Bošnjaka, svjedok je rekao da se ne sjeća kakav vozni park je bio na „ORA“-i u inkriminirano vrijeme. Ne sjeća se iz tog vremena bijelog kombija. Ne sjeća se prezimena osobe Ivica, koji je u inkriminirano vrijeme bio sa članovima obitelji Vila na „ORA“-i. Nitko od optuženika u kritično vrijeme nije bio na „ORA“-i.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka stavio je **primjedbu** na dio iskaza svjedoka, u odnosu na tvrdnju da na „ORA“-u nisu dolazili policajci.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka predložio je produljenje pritvora opt. Dragi Bošnjaku, temeljem odredbe čl. 102. st.1. t. 4. ZKP-a. Branitelji opt. Drage Bošnjaka predložili su ukidanje pritvora, jer iz iskaza danas saslušanih svjedoka Davora Millera i Zlatka Goluba proizlazi da optuženik nije bio nazočan uhićenju, a niti je sudjelovao u likvidaciji obitelji Trivkanović. Smatraju da ne postoje čvrsti dokazi koji bi ukazivali na osnovanu sumnju da je optuženik počinio kazneno djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret te da ne postoje osobito teške okolnosti temeljem kojih bi optuženik trebao biti u pritvoru.

Vijeće je Rješenjem produljilo pritvor opt. Dragi Bošnjaku temeljem odredbe čl. 102. st.1. t. 4. ZKP-a.

Glavna rasprava se nastavlja dana 18., 19. i 20. veljače 2013. godine u 9,00 sati.

18. veljače 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinarka Večernjeg lista, članovi obitelji i prijatelji optuženika

Na početku ročišta za glavnu raspravu opt. Vladimir Milanković se obratio Vijeću rekavši da je Vijeću uputio pismo u kome se žali na bolove u desnom kuku. Rekao je da će današnju

glavnu raspravu pratiti zbog prispjelih svjedoka, ali se iz medicinske dokumentacije vidi da ne može nazočiti ročištima za glavnu raspravu.

Svjedok Ivan Vekić, svjedok obrane opt. Vladimira Milankovića

Rekao je da je od početka kolovoza 1991. godine do 15. travnja 1992. godine bio ministar unutarnjih poslova Republike Hrvatske. Na početku agresije na RH vojske nije bilo, jedino je policija organizirano pružala otpor agresiji. Opt. Vladimira Milankovića zna kao pripadnika specijalne policije, dobrog organizatora, koji je u PU Sisak znao svoj posao. Sisak je u kritično vrijeme bio „mekani trbuh RH“, strepilo se da će biti probijena obrana kod Siska ili Karlovca. Novska je bila u opasnosti, a samim tim i Zagreb. U cijeloj zemlji, za sve veće gradove, postojala je opasnost od agresije. Parafrazirajući Tita: „Prozor ne smije pasti“, svjedok je rekao pok. Đuri Brodarcu: „Obrana Siska po svaku cijenu“. Svjedok je dva puta bio u Sisaku, s pok. Đurom Brodarcem šetao je ulicama Siska, unatoč paljbi koja je bila po gradu. „Četnici i drugi“ bili su pred gradom, Sisak se morao obraniti pod svaku cijenu.

Krizni štabovi su imali pravo raditi sve, odlučivati što će se raditi na terenu. HDZ je organizirala otpor, postavljala je ljude na određena mjesta. Linija donošenja odluka i odlučivanja je bila: Predsjednik RH, Predsjednik Vlade RH, Ministar unutarnjih poslova, tj. svjedok, Predsjednik kriznog štaba, načelnik PU... Iz toga je vidljivo da je opt. Vladimir Milanković bio 6 – 7 na ljestvici odlučivanja u Sisku. Opt. Drago Bošnjak u hijerarhiji nije predstavljao ništa, nije imao nikakvih zapovjednih ovlasti.

Odgovarajući na pitanje branitelja opt. Vladimira Milankovića je li imao informacije da se u Sisku događa nešto nedozvoljeno, svjedok je rekao da je u ratu teško govoriti što je dozvoljeno, a što nedozvoljeno. Bilo je nekoliko prijava, no imali su velikih problema sa tzv. „civilima“. Bilo je teško procijeniti je li civil civil ili je civil osoba s neprijateljskim namjerama. Koliko je situacija bila složena govori i podatak da je grupa „Labrador“ pokušala podmetnuti eksploziv ispod svjedokova kabineta. Svjedok je rekao da se RH branila puškom, imali su najbolje ljude koji su bili u obrani. Rekao je da mu se prigovaralo da su osobe koje su puštene iz zatvora naoružane i angažirane u obrani te se zapitao „zar oni mogu biti diskriminirani kad se bore za RH?“.

U kritično vrijeme bilo je puno naoružanih grupa s raznim imenima. Tako je i „Handžar divizija“ bila grupa od 19 ljudi, koji su bili avanturisti. Ta grupa nije bila u sastavu MUP-a RH, ali su poštovali naredbe policije, jer u „RH nije moglo biti dvije vojske“. U Sisku je bila postrojba imenom „Vukovi“, čiji zapovjednik je bio pok. Jadranko Garbin, njegov zamjenik bila je osoba prezimenom Marjanović, a nadimkom „Grančica“. Prema toj postrojbi svjedok osjeća „duboku zahvalnost, s obzirom što su bili kadri učiniti“ i zbog toga su dobili pohvalu i od Predsjednika RH.

Svjedok je čuo o sukobima u Regionalnom kriznom štabu u Sisku. Rekao je da je bilo ponašanja sa kojima se nisu slagali, no nije bilo mjesta u RH gdje je bilo mirno. U to vrijeme postojala je unutarnja pobuna, koja je bila opasnija od direktne agresije. Naime, ljudi unutar sustava, „petokolonaši“, znali su strukturu, položaje i stoga su bili opasni. Đuro Brodarac je morao slušati Ivana Bobetka. Svjedok je uputio jedan dopis u kome je tražio da se objasni Ivanu Bobetku da nije zapovjednik u Sisku, jer nije bio sposoban za posao koji je obavljao u Regionalnom kriznom štabu. Dopis je uputio na traženje Josipa Manolića, koji je radio u „tajnoj policiji“ i imao više informacija od svjedoka. „Svatko živ se miješao u rad policije, što sam ja izričito branio“.

Pojasnio je da zapovijedi izdaje načelnik PU, koji odgovara ministru unutarnjih poslova. Zamjenik načelnika PU ne može zapovijedati. Sve događaje koji su se zbili policija je obradila, dokumentirala, te predala na daljnje postupanje tužiteljstvu. Što se s predmetom dalje događa to

nije u nadležnosti policije. Svjedok je rekao da onaj tko nije vidio masakrirane taj ne zna što je rat. Posebno su mučili specijalce kod Tušilovića, u Borovu Selu...

Na pitanje Branitelja opt. Vladimira Milankovića je li optuženik zapovijedao svim policijskim postrojbama u Sisku, svjedok je rekao da nije zapovijedao niti jednom postrojbom. On kao ministar unutarnjih poslova to bi znao. Na pitanje je li optuženik zapovijedao pok. Jadranku Garbinu, svjedok je rekao „Ne“. Jadranku Garbinu je morao zapovijedati samo Đuro Brodarac i on, tj. svjedok.

U kolovozu i rujnu 1991. godine RH je branila policija i HOS, tako je bilo i u Sisku. U RH 1991. i 1992. godine bilo je, u MUP-u RH i HOS-u, zajedno sa osobljem koje stavlja pečate na dokumente, oko 60 000 ljudi.

Nakon što mu je predložen Plan ratnih formacija u PU Sisak u kome stoji da je zapovjednik Đuro Brodarac, a nakon formiranja HV-a da je opt. Vladimir Milanković zapovjednik policijske brigade, svjedok je rekao da nikada nije čuo za policijsku brigadu. Rekao je da u policiji formacijski brigada ne postoji.

Svjedok je na kraju svoga rekao da u obrani RH nije bilo ovakvih ljudi kao što su optuženici ne bi bilo niti RH. Jedini zadatak u ratu je ubiti neprijatelja. Okrenuo se prema optuženicima i izljubio se s njima.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka stavio je prigovor na dio iskaza svjedoka Ivana Vekića. Svjedok je odgovorio na primjedbu negodujući, spominjući da lako govore oni koji nisu vidjeli majke masakrirane djece, ljudsku krv...

Svjedok Zoran Matijaš ostao je kod iskaza danog u istrazi 29. listopada 2011. godine.

U istrazi je svjedočio o okolnostima ubojstva Nikole Drobnjaka. Tada je, prema navodima u obrazloženju optužnice, naveo da je u kritično vrijeme bio zapovjednik 1. satnije 2. pješačke bojne 148. brigade HV-a, smještene u Komarevu. Sam događaj mu je poznat te navodi da je bio u zapovjedništvu bojne kada je primijetio da iz smjera Siska prolazi vozilo milicije plave boje sa starom oznakom "milicija". Radilo se o džipu marke Puch, a nakon što mu je predložena fotodokumentacija s obavljenog očevida na tom vozilu iskazao je da je na fotografijama vidljivo upravo ovo terensko vozilo o kojem je govorio, odnosno da je to takvo vozilo, ali da ne može tvrditi da se radi baš o istom vozilu koje je vidio kritičnog dana. S obzirom da je bio u šoku, nije uspio evidentirati broj registarske oznake na tom vozilu. Sjeća se da je na tablici samo vidio slovo „M“, no ne sjeća se broja. Dodao je da su u to vrijeme još bile uobičajene klasične tablice milicije plave boje, s bijelim slovima i brojkama. Iz Pucha su izašla dvojica u maskirnoj plavoj odori s oznakama na rukavu "milicija". Takve odore su u to vrijeme nosili svi policajci u RH, a zvali su ih „martićevske“. Ova dvojica su bili naoružani automatskom puškom marke „SAR“ i automatskom puškom „Kalašnjikov“ 7,62 mm. Isto tako, kad mu je predložena već spomenuta fotodokumentacija očevida na Puchu, i to fotografija br. 5. na kojoj se unutar vozila vidi puška, izjavio je da prepoznaje ovu automatsku pušku marke SAR o kojoj je govorio. Ovaj civil kojeg su doveli policajci je bio stariji čovjek koji je bio sav prljav, neuredan, zgužvan i mokar jer se pomokrio. Sjeća se da je na sebi imao sako i ispod njega sivi prsluk. Također se sjeća da mu je u postupku pred Županijskim sudom u Sisku bila predložena i fotodokumentacija leša Nikole Drobnjaka, no, kako je voda izobličila tijelo, tada se nije mogao izjasniti je li to leš civila čijoj likvidaciji je svjedočio. Bio je zaprepasten kad su pred njim i njegovim vojnicima ova dvojica pucali u civila koji je pao u Savu. Vidio je kako se taj civil još „koprca“, na što su ovi policajci ispalili još dva-tri hica u tijelo dok se nije smirilo. Obojica su pucali iz svojih pušaka, prvo u prsa, od čega je ovaj pao u rijeku, potom u leđa, a treći put u glavu, uslijed čega mu se dio glave rasprsnuo. Odmah po događaju, nazvao je pomoćnika brigade za sigurnosne poslove Miroslava Vidovića i izvijestio ga što se dogodilo, a ovaj je to prenio policiji. Doživio je prijetnje za trajanja postupka u Sisku. Prijetnje su bile i od civilnih i od vojnih osoba, a on je to prijavio policiji.

Također, sjeća se da su mu se ljudi iz PU sisačko-moslavačke, za koje se sjeća da su 1992. obavljali očevid, tijekom postupka u Sisku ispričavali zbog toga što je iz policije nestala neka dokumentacija vezana za ovaj događaj.

Danas je rekao da su na položaju u Sisku, iz vozila s oznakom „milicija“, izašle dvije osobe. To je bilo u travnju 1992. godine. Ne sjeća se registarskih oznaka na tome vozilu.

Branitelj opt. Vladimira Milankovića je prigovorio dijelu iskaza svjedoka Zorana Matijaša.

19. veljače 2013. godine – izvanraspravno ispitivanje svjedoka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinarka Večernjeg lista, članovi obitelji i prijatelji optuženika

Zbog bola u desnom kuku opt. Vladimir Milanković nije doveden iz pritvora na glavnu raspravu. Stoga se nisu ispunile zakonske pretpostavke za održavanje ročišta za glavnu raspravu. Stranke i sudionici postupka suglasili su se da se izvanraspravno ispita svjedok Zdravko Bobetko. Vijeće je, sukladno odredbi čl. 305. st. 4. ZKP-a, donijelo Rješenje o izvanraspravnom ispitivanju svjedoka.

Svjedok Zdravko Bobetko

Svjedok je ostao kod iskaza danog u istrazi 12. srpnja 2011. godine.

U istrazi je, prema navodima u obrazloženju optužnice, svjedok iznio određena saznanja o slučaju Branka Oljače. Svjedok, u to vrijeme zamjenik načelnika operativnih poslova PU Sisak, kao i Ivan Tounec, koji je obavljao poslove načelnika operativnih poslova, potvrdio je da se sjeća da je video Branka Oljaču u kritično vrijeme u zgradi Policijske uprave. Naveo je da je tom prilikom razgovarao s Oljačom i da mu je ovaj rekao da je pozvan u PU na obavijesni razgovor.

Danas je rekao da je u kolovozu 1991. godine bio šef Odsjeka za društveno ekonomski kriminalitet, a od 1. rujna 1991. pomoćnik načelnika za operativne poslove PU Sisak, g. Touneca. Postrojba "Vukovi" je bila dio pričuvnog sastava policije. Zapovjednik postrojbe je bio pok. Jadranko Garbin. Postrojba je bila smještena na Jodnom. Postrojbi je bio nadređen načelnik PU Sisak Đuro Brodarac. Opt. Vladimir Milanković je bio zamjenik načelnika PU u Sisku, u njegovoj odsutnosti obavljao je načelnikove poslove. Zamjenik načelnika PU vodio je poslove kompletne operative što podrazumijeva specijalnu, pričuvnu, temeljnu, graničnu i krim. policiju. Svjedok svoja saznanja o nadležnosti opt. Vladimira Milankovića temelji na činjenici da je svjedok od 1997. do 1999. godine bio zamjenik načelnika PU Šibensko-kninske. Tijekom 1991. godine nije čitao Sistematizaciju tadašnjeg SUP-a Sisak, odnosno kasnije PU Sisak. Koje poslove treba obaviti svjedoku je na kolegiju rekao načelnik Tounec.

Od kolovoza do listopada 1991. godine policija je bila jedina oružana sila koja se suprotstavila agresoru. Policija je sve zapovijedi dobila od načelnika PU Sisak. Što se tiče uloge

opt. Vladimira Milankovića kao zamjenika načelnika PU, svjedok je rekao da je optuženik zapovijedao svim policijskim snagama na području Banovine. Za opt. Dragu Bošnjaka je čuo da je bio u postrojbi „Vukovi“, no osobno ga ne poznaje.

Svjedok je o ubojstvima civila u Sisku imao saznanja iz službenih zabilješki. Rekao je da je otkriven jedan ili dvojica počinitelja ubojstava, bilo je ratno vrijeme, postojala je za grad stalna opasnost. O ubojstvu obitelji Vila saznao je iz sažetka biltena te iz kaznene prijave koju mu je pokazao zamjenik ŽDO-a iz Osijeka, na kojoj je potpis svjedoka Zdravka Bobetka.

Braniteljica opt. Vladimira Milankovića stavila je **prigovor** na dio iskaza svjedoka Zdravka Bobetka.

20. veljače 2013. godine – izvanraspravno ispitivanje svjedoka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinarka Večernjeg lista, članovi obitelji i prijatelji optuženika

Zbog bola u desnom kuku opt. Vladimir Milanković nije doveden iz pritvora na glavnu raspravu. Stoga se nisu ispunile zakonske pretpostavke za održavanje ročišta za glavnu raspravu. Stranke i sudionici postupka suglasili su se da se izvanraspravno ispita svjedokinja Milka Vranešević. Vijeće je, sukladno odredbi čl. 305. st. 4. ZKP-a, donijelo Rješenje o izvanraspravnom ispitivanju svjedokinje.

Svjedokinja Milka Vranešević, ostala je kod iskaza danog u istrazi dana 12. srpnja 2011. godine.

Tada je, prema navodima u obrazloženju optužnice, iznosila svoja saznanja povodom nestanka, odnosno likvidacije Zorana Vraneševića (u daljem tekstu oštećenik). Svjedokinja je oštećenikova strina. Između ostalog je navela da je od pokojnog djevera Steve Vraneševića doznala da je on od Marka Sablića čuo kako je oštećenik kritične večeri bio u policiji i zamolio bivše kolege da mu pomognu oko sahrane oca. Nakon toga, pri izlasku iz policije sačekalo ga je nekoliko osoba u crnim uniformama i navodno su ga odveli na Jodno, a to je bio razlog zašto je i Marko Sablić ubrzo otišao iz Siska, prvo u Srbiju, a onda u Australiju.

Danas je ponovila da je oštećenikova strina. Oštećenik je radio u policiji, prisegnuo je na odanost. U međuvremenu je dao otkaz i otišao u Beograd. Nakon što je ubijen oštećenikov otac, 22. kolovoza 1991. godine, oštećenik je javio strini da će doći ocu na pogreb. Oko 22 sata javio se telefonom iz Kutine. Kako tijekom noći nije došao, svjedokinja je mislila da je otišao kod brata u Goricu. Sljedećeg dana ujutro u Sisak je došao oštećenikov brat. Svjedokinja, njezin djever Stevo i oštećenikov brat su zvali bolnicu u Sisku, policiju, otišli su u Gredu kod Zrinke, oštećenikove zaručnice. Njezina majka im je rekla da je oštećenik bio u njihovoj kući prethodne noći oko 23,00 sata. Rekao im je da ide strini u Sisak.

Svjedokinja, njezin djever Stevo Vranešević i oštećenikov brat tražili su njegov auto po gradu. Nakon par dana po gradu se pričalo da je oštećenik uhićen. Svjedokinja je čula priče da je oštećenikov auto na Jodnom, iz čega su shvatili da je uhićen. Sestra oštećenikove zaručnice je rekla da je oštećenik nađen mrtav kod Starog grada u Sisku. Policija je potvrdila tu informaciju. Svjedokinja je preuzela na sebe troškove pogreba Zorana Vraneševića.

Svjedokinja nije vidjela oštećenikovo mrtvo tijelo, jer ne može gledati krv. Tijelo su pogledali oštećenikovi stričevi Stevo i Milorad Vranešević te otac njegove zaručnice. Prepoznao ga je stric Stevo Vranešević. Na patologiji im je rečeno da leš na zatiljku ima ranu od metka ispaljenog iz neposredne blizine, tijelo je bilo u travi na vrućini i da se ne iznenade ako je u lošem stanju. Oštećenikov automobil je prepoznao otac oštećenikove zaručnice na Jodnom. Svjedokinja je čula priče da je oštećenik nakon odlaska od zaručnice išao u policiju kod prijatelja koji bi ga odvezli ocu na pokop.

Odgovarajući na pitanja braniteljice opt. Milankovića, svjedokinja je rekla da oštećenikov otac nema status poginulog borca Republike Srpske. Kod svjedokinje su tri puta dolazili djelatnici policije i razgovarali s njom o oštećeniku. Ne zna razlog tih razgovora. Na pitanje branitelja opt. Bošnjaka, svjedokinja je rekla da su išli i u Petrinju u vojarnu tražiti pomoć u pronalaženju Zorana Vraneševića.

Braniteljica opt. Vladimira Milankovića stavila je **prigovor** na dio iskaza svjedokinje Milke Vranešević.

Vijeće čeka nalaz i mišljenje medicinskog vještaka o procesnoj sposobnosti Vladimira Milankovića. Ako operacija bude izvršena 5. ožujka 2013. godine, nastavak ovog kaznenog postupka bi trebao biti oko 25. ožujka, nakon optuženikove rehabilitacije. Ako operacija ne bude izvršena ročište će biti zakazano ranije pismenim putem.

18. ožujka 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović, promatračica Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinarka Večernjeg lista, članica obitelji opt. Drage Bošnjaka, volonterke Službe za podršku svjedoka

Predsjednik Vijeća je prije početka ročišta za glavnu raspravu uručio strankama i sudionicima postupka **Nalaz i mišljenje sudsko medicinskog vještaka prof. dr. sc. Mladena Marcikića** na okolnost utvrđenja raspravne sposobnosti opt. Vladimira Milankovića.

Vještak prof. dr. sc. Mladen Marcikić, odgovarajući na pitanja braniteljice opt. Mladena Milankovića, rekao je da je dana 14. ožujka 2013. godine razgovarao sa Vladimirom Milankovićem sat vremena, te ga je pregledao. Tijekom tog razgovora Vladimir Milanković je iznio sve svoje tegobe i probleme vezane uz kronične degenerativne bolesti skeleta. Iznio je podatke o terapiji koju prima radi suzbijanja boli. Tijekom razgovora vještak nije primjetio da bi optuženik bio dekoncentriran, dapače, vložio je racionalno i razborito iznosio o svojoj bolesti i o

drugim problemima. U svom Nalazu vještak je naveo da optuženik može pratiti tijekom glavne rasprave sat do sat i pol. Pojasnio je da lijekovi djeluju tako da suzbijaju bol. Čovjek može svojom povećanom budnošću i pažnjom kompenzirati nuspojave kroz kraće vrijeme, no prolongiranje vremena zbog zamora može djelovati negativno na osobu. Glede boli vještak je obavio konzultacije s Ambulantom za bol KBC Osijek. Liječnik u Ambulanti mu je priopćio da ljudi, kada govore o svojoj boli imaju subjektivan stav i manje-više pretjeraju u stupnjevanju jačine boli. Što se tiče konkretnog optuženika njegova bol nije bol najvećeg intenziteta. Bol najvećeg intenziteta u potpunosti onemogućava čovjeka za bilo kakvu komunikaciju. Optuženikova bol nije stalna, nije stalno istog intenziteta. Jača je kada se giba i kreće, jer dolazi do iritacije oštećenog zgloba kuka. U fazi mirovanja može biti neka lagana bol stalnog, ali ne jakog intenziteta.

Svjedok Alija Avdić, iskaz dao u istrazi dana 18. studenoga 2011. godine.²⁷ Na današnjem ročištu za glavnu raspravu ostao je kod toga iskaza.

Svjedok Savo Trivanović, iskaz dao u istrazi dana 14. srpnja 2011. godine.²⁸ Na današnjem ročištu za glavnu raspravu ostao je kod tog iskaza.

Svjedok Vojin Maštruko, iskaz je dao u istrazi dana 7. listopada 2011. godine.²⁹

Na današnjem ročištu za glavnu raspravu, odgovarajući na pitanja zamjenika ŽDO iz Osijeka, rekao je da odluku da se ne provede vještačenje pristiglog materijala za vještačenje te da se pristigli materijal vrati pošiljatelju donosi načelnik Centra za kriminalistička vještačenja i šef Odsjeka, ali u dogovoru sa načelnikom. Pojasnio je da je do izbijanja Domovinskog rata Centar za kriminalistička vještačenja, Odsjek za balistička vještačenja, imao oko 700 primjeraka u radu. Početkom rata taj se broj povećao na 2000 primjeraka. U Odsjeku su ostala dva stručna balističara te su stoga morali uzimati nove ljude i uvoditi ih u posao. Stoga se događalo da su upućeni dopisi pojedinim PU ima li potrebe za nekim hitnim vještačenjem. Ako su PU odgovorile da nema

²⁷ Svjedok **Alija Avdić** u svom iskazu iz istrage je naveo da se sjeća da je obavljao razgovore s uhićenim osobama iz Mošćenice. Te razgovore su obavili on i kolegica Željka Vuković u vojarni u Lađarskoj, a uputio ih je načelnik Ivan Tounec. Tamo su zatekli policajce koji su čuvali uhićene osobe. Od osoba s kojima je obavio razgovor sjeća se Blagoja Savića koji mu je između ostalog rekao da je pri njegovom uhićenju na ulici pored PU bio prisutan i Đuro Brodarac. Ne zna tko je uhitio te osobe, a pretpostavlja da je to učinila policija, jer su ih oni i čuvali.

²⁸ Svjedok **Savo Trivanović** u istrazi je naveo da je bio očevidac odvođenja Petra Pajagića. Prema njegovom iskazu događaj se odigrao pred zgradom u sadašnjoj Meštrovićevoj ulici. Radilo se o odvođenju Petra Pajagića od strane tri ili četiri uniformirane osobe, nakon čega su ga utrpali u tamnoplavi ili crni Jeep i odvezli ga u pravcu Jodnog. Pored toga svjedok je iskazao da je od ranije znao da je vozilom u koji je uveden Petar Pajagić upravljao Marijo Božić, a misli da je tom prilikom on bio vozač navedenog vozila, ali u to nije siguran.

²⁹ Vještak-balističar **Vojin Maštruko**, ispitan tijekom istrage na okolnost zbog čega nije provedeno vještačenje vatrenog oružja koje je oduzeto od osumnjičenika te streljiva i čahura pronađenih na mjestu događaja, nije se mogao jasno očitovati. Kad mu je predložena dokumentacija iz koje je vidljivo da je upravo on bio zadužen za provođenje vještačenja i da su dostavljene puške vraćene nakon dva mjeseca bez provedenog vještačenja, navodi da takvu odluku sigurno nije donio on i da ne zna tko je to mogao odlučiti u Centru za kriminalistička vještačenja.

pristigli primjerci materijala za vještačenje vraćali su se u PU odakle su došli. U konkretnom slučaju svjedok ne zna zašto nije provedeno vještačenje.

Svjedok Omer Dizdarević, iskaz dao u istrazi 20. listopada 2011. godine.³⁰

Na današnjem ročištu za glavnu raspravu, odgovarajući na pitanja zamjenika ŽDO iz Osijeka rekao je da je u policiji bio od 2. srpnja 1991. godine, kao pričuvni policajac. Opt. Dragu Bošnjaka vidio je u jedinici "Vukovia" u srpnju, kolovozu ili rujnu 1991. godine, bio je u crnoj odori. U istrazi je rekao da je opt. Drago Bošnjak bio "strah i trepet na Zelenom Brijegu", i to stoga što nikada nije bio sam, uvijek je bio u društvu. Optuženikov prijatelj je svjedokov susjed, koji je bio ubojica, a radi se o Nikoli Hodaku i njegovu bratu Vladi Hodaku. Stanovnici Zelenog Brijega, Srbi, su nestajali. Nikola Hodak i opt. Drago Bošnjak bili su veliki prijatelji. Svjedok zna da su Franjo Muža (koji je bio zapovjedni specijalne policije) i opt. Drago Bošnjak bili u odličnim odnosima.

Svjedok se požalio da od prije Nove godine, a i sada, neposredno pred davanje današnjeg iskaza, dolazili su automobilom pred zgradu u kojoj stanuje svjedok, Marin Kunčić, Zoran i Željko Gajdek, brat Drage Bošnjaka. Po prosudbi svjedoka došli su da ga zaplaše. Nitko od nabrojanih nije se osobno obratio svjedoku, ali stoje pred njegovom zgradom oko sat vremena. Policiji se nije obraćao "jer smatram da nema svrhe".

Odgovarajući na pitanje braniteljice opt. Vladimira Milankovića, svjedok je rekao da poznaje Ivana Bobetka, sina pok. Janka Bobetka. Po svjedokovu mišljenju Ivan Bobetko je bio strah i trepet, bio je predsjednik Regionalnog kriznog štaba u Sisku. Svjedok misli da je Ivan Bobetko bio ideolog u svezi nestanka osoba srpske nacionalnosti. Svjedok sa Ivanom Bobetkom ima loše iskustvo, jer ga je isti otjerao kada mu se obratio. Rekao je da mu je opt. Vladimir Milanković više puta u životu pomogao, da po njegovu mišljenju ne treba sjediti na optuženičkoj klupi.

Odgovarajući na pitanja branitelja opt. Drage Bošnjaka, svjedok je rekao da je postrojba "Vukovi" dobila naziv u mjesecu srpnju 1991. godine. Josip Brajković je bio predsjednik HDZ-a, imao je političku funkciju, a njegov brat Mato Brajković je bio "po mojim saznanjima ubojica. Prvu osobu koju je Mato Brajković ubio je bio vozač autobusa "Slavijatrans" Vlado Božić. Ja nikada nisam rekao da je Drago Bošnjak ubio nekoga od pripadnika obitelji Vila, a to tvrdim i danas".

Svjedok Božo Budimir, iskaz dao u istrazi 7. listopada 2011. godine.³¹

Na današnjem ročištu za glavnu raspravu, odgovarajući na pitanja braniteljice opt. Vladimira Milankovića, rekao je da je u Sisak došao 2. lipnja 1991. godine. Opt. Vladimira Milankovića poznaje iz viđenja, nisu međusobno komunicirali niti surađivali. Po zapovijedi od 18. srpnja 1991. godine general Janko Bobetko je trebao odrediti sve druge zapovjednike, no je li to učinio svjedok ne zna. Svjedok nije osobno primao izvješća o stradavanju civila srpske nacionalnosti. Rekao je da je sa načelnikom PU Sisak Đurom Brodarcem komunicirao jedino pismenim putem.

³⁰ U obrazloženju optužnice nije naveden iskaz ovoga svjedoka iz istrage.

³¹ U obrazloženju optužnice nije naveden iskaz ovoga svjedoka iz istrage.

Ivan Bobetko je potkraj kolovoza 1991. godine postavljen za načelnika Regionalnog kriznog štaba. Svjedoku nisu poznate ovlasti Ivana Bobetka.

Odlukom Vhovništva od 9. travnja 1991. godine ustrojen je ZNG. Svjedok nije dobivao podatke od SIS-a i vojne policije. Danas prvi put čuje za uhićenje i odvođenje Boška Subotića. U lipnju mjesecu 1991. godine, kada je došao u PU, u zgradi je bio tri dana, nije dobio neki adekvatan prostor, spavao je dvije noći u vreći za spavanje u jednoj prostoriji.

Odgovarajući na pitanja branitelja opt. Drage Bošnjaka, svjedok je rekao da je Drago Matanović bio zapovjednik treće bojne, a njegov brat Predrag je bio zapovjednik satnije. O ubojstvu članova obitelji Vila svjedok je saznao iz medija. Njega osobno nitko o tome nije izvijestio.

19. ožujka 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović, promatračica Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijek; članica obitelji opt. Drage Bošnjaka

Svjedok Mato Kraljević, iskaz dao u istrazi dana 26. listopada 2011. godine.³²

Na današnjem ročištu za glavnu raspravu ostao je kod iskaza iz istrage. Dodao je da nikada nije čuo za nekakvu postrojbu na području Sisak, kao niti za postrojbu “Vukovi”. Svakodnevno je odlazio na posao u Željezaru Sisak i nije vidio nikakav punkt na Odri. Ne poznaje optuženike.

Svjedokinja Ivana Horvat, iskaz dala u istrazi dana 19. listopada 2011. godine. Ostala je kod iskaza iz istrage.

Svjedok Ivan Tounec, iskaz dao u istrazi dana 15. srpnja 2011. godine.³³

Na današnjem ročištu za glavnu raspravu, odgovarajući na pitanja zamjenika ŽDO iz Osijeka, svjedok je rekao da je u kritično vrijeme bio načelnik operativnih poslova u PU Sisak. Hijerarhijski iznad njega bili su načelnik PU Sisak Đuro Brodarac i zamjenik načelnika PU Vladimir Milanković. Iz Zagreba je stigla još jedna osoba, koja je po svjedokovu shvaćanju bila pomoćnik načelnika. Svjedok nije vidio niti jedno od rješenja za navedene funkcije. Unutarnja obrana je formirana oko 17. listopada 1991. godine, postojala je do siječnja 1992. godine.

³² Svjedok **Mato Kraljević** u svom iskazu u istrazi potvrdio je jedino da je Zoran Vranešević bio zaručnik njegove kćeri Zrinke. Nije mu poznato kakvo vozilo je imao Zoran Vranešević, zna da je on poginuo i bio mu je na sahrani, a čuo je da je Zoran stradao nekih 5-6 dana nakon što je bio u njihovoj kući. Navodi da je samo jednom ili dva puta bio u kući Zoranovih roditelja.

³³ Određena saznanja o slučaju Branka Oljače iznijeli su i svjedoci **Zdravko Bobetko**, u to vrijeme zamjenik načelnika operativnih poslova PU Sisak i **Ivan Tounec** koji je obavljao poslove načelnika operativnih poslova. I jedan i drugi potvrđuju da se sjećaju da su vidjeli Branka Oljaču u kritično vrijeme u zgradi Policijske uprave. Pri tome Zdravko Bobetko navodi da je tom prilikom razgovarao s Oljačom i da mu je ovaj rekao da je pozvan u PU na obavijesni razgovor. Svjedok Tounec također navodi da se sjeća da je Oljača pozvan na obavijesni razgovor u operativni odjel PU Sisak zbog neke dojave da je hodao s nekom kapom na glavi i petokrakom. Isto tako, sjeća se da je jedna ženska osoba bila u PU i s njom je obavljen razgovor i o tome sačinjena službena bilješka

Svjedok je bio zapovjednik druge zone unutarnje obrane, što je podrazumijevalo centralni dio Siska do Starog grada. U to vrijeme opt. Vladimir Milanković je imao funkciju zamjenika načelnika i imao je dodatna zaduženja, bio je zapovjednik specijalne policije. Jedinica specijalne policije je bila naslijeđena, kasnije je popunjavana, postala je profesionalna jedinica, kojom je prije rata zapovijedao Vladimira Milanković.

Što se tiče nadležnosti koju je eventualno imao Vladimir Milanković u Jodnom, svjedok o tome ne zna ništa. Rekao je da Vladimira Milankovića nije vidio na proslavi te jedinice na Jodnom. U kolovozu i rujnu 1991. godine pričuvna policija je bila u svim policijskim postajama, ali kakva je uloga pričuvne policije svjedok ne zna. Po njegovu mišljenju glavni zapovjednik policijskih snaga u gradu Sisku bio je opt. Vladimir Milanković. Svjedoku je poznato da su tijekom 1991. godine zarobljene neke osobe iz bivše JNA. Bili su privedeni u PU Sisak zrakoplovci. Sa njima su obavljani obavijesni razgovori, iz A brigade iz Zagreba je došla jedna grupa ljudi koja ih je prepratila u Zagreb. Iz vojarne u Petrinji imali su tri zarobljenika. Pred istražnim sucem svjedok je rekao da se ne sjeća Dragana Miočinovića, no danas je rekao da se nakon toga iskaza pokušao sjetiti. Stoga se danas sjeća da je Dragana Miočinovića vidio u hodniku PU. Opisao ga je kao osobu nižeg rasta i jače građe. Dragan Miočinović je bio sa dva ročna vojnika. Svjedok je dobio informaciju da je Dragan Miočinović pobjegao. Stoga je dao uputu da se poradi na tom predmetu, što je i učinjeno. Svjedoku nije poznata sudbina Dragana Miočinovića. Izvješće o poduzetom u slučaju Dragana Miočinovića dobio je načelnik PU Sisak, a to izvješće poslano je i u Zagreb.

O drugim privođenjima i eventualnom bijegu svjedok nema saznanja. Bilo je slučajeva da su neku osobu prveli, pa kada je on sljedećeg dana došao na posao čuo je da je osoba puštena. Takvu odluku mogao je donijeti načelnik PU Sisak. Svjedok nema saznanja o uhićenju 20 – 30 civila iz Mošćenice. Misli da operativci kojima je bio nadređen nisu obavljali obavijesne razgovore, odnosno, on za to nije znao.

Odgovarajući na pitanja braniteljice opt. Vladimira Milankovića, svjedok je rekao da se sjeća datuma 17. rujna 1991. godine, da li je u tom razdoblju bilo značajnijeg granatiranja Siska i Petrinje. Unutarnja obrana formirana je 17. listopada 1991. godine na sastanku, na kome su bili svjedok, Đuro Brodarac, Vladimir Milanković, Zdravko Bobetko, a s druge strane Vlado Hodalj, Drago Selanec i još neki ljudi. Na pitanje Vladimira Hodalja tko će zapovijedati aktivnom i pružuvnom policijom, Đuro Brodarac je rekao: "Piši Ivan Tounec". Svjedok se ne sjeća da je na tom sastanku vođen neki zapisnik, da je donesen neki akt. On je sljedeći dan dobio zadatak da radi na uvježbavanju policije jedinice unutarnje obrane i to druge zone. Svjedok je u sastavu te unutarnje obrane imao 200 – 300 ljudi, to je kao jedna satnija. Uglavnom su je činili djelatni policajci, a bilo je nešto i pričuvnih policajaca. Samo jednom je koristio ovlasti zapovjednika unutarnje obrane, navodeći primjer pogrešne percepcije da se radi o desantnom napadu neprijatelja, glede čega je uputio svoje policajce na teren. Svjedok je rekao da je kao načelnik operativnih poslova u načelu bio samostalan. Da je opt. Vladimir Milanković zapovjednik specijalne policije svjedok je čuo na kolegiju.

Svjedok je rekao da ne komunicira s opt. Vladimirom Milankovićem.

Svjedok Dubravko Prepušt, iskaz dao u istrazi dana 16. kolovoza 2011. godine.³⁴

Na ročištu za današnju glavnu raspravu, odgovarajući na pitanja zamjenika ŽDO iz Osijeka, svjedok je rekao da je u kolovozu 1991. godine bio na uviđaju u lokalnu "Gaj". S njim je bio kriminalistički tehničar, uviđajem je rukovodio istražni sudac. Svjedok, kao i krim. tehničar, sačinili su potrebnu dokumentaciju vezanu za uviđaj. Već sljedeći radni dan prikupljale su se službene bilješke potrebne za podnošenje kaznene prijave. Svjedok je mislio da je kaznena prijava upućena nadležnom tijelu. Nakon dvije godine je, razgovarajući sa Ivanom Tounecom, saznao da ta dokumentacija zagubljena. Ne sjeća se tko je u dokumentaciji bio osumnjičen da je počinio djelo.

Svjedoku je poznato prezime Vila, čuo je za Željka i za Mladu Vilu. Nakon dva do tri mjeseca od sačinjavanja službene zabilješke o događaju u lokalnu "Gaj" čuo je da su ubijeni članovi obitelji Vila. Na pitanje zašto je podnosio kaznenu prijavu protiv Željka Vile, koji je tada bio mrtav, i to godinu i pol dana nakon smrti, svjedok je rekao da je to napravio po uputi Ivan Touneca.

U kritično vrijeme svjedok je bio vrlo mlad, nisu mu poznaje funkcije koje je obavljao Vladimir Milanković. Nije mu poznato izvješće SZUP-a o događaju u lokalnu "Gaj". Ne sjeća se događaja vezanog za vozilo koje je pripadalo Mlađi Vili.

20. ožujka 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka; članica obitelji opt. Drage Bošnjaka; volonterke Službe za podršku svjedocima.

Svjedok oštećenik Boško Subotić, iskaz dao u istrazi dana 29. kolovoza 2011. godine.³⁵

³⁴ Svjedok **Dubravko Prepušt** u istrazi je izjavio da je u to vrijeme bio je kriminalistički službenik PU Sisak. Naveo je da je bio na očevidu u Gaju i pisao je kaznenu prijavu protiv Željka Vile. Sjeća se da je na licu mjesta obavljeno sve što je trebalo biti obavljeno, ali je lice mjesta bilo izmijenjeno jer je bilo puno ljudi i misli da je bio i istražni sudac. Naveo je da je 1993. taj predmet rekonstruiran jer se originalni spis bio zagubio. Rekonstrukciju je radio na temelju obdukcijskog nalaza i zapisnika o očevidu koji je imao rukom napisan, te nešto fotografija. Taj zapisnik o očevidu, odnosno njegove dijelove je on pisao na licu mjesta rukom u svoj rokovnik.

³⁵ Oštećenik **Boško Subotić** u svom iskazu između ostalog je naveo da je 15. studenoga 1991. oko 22,45 u njegov stan upalo 5-6 osoba u šarenim, maskiranim odorama s dugim i kratkim oružjem i maskama na licu. Nasilno su ga odveli iz stana i odmah po izlasku iz zgrade stavili mu povez preko očiju. Uvjeren je da je vožen u pitzgaueru ili sličnom terenskom vozilu, koje je imalo bočne klupe. Ovo tvrdi zbog toga što je mjesec dana nakon ovog događaja u blizini dječjeg vrtića kod Doma umirovljenika začuo karakterističan zvuk motora i lupkanje auspuha kojeg je zapamtio, a radilo se o pitzgaueru s ceradom i bočnim klupama. Njega i Jelića su doveli na nepoznatu lokaciju, sjeća se mirisa svježeg krečenja. Ispitivanje je trajalo oko pola sata, a pitanja su se odnosila na njegove kontakte s pobunjenicima. Nije bilo nikakvog fizičkog zlostavljanja, osim što je jedan od ispitivača rekao da mu treba „odrezati uho pa će tada propričati“. Nakon pola sata zazvonio je telefon i osoba koja se javila je samo rekla: „Da, dobro!“ i to je bio kraj ispitivanja. Kada je došao kući, supruga Nada, koja je u međuvremenu preminula, mu je prenijela da je odmah po odvođenju zvala Miroslava Matića, koji je zvao Brodarca. Poslije mu je i Matić osobno pričao da je Brodarac burno reagirao i psovao, a sve u smislu kao da je to napravio netko od njemu podređenih osoba pa je zbog toga bio ljut. Prilikom davanja iskaza tijekom istrage predočio je i predao istražnom sucu

Ostao je kod iskaza iz istrage. Na današnjem ročištu za glavnu raspravu je rekao da ne postavlja imovinsko pravni zahtjev.

Svjedok Darko Lepešić, iskaz dao u istrazi dana 27. listopada 2011. godine.³⁶

Ostao je kod iskaza iz istrage. Na današnjem ročištu za glavnu raspravu je rekao da je opt. Vladimir Milanković postao načelnik PU Sisak nakon odlaska Đure Brodarca na mjesto župana, 1993. godine.

Svjedok Marijan Učakar, iskaz dao u istrazi dana 28. listopada 2011. godine.³⁷

Ostao je kod iskaza iz istrage. Na današnjem ročištu za glavnu raspravu je rekao da je za vrijeme agresije na RH bio prvo u policiji, potom u ZNG-u, a nakon toga je prešao u pričuvni sastav policije "Vukovi". U vezi incidenta s policijom, svjedok je rekao da su ga policajci zaustavili u jednoj ulici u Sisku. Upravljao je vozilom "Zastava 101", bijele boje. Priveli su ga u policiju u Rimskoj ulici u Sisku. Djelatnici policije nisu objasnili razloge oduzimanja toga vozila. Svjedoku nije poznata sudbina toga vozila.

Svjedok Dubravko Pavušek, iskaz dao u istrazi dana 27. listopada 2011. godine.³⁸

Ostao je kod iskaza iz istrage. Na današnjem ročištu za glavnu raspravu je rekao da je obavljao radne zadatke potrage iako je imao rješenje kao djelatnik protueksplozivne zaštite. Rad sa kolegom Darkom Lepešićem bio je u trenutku kada svjedok odlazi s navedenog radnog mjesta, a Darko Lepešić je došao raditi na to radno mjesto.

Svjedok Jovo Runjajić, iskaz dao u istrazi dana 14. srpnja 2011. godine.³⁹

preslik pisma kojeg je u rujnu 1991. uputio načelniku PU Brodarcu, a u kojem se navodi da su 5./6. rujna 1991. u njegov stan upala trojica naoružanih maskiranih osoba koje su ga ispitivale da li ima oružje, da li se druži s nekim osobama, a jedan od njih, kojeg misli da zna iz viđenja, mu je nezadovoljan njegovim odgovorima doslovce rekao: „Dobit ćeš ti metak“.

³⁶ Svjedoci **Darko Lepesić** i **Dubravko Pavušek**, koji se navode kao službene osobe koje su sačinile zapisnik o prepoznavanju tijela Branka Oljače različito su iskazivali o opisanom događaju. Svjedok Lepesić se ne sjeća ovog prepoznavanja, tvrdi da nikada nije zajedno radio s Dubravkom Pavušekom, a kako zapisnik nije potpisan okakarektirizirao ga je kao čudan i smiješan.

³⁷ U obrazloženju optužnice nije naveden iskaz ovoga svjedoka iz istrage.

³⁸ Svjedoci **Darko Lepesić** i **Dubravko Pavušek**, koji se navode kao službene osobe koje su sačinile zapisnik o prepoznavanju tijela Branka Oljače (list spisa 2983) različito su iskazivali o opisanom događaju. Tako svjedok Pavušek navodi da se sjeća da je on sačinio taj zapisnik, ali da ne može objasniti zašto nije potpisan. Navodi da je Dubravko Prepušt osobno poznao Branka Oljaču i da je na temelju toga nakon dolaska tijela na prosekuru on unio ovu konstataciju u zapisnik.

³⁹ Svjedok **Jovo Runjajić**, kojeg je u kontekstu prepoznavanja tijela Branka Oljače spomenula Danica Oljača, u svom iskazu je potvrdio da se sjeća ovog događaja i da je bio na tom prepoznavanju, ali ne zna da li je prepoznavanje uspješno provedeno, ali tvrdi da tom prepoznavanju nije bio nazočan okr. Vladimir Milanković.

Ostao je kod iskaza iz istrage. Na današnjem ročištu za glavnu raspravu je rekao da je tijekom 1991. godine u PU Sisak obavljao poslove krim. tehničara. Izlazio je na uviđaje povodom pronalazaka mrtvih tijela, no ne sjeća se točnog broja tih uviđaja. Poznao je pokojnog Branka Oljaču, koji je bio policajac PU Sisak. Radili su u istoj PP. Branko Oljača jedan je od ubijenih aktivnih djelatnika policije tijekom 1991. godine. Svjedok je izvršio fotografiranje mrtvog tijela za koje mu je rečeno da se radi o Branku Oljači. No, nije prepoznao tijelo s obzirom da je prošlo dosta vremena kako ga nije vidio, a tijelo je bilo u vodi te je došlo do određenih deformacija.

Svjedoku su predočene fotografije iz fotoelaborata za koje je potvrdio da ih je on načinio na rečenom uviđaju te da se na dokumentu nalazi njegov potpis. Nakon što je pogledao fotografije rekao je da ne može sa sigurnošću reći da se na tim fotografijama nalazi mrtvo tijelo Branka Oljače.

Svjedok Sead Burzić, iskaz dao u istrazi dana 28. listopada 2011. godine.⁴⁰

Ostao je kod iskaza iz istrage. Danas je rekao da u lokalu "Gaj" nije susreo Stevu Lakića, nije ga vidio niti sljedećih dana. Sa Stevom Lakićem nije razgovarao u vezi incidenta u lokalu "Gaj".

Svjedok Siniša Dugandžić, iskaz dao u istrazi dana 27. listopada 2011. godine.

Ostao je kod iskaza iz istrage. Danas je rekao da Duška Lazića dobro poznaje. Išli su zajedno u osnovnu školu i dva razreda srednje škole. Čuo je da je Duško Lazić rekao da je svjedok kao član HDZ-a bio na sastancima te stranke i da mu je rekao da mora otići, jer je na nekakvom spisku. Rekao je da je taj iskaz Duškova Lazića neistinit. Svjedok nikada nije bio član niti jedne stranke. Poznato mu je da je Duško Lazić bio član SDS-a, time se hvalio još potkraj 1990. godine ili početkom 1991. godine, dobio je iskaznicu od Jovana Raškovića. Poznao je oca Duška Lukića, stanovali su kao i svjedok na Zelenom brijegu. Nije mu poznato što se s kućom Lazića događalo 1991. godine i 1992. godine. Zna da sada u toj kući žive drugi ljudi. Nije poznao Jovana Crnobrnju.

Novo ročište za glavnu raspravu bit će zakazano **pisanim putem**. Opt. Vladimir Milanković sljedeći tjedan ide na operaciju. Nakon toga slijedi tri tjedna rehabilitacije.

29. travnja 2013. godine – nastavak glavne rasprave

Suđenje nismo pratili, a izvještaj je sačinjen na temelju pribavljenog sudskog zapisnika.

Na raspravu se odazvali svjedoci Dinko Horvat, Stjepan Cifrek, Stevan Ivanić, Jurica Krčelić, Fadil Ibrahimpašić i Ivica Klasnić, dok se svjedok Ivo Dobrić nije odazvao pozivu.

⁴⁰ Svjedok **Sead Burzić** u svom iskazu je naveo da je bliski susjed Vila i Meničanina. Tu noć je bio u društvu s Berislavom Trivkanovićem i na putu prema kafiću Gaj 2, prolazeći pokraj kuće Predraga Meničanina, začuo je glas nepoznate muške osobe koja je dolazila iz Meničaninova dvorišta koja ih je pitala: „Da li ste vidjeli nekoga da ide cestom“ i „Da li se netko okuplja kod Meničanina“ na što je on odgovorio da nije. Na početku te ulice su vidjeli još jednu mušku osobu kako čuči.

SVJEDOK DINKO HORVAT

Svjedok do sada nije iskazivao.

Svjedok je bio načelnik Operativne službe SZUP-a u Sisku od travnja 1991. godine do ožujka 1992. godine. Za to vrijeme načelnik PU Sisak je bio Đuro Brodarac, koji je donosio odluke, a njegov zamjenik bio je Vladimir Milanković. Po nalogu pok. Brodarca odluke su sproveli niže rangirani.

Na upit Milenka Umićevića, branitelja opt. Milankovića, svjedok je rekao da je na čelu Kriznog štaba bio Ivan Bobetko, koji je, zajedno sa Štabom, donosio sve značajne odluke važne za obranu grada Siska i okolice. Đuro Brodarac je svo vrijeme bio nazočan u Sisku, a nema saznanja da bi isti bio odsutan te da bi Vladimir Milanković preuzeo dužnost i donosio odluke. No svjedok ostavlja mogućnost da se to ipak događalo za vrijeme u kojemu je on (svjedok) bio službeno odsutan. Poznato mu je da je, nakon što se vratio iz Zagreba, zamjenik bio Rohaček, no nije mu jasna uloga istog u svemu ovome. Rohaček je formalno bio zamjenik načelnika PU, no svjedok nij eznao niti danas zna koje su mu bile ovlasti.

Jadranko Garbin, zapovjednik postrojbe „Vukovi“, često je sa svojim ljudima dolazio na sastanak s Ivanom Bobetkom, no o sadržaju razgovora svjedok nema saznanja, jer na njih nije pozivan.

Dok je bio u Sisku, čuo je glasine da je Vladimir Milanković po nacionalnosti Srbin, „kosovac“, odnosno osoba od nepovjerenja.

Svjedok, crpeći saznanja iz razgovora s pok. Brodarcem, smatra da u inkriminirano vrijeme opt. Milanković nije mogao izdati bilo kakvu zapovijed „Vukovima“, tj. Jadranku Garbinu.

U isto to vrijeme u Sisku je bilo više skupina koje su se samoorganizirale, bilo je i više straža, a neke su osobe same nabavljale oružje.

Nema saznanja da bi netko iz policije opstruirao bilo kakvu istragu vezano uz nestanke ili/i likvidaciju civila srpske nacionalnosti.

Na upit Domagoja Rešetara, branitelja opt. Bošnjaka, svjedok je rekao da poznaje Dragu Franciškovića, koji je poslan po nalogu tadašnjeg predsjednika države Franje Tuđmana, no nije mu poznato što je sve radio.

Nije mu poznato tko je bio nazočan na „ORA“-i 1991. godine.

Poznaje Matanoviće, no nije mu poznato što su radili. Zna samo da su bili u HV-u.

Zamjenica Županijskog državnog odvjetnika Mirjana Zubčević stavila je primjedbu na iskaz svjedoka s obzirom da isti iskazom umanjuje odgovornost opt. Vladimira Milankovića. Primjedba je stavljena i na saznanja koja su vezana uz „Vukove“, jer je svjedok iskazao da oni nikad nisu bili u sastavu PU Sisak, što je protivno iskazima već ispitanih svjedoka, ali i materijalnoj dokumentaciji.

SVJEDOK STJEPAN CIFREK

Svjedok je ostao pri svom iskazu iz istrage od 24. studenoga 2011. godine, a stranke nisu imale pitanja/primjedbi na iskaz svjedoka.

U obrazloženju optužnice navedeno je kako je svjedok Stjepan Cifrek dao iskaz na okolnosti boravka odnosno zatočenja obitelji Vila na ORI.

Prema navodima u obrazloženju optužnice svjedok Stjepan Cifrek je naveo da je kao načelnik Operativno-nastavnog odjela 2. bojne 2A brigade, tjedan dana, od akcije u Četrkovcu pa do

kraja kolovoza 1991., bio na „ORA“-i. Kada mu je predložen iskaz svjedoka Saše Krstulovića vezano za njegovo postupanje oko odvođenja obitelji Vila, naveo je da se on ničega sličnog ne sjeća. To objašnjava time što je teško ranjen na ratištu 30.12.1991., kada je dobio geler u glavu.

SVJEDOK STEVAN IVANIĆ

Svjedok je ostao pri svom iskazu iz istrage od 17. studenoga 2011. godine, a stranke nisu imale pitanja/primjedbi na iskaz svjedoka.

U obrazloženju optužnice navedeno je kako je svjedok dao iskaz na okolnosti/saznanja o nestanku Petra Pajagića.

U svom iskazu Stevan Ivanić, tadašnji šef Petra Pajagića u INA Rafineriji Sisak, naveo je da jednoga dana Pajagić nije došao na posao što mu je bilo čudno jer bi se on uvijek prethodno javio. Nakon toga razgovarao je s Perom Štimcem, koji je bio zadužen za kadrovske stvari, koji mu je otprilike rekao da odmah može pisati otkaz Pajagiću, jer on neće doći i da je odveden u Žabno. Nije ga pitao otkud to zna, a i inače se nije previše raspitivao, jer je to u ono vrijeme bilo opasno. On je Srbin i sam je dobivao telefonske prijetnje da napusti Sisak i Hrvatsku, a to nije prijavljivao policiji jer tada nije imao povjerenja u policiju. Nitko iz policije ga nikada nije kontaktirao vezano za Pajagića i njegova saznanja o njemu. Čuo je za „Vukove“ i da se njih povezivalo s nestancima ljudi, da su imali maske preko lica i odvodili ljude u Jodno.

SVJEDOK JURICA KRČELIĆ

Svjedok je ostao pri iskazu iz istrage od 8. srpnja 2011. godine, a stranke nisu imale pitanja/primjedbi na iskaz svjedoka.

U obrazloženju optužnice navedeno je kako je svjedok dao iskaz na okolnosti/saznanja o uhićenju i zlostavljanju Miodraga Stojakovića, Svete Mijića i Gojka Lađevića.

*Tijekom istrage ispitani su svjedoci **Jurica Krčelić**, Mladen Tramošljanin i Marijan Belošević koji su uglavnom iskazivali da se u vezi s ovim događajem ničega ne sjećaju.*

*Prema podacima iz službene zabilješke o postupanju koju je sačinio policijski službenik PS Sisak Mladen Tramošljanin dana 19. srpnja 1991., on je od strane dežurnog iz PU Sisak putem UKV veze oko ponoći upućen na ORU da preuzme osobe uhićene od seoskih straža. Dolaskom na ORU utvrdio je da su uhićene osobe upravo Miodrag Stojaković, Sveto Mijić i Gojko Lađević. Za Mijića se navodi da je kod njega pronađen pištolj, a da se Gojko Lađević i Miodrag Stojaković nalaze na spisku osumnjičenih osoba za suradnju s teroristima. Uhićenike je preuzeo od zapovjednika voda postrojbe ZNG-a smještene na ORI **Jurice Krčelića**. Prilikom preuzimanja uhićenih osoba na tijelu sve trojice uočene su vidljive povrede.*

*Prema podacima koji su evidentirani u dnevniku događaja PU Sisak za dan 18. srpnja 1991., toga dana oko 23,30 sati pripadnik ZNG-a **Jurica Krčelić** obavijestio je dežurnu službu PU Sisak da su u prostorije garde privedene tri osobe koje su uhićene u Komarevu. Također se konstatira da su te osobe nakon toga privedene u policijsku upravu Sisak, a ovlaštena službena osoba koja je postupala u vezi s ovim događajem je Marijan Belošević.*

SVJEDOK FADIL IBRAHIMPAŠIĆ

Svjedok je ostao pri iskazu iz istrage od 28. listopada 2011. godine, a stranke nisu imale pitanja/primjedbi na iskaz svjedoka.

U obrazloženju optužnice navedeno je da je svjedok dao iskazivao o svojim saznanjima o ubojstvu Jovana Crnobrnje i pokušaju uhićenja i napada na kuću Branka Lazića.

Svjedok Fadil Ibrahimpašić potvrdio je da mu je jedno jutro, nakon noći u kojoj se dosta pucalo, na vrata pozvonio Lazić, u boksericama i potkošulji, koji je bio jako uplašen i uznemiren i koji je zamolio da se kod njih skloni. Dok je bio u kući ispričao mu je što mu se dogodilo, da je morao skočiti s 1. kata kuće i skloniti se ispod nekog lima, gdje je ležao par sati sakriven. Došao je i otišao pješice. Misli da je tu noć ubijen i Jovan Crnobrnja.

Isto tako je naveo da se 1991. u Sisku jako gledalo tko je Hrvat, tko je Srbin, a tko Musliman. U vezi s tim, prije opisanog događaja s Lazićem i Crnobrnjom, sjeća se da je na ulici sreo svog prvog susjeda Branka Peha (pokojni), koji je nosio nekakve papire, a kada je Peha pitao kakvi su to papiri, ovaj mu je odgovorio: „Ovo su spiskovi kuća koje treba dići u zrak, ali ne brini - tvoja kuća nije na spisku“.

SVJEDOK IVICA KLASNIĆ

Svjedok je ostao pri iskazu iz istrage od 11. srpnja 2011. godine, a stranke nisu imale pitanja/primjedbi na iskaz svjedoka.

Prema navodima u obrazloženju optužnice svjedočio je o okolnostima nakon zlostavljanja i ubojstva Vlade Božića.

Svjedok Ivica Klasnić je da je u vrijeme ovog događaja bio djelatnik PP Sisak i koliko se sjeća po nalogu dežurne službe je zajedno s kolegom Matuškom došao na Odru, radi osiguranja mjesta događaja. Ne sjeća se nikakvih posebnih detalja s obzirom na protek vremena, ali nakon što mu je predložena njegova rukom pisana zabilješka o postupanju od 5.8.1991., u kojoj je, između ostalog, navedeno da je on preuzeo plastičnu vrećicu s osobnim stvarima vozača autobusa od (Sulje) Marijana Sučeca i (Debe) Vlade Hodaka, iskazao je da ako je on to tako napisao da je onda tako i bilo.

Na upit Domagoja Rešetara, branitelja opt. Bošnjaka, svjedok je rekao da mu ništa posebno ne znači osoba Vlado Hodak zvani Debo. Čuo je da su Brajkovići stanovali na Odri, no nema saznanja da su držali kakve straže.

Nastavak glavne rasprave bit će zakazan pisanim putem.

14. lipnja 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović, promatračica Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinarka Večernjeg lista i Glasa Slavonije, članice obitelji optuženika.

Na početku ročišta za glavnu raspravu branitelj opt. Vladimira Milankovića istakao je da njegov branjenik nije raspravno sposoban, da zbog bolova koje trpi nije u mogućnosti pratiti tijek glavne rasprave.

S obzirom na zdravstveno stanje opt. Vladimira Milankovića, predsjednik Vijeća pozvao je sudsko-medicinskog vještaka dr. Mladena Marcikića da se utvrdi raspravnu sposobnost optuženika.

Nakon stanke za pregled opt. Vladimira Milankovića, **vještak dr. Mladen Marcikić**, stalni sudski vještak, dao je mišljenje. Pregledao je optuženika u zasebnoj prostoriji suda. Optuženik mu je rekao da prošle noći nije mogao spavati, tužio se da ima groznicu te povišenu temperaturu, osjećaj iritacije po koži te unazad dva dana izostanak stolice. Tijekom samog pregleda optuženik je višekratno imao nagon na povraćanje.

Vještak je rekao da je objektivnim pregledom utvrdio da optuženik ima tjelesnu temperaturu od 37C, tlak RR 140/100, srce ima urednu ritmičku akciju, disanje je pravilno (vazikularno), puls je oko 65 otkucaja u minuti. Optuženik je orošen znojem, drhti, nije smiren. Iz razgovora vještak je saznao da optuženik koristi lijek Matrifen (pripada u skupinu opioidnih analgetika). Kod duže uporabe ovoga analgetika može se pojaviti osjećaj mučnine, nagon na povraćanje, opstitapcije, omaglice, depresije pa čak i halucinacije.

Vještak je zaključio da su kod opt. Vladimira Milankovića prisutni simptomi koji se navode kao nuspojave uporabe analgetika iz opioidne skupine. Unatoč toga što su osnovni parametri kao tlak, puls, u granicama normale, vještak je mišljenja da zbog dugotrajne nesanice, učestalog nagona na povraćanje, iritacije, depresije, smanjene koncentracije, optuženik „nije baš u najboljoj kondiciji da prati i sudjeluje u raspravi.“⁴¹ Na upit predsjednika Vijeća vještak je rekao da bi optuženik kratkotrajno mogao sudjelovati u raspravi, ali ne može predvidjeti da li će u tom kratkom vremenu ponovno manifestirati neke od teškoća.

U nastavku dokaznog postupka saslušan je **svjedok Ivo Dobrić**, koji je ostao kod svog iskaza danog u istrazi dana 17. studenoga 2011. godine.⁴²

⁴¹ Zapisnik Županijskog suda u Osijeku, br. K-rz-3/2011 od 14. lipnja 2013. godine, str. 3

⁴² Svjedok **Ivo Dobrić** u svom iskazu također navodi da je bio očevidac odvođenja Stanka Martinovića. U to vrijeme je bio u rezervnom sastavu policije u Novom Selu. Prvo je zapovjednik te postrojbe bio Mirić, a kad je Mirić ranjen zapovjedanje je preuzeo Milan Jurić. Navodi da je toga dana već bio sumrak, a on je bio na straži otprilike 100-injak metara od Martinovićeve kuće. Vidio je da je iz pravca vatrogasnog doma u kojem je bila smještena komanda, došao bijeli kombi i zaustavio se pred Martinovićevo kućom. Nije vidio osobe u tom kombiju, a ubrzo je začuo plač Martinovićeve supruge i povike da su joj odveli supruga. Sutradan mu je Martinovićeve sin rekao da su osobe koje su odvele Stanka imale crne maske preko glave i da su rekli da ga vode na ispitivanje i da će ga vratiti, ali ga nisu vratili. Isto tako, Zehida mu je pričala da je već sljedećeg dana išla u njihovu komandu u dom i tamo razgovarala s Milanom Jurićem i još nekim ljudima. Nije mu rekla što joj je rekao Jurić, ali mu je rekla što joj je rekao Milan Šolaja, a svodi se na to da će Stanku biti toplo tamo gdje se nalazi, a sve to jer mu je ona donijela topliju odjeću. Navodi da je spomenuti bijeli kombi i inače dolazio u njihovu komandu, koristili su ga, misli, Riječani, a domaći su imali vatrogasna vozila. Pogovorom je čuo da je Martinović ubijen i bačen u Savu s mosta kod Crnca.

Ostalih pet svjedoka nije pristupilo na glavnu raspravu, izostanak su opravdala tri svjedoka, dok dvojica izostanak nisu opravdali.

Vijeće je pozvalo stranke postupka na izjašnjavanje o primjeni daljnje pritvorske mjere protiv opt. Vladimira Milankovića.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka naveo je da je pritvor određen zbog teških okolnosti djela. Do danas se ništa nije izmijenilo, uvjeti koji su postojali u vrijeme određivanja pritvora isti su. Stoga je predložio da se pritvor i nadalje produlji, s tim da se složio da je nužno otkloniti uzroke zbog kojih se glavna rasprava otežano odvija, a to je provođenje operativnog zahvata kod opt. Vladimira Milankovića.

Branitelj opt. Vladimira Milankovića predložio je ukidanje pritvora protiv njegova branjenika. Iz do sada utvrđenog činjeničnog stanja, iz iskaza saslušanih svjedoka, ne postoji visok stupanj osnovane sumnje da je opt. Vladimir Milanković počinio kazneno djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret. Osim toga, optuženiku je tijekom dvogodišnjeg trajanja pritvora zdravstveno stanje teško narušeno. Zbog lošeg zdravstvenog stanja zakazane rasprave se mogu teško održavati. Smatra da u konkretnom slučaju Vijeće treba dati prioritet zaštiti vrijednosti iz odredbe čl. 3. Europske konvencije o ljudskim pravima i temeljnim slobodama.

Vijeće je Rješenjem **produljilo pritvor protiv opt. Vladimira Milankovića** temeljem odredbe čl. 102. st. 1. t. 4. ZKP (NN. 115/06), koji može trajati do nove odluke Vijeća, a najdulje do izricanja nepravomoćne presude.

Novo ročište za glavnu raspravu zakazano je za dan **8. srpnja 2013. godine u 9,00 sati**.

28. lipnja 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek

U nastavku dokaznog postupka **izvršen je uvid u 10 materijalnih dokaza** (dokumenata MUP RH PU Sisak).

Opt. Vladimir Milanković bit će prebačen u pritvor u Rijeku, gdje će biti do odlaska u bolnicu na operaciju kuka. Vijeće je o tome donijelo posebno rješenje.

Branitelj opt. Drage Bošnjaka predložio je ukidanje pritvora protiv njegova branjenika. Rekao je da do sada saslušani svjedoci nisu teretili njegova branjenika. Osim toga, pritvor protiv opt. Drage Bošnjaka određen je prije više od dvije godine, ukazujući na povredu načela razmjernosti. Rekao je da se pritvor ne može pretvoriti u izdržavanje kazne zatvora. Branitelj je predložio da se nazočnost optuženika može osigurati i nekom blažom mjerom (kućnim pritvorom kako je predložio).

Braniteljica opt. Vladimira Milankovića predložila je ukidanje pritvora protiv njezinog branjenika. Rekla je da se boravkom u pritvoru njezinom branjeniku pogoršalo njegovo zdravstveno stanje. Također je rekla da je na štetu njezina branjenika povrijeđeno načelo razmjernosti trajanja pritvora.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka protivio se prijedlozima oba branitelja. Rekao je da za opt. Vladimira Milankovića rješenje o produljenju pritvora doneseno 16. lipnja 2013. godine, još nije niti pravomoćno. Za opt. Dragu Bošnjaka rekao je da je Vrhovni sud RH u svom rješenju (donesenom povodom žalbe na produljenje pritvora) uputilo da „do sada nije narušeno načelo razmjernosti.“

Vijeće je temeljem odredbe čl. 107.a ZKP odbilo prijedloge oba branitelja za ukidanje pritvora.

Novo ročište za glavnu raspravu zakazano je za dan **26. kolovoza 2013. godine u 9,00 sati.**

26. kolovoza 2013. godine - nastavak dokaznog postupka

Postupak je pratila Veselinka Kastratović, promatračica Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinari.

Za danas su bili pozvani: oštećenica Diana Pajagić (pozvana putem Odjela za podršku svjedoka, navela da ne želi pristupiti na današnju raspravu, jer je njezin opunomoćenik zauzet), svjedoci Branko Bogičević i Milan Čavlović (opravdali izostanak prilažući medicinsku dokumentaciju), svjedoci Šefik Kolić, Slobodan Radojčić i Mladen Vučković (izostanak nisu opravdali).

U nastavku dokaznog postupka **zamjenik ŽDO iz Osijeka** bio je suglasan da se pročitaju iskazi ranije ispitanih svjedoka Branka Bogičevića, Šefika Kolića i Slobodana Rajića i oštećenice Diane Pajagić. **Branitelji opt. Vladimira Milankovića i opt. Drage Bošnjaka** nisu se složili s čitanjem iskaza svjedoka ispitanih u istrazi. Branitelj opt. Vladimira Milankovića objasnio je da nisu suglasni stoga što njegov branjenik nije bio nazočan pri davanju iskaza nekih svjedoka istražnom sucu.

Pročitani su materijalni dokazi:

- Plan ratne formacije policijskih snaga za Sisak odobren po Načelniku PU Sisak
- Preslika stranice 121 knjige „Rat i sloboda“
- Izvještaj Stjepana Hercega Predsjedniku RH i SZUP-u
- Dopis Načelnika PU Ministarstvu obrane RH

Vijeće je naložilo braniteljima I i II optuženika, kao i zamjeniku ŽDO iz Osijeka da u roku od 15 dana dostave Sudu pisane podneske s obrazloženim dokaznim prijedlozima kod kojih ustraju (imena svjedoka i adrese stanovanja). Ovo stoga da bi Vijeće moglo odučiti o daljnjim dokaznim prijedlozima.

Branitelj opt. Drage Bošnjaka, odvjetnik Berislav Krnic, predložio je da se njegovu branjeniku ukine pritvor. Rekao je da se do sada deset puta produljivao pritvor u odnosu na njegova branjenika. Sva rješenja temelje se na osnovanoj sumnji i težini djela. No tijekom postupka ispitani su brojni svjedoci i osnovanost sumnje je postala vrlo upitna. Boravak njegova branjenika u pritvoru pretvorio se u izdržavanje kazne zatvora na koju nije osuđen. Osim toga, vrlo je neizvjesno kada će ovaj kazneni postupak završiti. Opt. Drago Bošnjak je bolestan, predložena su i nova vještačenja. Stoga predlaže da se pritvor ukine.

Branitelj opt. Vladimira Milankovića, odvjetnik Milenko Umičević, predložio je da se njegovu branjeniku ukine pritvor. U međuvremenu se promijenilo kazneno zakonodavstvo u RH. Novim Kaznenim zakonom više ne postoji mogućnost određivanja istražnog zatvora protiv optuženika kako je to bilo propisano odredbom čl. 102. t. 4. ZKP. Tijekom dokaznog postupka ispitani su brojni svjedoci. Niti jedan od tih svjedoka nije potvrdio osnovanost sumnje. Branitelj se pozvao na praksu MKSJ u Den Haagu, predmet Gotovina, Markač (IT-06-90), gdje je jasno rečeno da nema stupnjevanja zapovjedne odgovornosti. Rekao je da je njegov branjenik operiran, no uslijed dužeg čekanja na operativni zahvat, nastalo je oštećenje kralježnice i ramena. Branitelj je priložio u spis medicinsku dokumentaciju za opt. Vladimira Milankovića. Osim toga, u međuvremenu je supruga opt. Vladimira Milankovića preživjela cerebrovaskularni inzult (moždani udar), o čemu je branitelj priložio medicinsku dokumentaciju. Stoga je predložio ukidanje pritvora.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka Miroslav Kraljević protivio se ukidanju pritvora protiv obojice optuženika. Branitelji ponavljaju razloge za ukidanje pritvora. U zadnjem rješenju VSRH jasno je rečeno da je pritvor nužan, razlozi za produljenje pritvora su brojni. Osim toga, odluka o pritvoru nije vezana za osnovanost sumnje. To je riješeno potvrđivanjem optužnice. Materijalni dokazi teško terete optuženike. VSRH je u svom zadnjem rješenju obrazložio razloge za produljenje pritvora. U odnosu na zdravstveno stanje opt. Vladimira Milankovića, zamjenik ŽDO iz Osijeka je rekao da pravosudna tijela nisu doprinijela ničim što bi odgađalo operaciju. Efikasna zdravstvena zaštita može se osigurati u okviru zatvorskog sustava. Predložio je da se odbiju prijedlozi obrane.

Vijeće je, temeljem odredbe čl. 107a ZKP-a, rješenjem odbilo prijedloge branitelja za ukidanje pritvora protiv opt. Vladimira Milankovića i opt. Drage Bošnjaka, kao neosnovane.

Glavna rasprava nastavlja se dana **23. rujna 2013. godine u 9,00 sati**.

23. rujna 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović, promatračica Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinarke

Na današnje ročište za glavnu raspravu pozvano je 7 svjedoka. Sudu je vraćen poiv za svjedokinju *Dušanku Furlan* s napomenom da je svjedokinja umrla. Za svjedoka *Slobodana Milakovića* poziv je vraćen s napomenom da je “odselio, te je isti nepoznat na adresi”.⁴³ Svjedokinja *Dobrila Crnobrnja* i svjedok *Slobodan Radojčić* opravdali su svoj izostanak bolešću

⁴³ Raspravni zapisnik br. K-rz-3/11 Županijskog suda u Osijeku od 23. rujna 2013. godine, str. 1

i lošim zdravstvenim stanjem. Svjedokinja *Diana Pajagić* "... je svojim podneskom opravdala izostanak navodeći da ne želi pristupiti na glavnu raspravu dok je branitelj optuženika Milenko Umičević"⁴⁴. Svjedok *Šefik Kolić* uredno je primio poziv, no izostanak nije opravdao. Predsjednik Vijeća nije rekao što je s dostavom poziva za svjedoka *Milana Čavlovića*, je li opravdao izostanak.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka bo je suglasan da se pročitaju iskazi danas neprispjelih svjedoka koji su ispitani u istrazi. U svom podnesku od 9. rujna 2013. godine zamjenik ŽDO iz Osijeka predložio je svjedoke koje treba ispitati ili čiji se iskazi iz istrage mogu pročitati.

Branitelji obojice optuženika protivili su se čitanju iskaza onih svjedoka koji su iskaz dali u istrazi, a njihovi branjenici nisu bili nazočni ispitivanju. Predložili su da se svjedoci ponovo pozovu i neposredno saslušaju na ročištu za glavnu raspravu.

Vijeće je pročitalo i izvršilo uvid u materijalne dokaze.

Glavna rasprava se nastavlja **14., 15. i 16. listopada 2013. godine u 9,00 sati.**

14. listopada 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinari, volonterke Službe za podršku svjedoka

Na današnje ročište za glavnu raspravu pozvani su svjedoci: Milan Slavulj, DMITAR Brajenović, Dejan Đorđević, Boško Čučković, Dobrila Crnobrnja, Ratko Curić, koji uredno primili poziv, no nedolazak nisu opravdali.

Svjedokinja oštećenica Anđa Miočinović, supruga žrtve Dragana Miočinovića

Svjedokinja je sa suprugom i dvoje djece živjela u kući u Petrinji. Suprug je bio civilna osoba na službi u JNA. Više puta je naglašavala da je suprug bio dobar čovjek, sa svima dobar, nacionalno neopterećen. Rekla je da suprug nije bio za rat, da se nije bojao za svoju sigurnost, jer nikome ništa našao nije učinio. U bivšoj JNA je radio kao majstor. Na posao i s posla je išao u civilnoj odjeći, a za vrijeme rada je bio u SMB kombinezonu. Nije imao nikakav čin.

U lipnju 1991. godine, prije početka ratnih događanja u RH, njihov mlađi sin je fizički napadnut u školi, tučen. Starija djeca su ga zastrašivala, prijetila mu. Svjedokinja je za to saznala od dvije učenice. Sin o tome nije pričao. U isto vrijeme u Petrinji su bila učestala miniranja srpskih kuća, pucalo se po kućama. Svjedokinja se bojala za sebe i obitelj. U kritično vrijeme je radila u Željezari u Sisku. Dobila je godišnji odmor i željela je sa mlađim djetetom otići ocu u Dvor na Uni.

⁴⁴ Raspravni zapisnik br. K-rz-3/11 Županijskog suda u Osijeku od 23. rujna 2013. godine, str. 2

Suprug je preko šume dolazio kod svjedokinje i njezina oca u posjetu. Dana 26. kolovoza 1991. godine suprug Dragan je došao u posjetu. Unatoč tome što su ga i svjedokinja i njezin otac pokušali zaustaviti da se ne vraća u na posao, Dragan Miočinović je otišao dana 27. kolovoza 1991. godine, ujutro. Svjedokinja ga je tada vidjela zadnji put živoga.

Nakon nekog vremena kod njezinog oca je dašao njihov kum. Svjedokinji nije ništa govorio, no vidjela je po ocu da se nešto dogodilo. Otac je krio od svjedokinje i njezina sina što se dogodilo. Svjedokinja i mlađi sin vratili su se u Petrinju 1992. godine. Kako suprug nije dolazio pokušala ga je tražiti preko UNPROFOR-a, Crvenog križa, raznih institucija. U traganju za suprugom, svjedokinja je čula da je suprug ubijen 2. rujna 1991. godine. Čula je da je išao sa dvojicom ročnih vojnika, vozili su hranu iz Petrinje u Sisak u vojarnu (barutanu). Na povratku u Petrinju njihov auto je zaustavljen, tučeni su i u Petrinji i u Sisku. Čula je da su supruga tukli do smrti. Svjedokinja je rekla da je do ovih saznanja došla iz zapisnika, koji je pročitala, a u kojemu se nalaze iskazi ročnih vojnika Dejana Đorđevića i Gorana Nikolića, koji su bili sa njezinim suprugom. Njih dvojica su nakon povratka iz zarobljeništva dali iskaze u kasarni u Petrinji. Zapisnik je dobio njezin sin kada je otišao kod bivše JNA. Svjedokinja je rekla da za dvojicom ročnih vojnika, kao i za njezinim suprugom, i danas postoji tjalica. Nema saznanja tko je tukao njezinog supruga. Rekla je da su ga tukli i pripadnici HV-a i policije. Svjedokinja ima samo posredna saznanja o stradavanju njezina supruga.

Od članova Komisije za nestale osobe iz Srbije saznala je da je suprugovo mrtvo tijelo pronađeno u Savi, kod Mačvanske Mitrovice. Osim njegovog tijela, rijekom Savom doplutalo je još "puno tijela". Dragan Miočinović je pokopan na groblju u Sremskoj Mitrovici.

Svjedokinja je rekla da je neki dan bila na suprugovu grobu. Primila je poziv mobitelom. Osoba koja je nazvala predstavila se kao Dejan Đorđević, jedan od ročnih vojnika koji je uhićen sa njezinim suprugom, i koji je očevdac zločina. Svjedokinja ga je toga dana ponovno nazvala, jer je željela saznati što se dogodilo sa suprugom. Čula je da su bili uhićeni, da je suprug tučen do smrti, da je potom njegovo tijelo bačeno u Savu. Čula je da su supruga tukle osobe u crnim odorama. Nadalje, čula je da su nakon uhićenja ročni vojnici morali lagati da su oni pucali na hrvatsku vojsku.

Što se tiče imovinsko pravnog zahtjeva, svjedokinja je rekla da je u tijeku parnični postupak u vezi naknade štete.

Svjedok oštećenik Branko Božić, otac žrtve Vlade Božića

Na današnjoj raspravi svjedok je rekao da je njego sin radio u "Slavija Transu" u Petrinji kao vozač autobusa, a on je radio u istom poduzeću kao konduker. Sin je kritičnog dana vozio na liniji Glina – Zagreb. Svjedok je iz medija saznao da je dana 4. kolovoza 1991. godine sin zaustavljen na punktu, da je ubijen na Odri. Od nekih osoba, čija imena ne smije spominjati, čuo je da su sina ubili Stjepan i Mate Brajković.

O smrti sina saznao je drugog dana, 5. kolovoza 1991. godine. Čuo je da su ga izvukli iz autobusa, tukli do smrti. Čuo je da su sutradan mrtvo tijelo prevezli u bolnicu. Svjedok je pokušao ići u bolnicu, no nisu ga pustili da uđe niti su mu željeli pokazati tijelo sina. Rekao je da je snaha prikrila tijelo u grob bez imena sina na nadgrobnom spomeniku, tako da niti dana ne zna gdje mu je sin pokopan. Svjedok je rekao da je čuo da je snaha prikrila sinovo tijelo po nalogu Milankovića i Brodarca.

15. listopada 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, naovinarka Glasa Slavonije, volonterka Službe za podršku svjedocima i žrtvama

Na današnje ročište za glavnu raspravu pozvani su svjedoci: Goran Silaj (poziv vraćen s napomenom da je nepoznat na navedenoj adresi), Arsen Harčević (opravdao izostanak bolešću, naveo da će pristupiti naknadno), Željko Cavrić (izostanak opravdao poslovnim obvezama), Meho Velić i Martin Stašćik (izostanak nisu opravdali).

Svjedok Čedo Jagić, svjedok obrane opt. Vladimira Milankovića

Svjedok je rekao da poznaje opt. Vladimira Milankovića od prije Domovinskog rata, kada je bio komandir milicije u Sisku. Svjedok je surađivao s policijom i tako je za vrijeme Domovinskog rata bio pripadnik pričuvnog sastava SZUP-a. Početkom rata Vladimir Milanković se priključio obrani RH. Đuro Brodarac je bio načelnik Policijske uprave u Sisku, a Vladimir Milanković njegov zamjenik. U početku Milanković nije uživao podršku, nije mu se vjerovalo. Svjedok je rekao da su Vladimira Milankovića nazivali “kosovcem”, Srbinom. No, kako je vrijeme odmicalo, optuženik se svojom stručnošću i angažmanom dokazao u poslu.

Svjedok se sa opt. Vladimirom Milankovićem često viđao tijekom kritičnog vremena. U to vrijeme policija je nosila zelene i šarene uniforme. Nije bilo nekih strogih pravila o uniformi i naoružanju, već kako se tko snašao.

Poznata mu je postrojba “Vukovi”, bili su smješteni na Jodnom. Zapovjednik te postrojbe je bio Jadranko Garbin. Svjedoku nije poznato tko je bio nadređen Jadranku Garbinu, misli da je to bio Krizni štab.

U kritično vrijeme Đuro Brodarac je bio apsolutni šef, dok je opt. Vladimir Milanković bio operativac, izvršavao je zadaće koje su mu date. Sve odluke bitne za Policijsku upravu donosio je Đuro Brodarac. Po svjedokovu saznanju opt. Vladimir Milanković je profesionalno obavljao zadaće, korektno se odnosio prema svojim suradnicima.

Svjedok nije želio odgovoriti o svojim zadaćama kao pripadnika pričuvnog sastava SZUP-a, “jer to nije predmet rasprave”. Čuo je neke priče o ubijenim civilima u ljeto i jesen 1991. godine u Sisku, no ne zna o kome se radi.

Zamjenik ŽDO-a iz Osijeka stavio je **prigovor** na iskaz ispitanog svjedoka.

16. listopada 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinarka Glasa Slavonije

Na današnje ročište za glavnu raspravu pozvani su svjedoci: Ivica Vuković (poziv vraćen s napomenom da je obavješten o pozivu, ali ga nije podigao), Iskra Savčić (uredno pozvana, izostanak nije opravdala).

Svjedok Željko Krapljan, svjedok obrane opt. Vladimira Milankovića

Svjedok je rekao da je u kolovozu 1990. godine postao pripadnik MUP-a RH, prošao je obuku. U lipnju 1991. godine postao je pripadnik I PP u Sisku, jedinice policije za posebne namjene. Zapovjednik PP u Sisku do lipnja 1991. godine bio je Vladimir Milanković. Nakon toga Milanković je postao zamjenik načelnika PU u Sisku. Zapovjednik PP je postao Vlado Palčić.

Do proljeća 1991. godine obuku u PP u Sisku vršio je Vladimir Milanković. Obučavao ih je u stručnom dijelu, a obuka se odnosila na održavanje javnog reda i mira, policijsku taktiku, privođenja, ... Obuka je obuhvaćala i postupanja s ratnim zarobljenicima. Vladimir Milanković ih je upućivao na poštovanje odredbi međunarodnih konvencija o zaštiti ljudskih prava, što je kod mlađih pripadnika izazvalo smijeh. Smatrali su da to nije potrebno.

Jedinica za posebne namjene policije bila je smještena na "ORA"-i (u proljeće 1991. godine). Početkom lipnja 1991. godine preselili su se - dio u Vidoševac, a dio je otišao u Kozibrod, gdje su formirali policijsku ispostavu. Nakon izvršenih zadataka u Kozibrodu, nisu se vraćali na "ORA"-u. Bili su smješteni na stadionu "Segeste" u Sisku. Na "ORA"-i su bili pripadnici gardijske brigade.

Svjedok je bio ranjen dana 28. lipnja 1991. godine. Bio je član HDZ-a od 1990. godine. Odluke o postavljanju odgovornih osoba na položaje u unutarnjim poslovima donosilo je Predsjedništvo HDZ-a. Svjedok je osobno bio nazočan sastanku na kome je dotadašnji načelnik PU Sisak zamijenjen novim, Đurom Brodarcom, što je potvrđeno u MUP-u. Vladimir Milanković u to vrijeme nije uživao povjerenje. To stoga što je bio čovjek iz prošlog sustava. Puno je djelatnika Srba otišao iz policije, ostalo je malo stručnih osoba. Vladimir Milanković je bio sposoban policajac, sa završenom Vojnom akademijom, jedan od najboljih. Stoga je odlučeno, uz suglasnost Đure Brodarca, čak na njegovo inzistiranje, da Vladimir Milanković bude zamjenik načelnika. Đuro Brodarac je rekao da je bolje da Vladimir Milanković bude pokraj njega, jer bez njegova znanja i odobrenja Milanković ne može ništa poduzeti.

Svjedok je u kritično vrijeme bio zapovjednik PP u Sunji. Poznato mu je da su za sve što se radilo morali dogovarati sa načelnikom Đurom Brodarcom, koji je donosio sve odluke. Na taj način svjesno je bio sužen djelokrug postupanja Vladimira Milankovića.

Odnos između vojske i policije bio je takav da je svatko imao svoju liniju zapovjedanja. Policija nije mogla izdavati zapovijedi vojsci, niti je vojska mogla izdavati zapovijedi policiji.

Svjedok u inkriminirano vrijeme nije dobivao zapovijedi od opt. Vladimira Milankovića. Svjedoku nije poznato da bi Vladimir Milanović kao zamjenik načelnika PU mogao inicirati stegovne postupke. Pričuvni policajci su korišteni za čuvanje objekata. Bili su pridodani, uvijek uz djelatnu ovlaštenu osobu. Bili su smješteni po policijskim ispostavama i postajama. Oni koji su čuvali PU bili su pod ingerencijom PP Sisak.

Svjedoku je poznata postrojba pod nazivom „Vukovi“, koja je bila osnovana iz MUP-a RH i Kriznog štaba. Zapovjednik te jedinice bio je Jadranko Garbin, koji je došao iz Zagreba, imao je čin samostalnog inspektora u policiji. Jadranko Garbin je neposredno kontaktirao sa Predsjednikom RH, i to preko Mladena Gložinića. Načelnik PU Đuro Brodarac, a niti bilo tko iz PU, nije imao ingerencije nad jedinicom „Vukovi“.

Svjedoku je poznat Ivan Bobetko, zajedno su osnivali HDZ. U kritično vrijeme Ivan Bobetko je bio šef Kriznog štaba u Sisku, i to odlukom Predsjednika RH. Po svjedokovim

saznanjima, početkom Domovinskog rata, šef Kriznog štaba je imao veće ovlasti od načelnika PU, jer je koordinirao s civilnim i vojnim snagama.

Svjedoku je poznato ubojstvo Branka Oljače. Vidio je tijelo Branka Oljače kako pluta Savom, negdje u rujnu 1991. godine. Tijelo su privukli i tada je prepoznao Branka Oljaču, bivšeg milicajca. „Gotovo sigurno je da se istraživalo ubojstvo Branka Oljače kao i svih drugih civila u to vrijeme.“⁴⁵ Svjedoku nije poznato je li Branko Oljača dobio otkaz u PU Sisak. Nema saznanja da je protiv Branka Oljače 1992. godine podnešena prijava za oružanu pobunu. Na mjesto događaja izašao je istražni sudac, koji je rukovodio postupanjem. Na licu mjesta bio je i kriminalistički tehničar Jovica Runjajić, operativu u konkretnom slučaju je vodio Dragan Miličević. Po svjedokovu saznanju gotovo je nemoguće da su Đuro Brodarac kao načelnik PU ili Vladimir Milanković, kao njegov zamjenik, vršili pritisak i sprečavali djelatnike u provođenju istrage na zakonit način. Načelnik PU Đuro Brodarac je na kolegijima inzistirao da ga se izvijesti o postupanjima oko ubojstva civila.

U lipnju, srpnju, kolovozu i rujnu 1991. godine nosile su se tzv. „poštanske“ odore, sive boje. Te odore su nosili pričuvni policajci, ali i dio djelatnih policajaca. Na odore su stavljali znakovlje policije i hrvatski grb. Po *free shopovima* se moglo kupiti odore, tako da je u tom razdoblju bilo svakakvih odora. Najviše su te odore zloupotrebljavali kriminalci. Stare milicijske registarske pločice skinute su s vozila prije lipnja 1991. godine.

Josip Brajković je bio predsjednik Gradskog odbora HDZ, u to vrijeme je imao veliko povjerenje vrha HDZ-a, sudjelovao je u postavljanju i imenovanju Đure Brodarca za načelnika PU u Sisku. U kritično vrijeme Josip Brajković je bio šef osiguranja u Rafineriji. Njegova braća Mato i Stjepan Brajković su bili u jednoj dobrovoljačkoj satniji, koja je poslije prerasla u samostalni bataljon 57. brigade. Svjedok nema saznanja je li za naoružanje te satnije znao opt. Vladimir Milanković.

Svjedoku je poznata postrojba „Narodna zaštita“, kojom je u početku zapovijedao Vladimir Benčina, a poslije Ivan Bjonda. Pripadnici te postrojbe, u početku Domovinskog rata, čuvali su razne objekte, mostove, nadvožnjake. Poslije su bili pridodani vojnim postrojbama, a dio je bio i kod njega u PP u Sunji. Pripadnici te postrojbe su nosili automatsko i poluautomatsko naoružanje. Nosili su tzv. „prugaste odore“. Ta postrojba nije imala nikakve veze s policijom. U početku su bili u ingerenciji Kriznog štaba, a kasnije „su pridodani postrojbama grada Siska, Sunje, ...“. U to vrijeme samoorganizirali su se lovci, vatrogasci. Sve raspoloživo naoružanje je stavljeno u funkciju, i ispravno i neispravno. Oni koji su se samoorganizirali nisu bili ni pod čijom ingerencijom, često su im na čelu bili viđeniji ljudi iz mjesta, a bilo je slučajeva da se na čelo stave i kriminalci.

Na sisačkom području nisu postojale postrojbe HOS-a. Postojale su manje grupe, svjedok ih je osobno vidio na Sunji. Bavili su se pljačkom, ulazili bi u međuzonu. Nosili su razne uniforme, od šarenih do crnih. Te grupe nisu pripadale niti jednoj formaciji. Bili su naoružani, nosili su marame na glavi šarene, crne. Od vozila su imali kombi, marke Citroen i Volkswagen, bijele boje. Vozila su koristili za krađu i prijevoz ukradene robe.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka stavio je **prigovor na iskaz** ovoga svjedoka.

⁴⁵ Raspravni zapisnik Županijskog suda u Osijeku, br. K-rz-3/2011, od 16. listopada 2013. godine, str. 4

Svjedok Josip Hajenić, svjedok obrane opt. Vladimira Milankovića

U inkriminirano vrijeme svjedok je bio zapovjednik satnije na području grada Siska, u sastavu 120. brigade. U to vrijeme slabo je poznavao opt. Vladimira Milankovića. Opt. Dragu Bošnjaka je upoznao u studenom 1991. godine. Zapamtio ga je po tome što je stalno bio sa sinom. Optuženik je prevozio hranu, samo se time bavio. Drago Bošnjak nije imao nikakvu zapovjednu funkciju. Nema saznanja kada je optuženik pristupio „Vukovima“.

Svjedok pamti 17. rujna 1991. godine, jer je u to vrijeme bio zapovjednik pravca u Mošćenici, koja je južni dio Siska. Toga dana poginuo je Marijan Celjak, jedan od organizatora obrane na području grada Sisaka. Toga dana je prohodnost bila vrlo slaba, padale su granate. Dana 17. rujna 1991. godine nije vidio autobus koji bi prevezio civile iz Mošćenice. Civili su iz Mošćenice iseljeni 4. – 5. rujna 1991. godine, stoga nisu mogli biti prevoženi toga dana.

Svjedok je u studenome 1991. godine preuzeo zapovjedništvo jednog dijela postrojbe „Vukovi“. Pozvao ga je Jadranko Garbin i predložio mu da preuzme dio postrojbe. Jadranko Garbin dobivao je zapovjedi od načelnika PU Đure Brodarca. Znao je dobivati zapovjedi i u Kriznom štabu od Ivana Bobetka.

Svjedok nikada nije bio na „ORA“-i, ali je čuo da su ondje bili smješteni pripadnici ZNG-a.

Svjedok Mijo Latin, svjedok obrane opt. Vladimira Milankovića

Svjedok je od srpnja do rujna 1991. bio vođa Sektora u I PP. Nakon toga je bio u otkomandi u PU u Sisku, gdje je obavljao uvidaje.

Svjedoku je poznato da je opt. Vladimir Milanković jedno vrijeme 1991. bio zapovjednik PP u Sisku, jedno kratko vrijeme bio je zapovjednik jedinice za posebne namjene. Krajem 1991. godine postao je zamjenik načelnika PU u Sisku.

U obavljaju posla nije imao nikakvih smetnji, pritisaka. Uvidaje je obavljao na zakonit način. Nije mu poznato pod čijom su ingerencijom bili pripadnici pričuvnog sastava policije. Ako su bili pri PP tada je njima zapovijedao zapovjednik te PP. Svjedok u obavljaju svoga posla nikad nije dobivao zapovjedi od opt. Vladimira Milankovića.

Svjedoku je poznata obitelj Živanović, Ljuba i Živko. O njima više saznanja ima njegova supruga. Poznato mu je da je Živko Živanović otišao u Krajinu, gdje je u Donjim Kukuruzarima ušao nasilno u jednu vikendicu (koja je vlasništvo svjedokove supruge). Svjedok je izjavio da je od kolega čuo da je Živko Živanović pretučen, ali da on to nije znao, niti je to vidio. Svjedok ne zna je li Živko Živanović bio uhićen. Čuo je da je bilo provaljeno u obiteljsku kuću Živanović, ali svjedok nije obavio taj uvidaj. Nije mu poznato tko je prijavio provalu obiteljske kuće Živanović.

Na prijedlog Zamjenika ŽDO iz Osijeka svjedoku je predočen zapisnik o uvidaju od 4. kolovoza 1991. godine, gdje se, između ostalog, navodi da je izlazak na mjesto događaja izvršen po dojavi Mije Latina. Svjedok pojašnjava da je, vjerojatno, njegova supruga prijavila provalu u kuću Živanovića i zato je na zapisniku navedeno njegovo ime.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka stavio je **primjedbu na iskaz** ovoga svjedoka.

Svjedok Željko Pavičić, svjedok obrane opt. Vladimira Milankovića

Od srpnja 1991. do travnja 1992. godine svjedok je bio u Zapovjedništvu Operativne grupe Banija. Smješten je bio u Zapovjedništvu ZNG-a u Sisku, u komandi grada, gdje je bio smješten i Sekretarijat za narodnu obranu. Opt. Vladimira Milankovića je upoznao krajem 80-tih godina. Svjedoku je poznato da je od srpnja 1991. godine, nakon načelnika Palera, načelnik PU u Sisku postao Đuro Brodarac. Zamjenik načelnika PU bio je Vladimir Milanković.

Svjedok je bio raspoređen, u sklopu svojih zaduženja, u Željezaru Sisak, na poslove osiguranja. Željezara je imala oko 9000 zaposlenika, od toga je 5000 zaposlenika otišlo. Željezara je bila od strateške važnosti za obranu Siska i okolice. U Željezari su radili radnici različitih nacionalnosti.

Svjedok Stjepan Miheličnik, svjedok obrane opt. Vladimira Milankovića

Od srpnja 1991. godine pa nadalje svjedok je bio pripadnik jedinice za posebne namjere pri PP u Sisku. Zapovjednik te jedinice za posebne namjene bio je Vlado Palčić, a zapovjednik PP je bio Vladimir Milanković. Svjedok je bio na obuci koju su držali policajci, između ostalih obuku je držao i opt. Vladimir Milanković. Obuka je sadržavala postupanje prema civilnim osobama na intervencijama i dr. Jedinica za posebne namjene bila je smještena na „ORA“-i mjesec dana. U prvoj polovini 1991. godine jedinica za posebne namjene otišla je s „ORA“-i. Na „ORA“-u su došli pripadnici ZNG-a pod zapovjedništvom Bože Budimira.

Jedinica za posebne namjene je imala sive, „poštarske“ odore. Pripadnici jedinice su skidali oznake „milicija“ i našivali hrvatski grb i oznaku „policija“. Jedinicom za posebne namjene nikada nije zapovijedao opt. Vladimir Milanković. Zapovijedi su dobivali od načelnika, a svjedok osobno od zapovjednika voda. Svjedoku osobno opt. Vladimir Milanković nikada nije izdao nikakvu zapovjed. Početkom 1992. godine formirana je specijalna jedinica policije, kojom su zapovijedali Vlado Palčić, nadalje Goran Silaj, Stjepan Lugarić, Slavko Muža,...

Svjedoku je poznata postrojba „Vukovi“, kojom je zapovijedao Jadranko Garbin. Postrojba je bila smještena na Jodnom. Specijalna jedinica policije nikada nije bila smještena na Jodnom.

Svjedok je na terenu rijetko vidio Vladimira Milankovića, a kada ga je vidio optuženik nije bio u crnoj odori, već u šarenoj.

Svjedoku je predočeno Ustrojstvo specijalne jedinice policije, pričuvni sastav. Iz tog dokumenta je razvidno da je svjedok bio zapovjednik drugog voda. Svjedok je rekao: „Ovo mi je prvi glas“. Rekao je da je on bio u djelatnom sastavu jedinice za posebne namjene, kao što je već ranije rekao.

Svjedoku je predočena kopija ustrojstva specijalne jedinice policije – pričuvnog sastava, pročitana je točka 3. Nakon što je pročitao dokument svjedok je rekao da taj dokument prvi put vidi, da dokument nema grb, žig, sve ono što bi dokument trebao sadržavati. Rekao je da se u policiji zaposlio u studenome 1990. godine. U jedinicu za posebne namjene je bio raspoređen u siječnju 1991. godine, gdje je ostao do 1993. godine.

Svjedoku je predočena kopija Rješenja o rasporedu opt. Vladimira Milankovića, od dana 1. ožujka 1991. godine, na radno mjesto zapovjednika jedinice za posebne namjene. Svjedok je rekao da je on imao svog zapovjednika voda i da nije morao i nije imao saznanja tko je zapovjednik jedinice za posebne namjene.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka stavio je **prigovor na iskaz** ovoga svjedoka.

Branitelj opt. Drage Bošnjaka stavio je **prijedlog za ukidanje pritvora** protiv njegova branjenika. Rekao je da je primio Odluku Ustavnog suda RH br. U-III / 4447 / 2013 od 27. rujna 2013. godine, iz koje je razvidno da bi se pritvor mogao zamijeniti mjerom opreza, s obzirom da je opt. Drago Bošnjak u pritvoru preko dvije godine. Rekao je da do sada ispitani svjedoci ne terete njegova branjenika. Slijedom svega predložio je da se pritvor ukine.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka **protivio se tome prijedlogu**, jer je nedavno doneseno zadnje Rješenje o produljenju pritvora, koje još uvijek nije postalo pravomoćno.

Vijeće je odlučilo Rješenjem da se **odbija prijedlog branitelja opt. Drage Bošnjaka**.

Nova ročišta za glavnu raspravu zakazana su za dane 6., 7. i 8. studenoga 2013. godine, sva s početkom u 9,00 sati.

6. studenoga 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinari, volonterke Službe za podršku žrtvama i svjedocima.

Na današnje ročište za glavnu raspravu pozvani su svjedoci: Dejan Đorđević, Milan Slavulj, Dmitar Brajenović, Ljuban Vukšić, Mladen Vučković, Milan Vujaklija i Lazo Stojić, koji su uredno primili poziv, a izostanak nisu opravdali. Svjedok Arsen Harčević izostanak je opravdao bolešću.

Svjedok Goran Silaj (svjedok obrane opt. Vladimira Milankovića)

Prije Domovinskog rata svjedok je bio oficir JNA. Od prosinca 1990. godine do svibnja 1991. godine prebjegao je iz JNA. Kontaktirao je sa Đurom Brodarcem. Opt. Vladimira Milankovića je vidio par puta 1991. godine.

Svjedok je u lipnju 1991. godine sam pristupio posebnoj jedinici policije, čiji zapovjednik je bio Vlado Palčić. Svjedok je u to vrijeme postao zamjenik zapovjednika te jedinice. Razlika između posebne i specijalne jedinice policije u kritično vrijeme nije postojala. Svjedok je rekao da u to vrijeme specijalna jedinica policije nije postojala u PU u Sisku. Po svjedokovim saznanjima opt. Vladimir Milanković nije bio zapovjednik posebne jedinice policije. Nakon Vlade Palčića zapovjednik te jedinice bio je on (svjedok). Nije mu poznato tko je bio zapovjednik te jedinice prije Vlade Palčića. Svjedoku nije poznato da je opt. Vladimir Milanković ikada sudjelovao u borbenim djelovanjima.

U rujnu 1991. godine prešao je u Službu za zaštitu ustavnog poretka (u daljem tekstu SZUP).

Svjedoku je predložen Plan ratne formacije policijskih snaga za Sisak od 29. rujna 1991. godine. Svjedok taj Plan prije nije vidio, niti zna da bi policija djelovala po tom Planu. Da se djelovalo po tom Planu on bi, kao zapovjednik posebne jedinice policije, morao znati.

Posebna jedinica policije je bila podčinjena Načelniku PU u Sisku. Kao zapovjednik te jedinice nije mogao primiti zapovijed od bilo koga osim od Načelnika PU u Sisku, bez obzira što je u PU u Sisku bilo još visoko rangiranih časnika policije.

Posebna jedinica policije nije imala nikakve veze s jedinicom „Vukovi“, čiji zapovjednik je bio Jadranko Garbin. Na sastancima koordinacije Jadranko Grabin je primao zapovijedi i zadaće od Načelnika PU u Sisku.

Od srpnja do rujna 1991. godine na „ORA“-i su bili pripadnici ZNG-a i vojske.

Posebna jedinica policije bila je stacionirana izvan Siska, u Kozibrodu. Do njih nisu dolazile informacije o civilima ubijenima u Sisku u srpnju, kolovozu i rujnu 1991. godine. Kao djelatnik SZUP-a imao je jedan zadatak koji je odradio i nakon toga je prešao u HV, gdje je postao zapovjednik samostalnog bataljuna „Marijan Celjak“.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka stavio je **primjedb**u na iskaz svjedoka.

Svjedok Željko Cavrić, svjedok obrane opt. Vladimira Milankovića

Od 1987. godine svjedok je u policiji. Radio je u prometnoj policiji. Od toga vremena poznaje opt. Vladimira Milankovića, koji je prije rata bio zapovjednik jedinice za posebne namjene. Svjedok je bio u sastavu te jedinice. Opt. Vladimir Milanković je bio zapovjednik te jedinice do sredine lipnja 1991. godine.

Početkom Domovinskog rata jedinicu za posebne namjene napustilo je puno ljudi. Sastav jedinice dopunjen je novim ljudima. Svjedok je bio jedan od starijih pripadnika jedinice, stoga je vršio teoretsku obuku novih pripadnika. Dio obuke obuhvaćao je i postupanje sa civilima, sa ratnim zarobljenicima u ratnim uvjetima. U periodu od proljeća do ljeta 1991. godine opt. Vladimir Milanković je bio još uvijek zapovjednik jedinice za posebnu namjenu, stoga je i obuka vršena pod njegovim zapovijedanjem.

Svjedok je rekao da se na ljude koji su bili u prošlom sustavu gledalo s nepovjerenjem. I on i opt. Vladimir Milanković su radili u miliciji. Na opt. Vladimira Milankovića gledalo se kao na „kosovca“, s obzirom da je završio policijsku školu i vojnu akademiju.

Jedinica za posebne namjene u početku je bila smještena u Sisku, potom su prešli u barake na „ORA“-i. Nakon toga su jedno vrijeme bili smješteni na stadionu „Segeste“ u Sisku, a od kraja 1992. godine ili početkom 1993. godine smješteni su u bazi Viktorovac, gdje se sada nalazi interventna policija. Početkom Domovinskog rata jedinica za posebne namjene imala je sive, a potom šarene odore. Od 1992. godine imali su zelene odore. U jedinici nikada nije bilo crnih odora. Vozni park činila su razna vozila: stari tamno plavi Land Roveri, no, svjedok se ne sjeća

jesu li imali civilne ili policijske registarske oznake; civilni kombiji s civilnim registarskim oznakama; nekoliko ručno prerađenih vozila u borbena vozila.

Svjedoku je poznato da je zapovjednik jedinice „Vukovi“ bio Jadranko Garbin. Čuo je da je Jadranko Garbin došao iz Zagreba, da je iz bivšeg milicijskog sustava, da je u kritično vrijeme imao visoki čin, ali ne zna koji. Jedinica za posebne namjene nije imala zajedničke zadatke sa „Vukovima“.

Na čelu PU u Sisku 1991. godine bio je Stjepan Paler, zamjenik je bio Vuković. U proljeće 1991. godine pojavio se Đuro Brodarac kao zamjenik Stjepana Palera. Đuro Brodarac je bio osebujna osoba, politički postavljen, teško mu se bilo tko mogao suprotstaviti.

Svjedoku nije poznat Plan ratne formacije policijskih snaga za Sisak od 29. rujna 1991. godine. Nije mu poznat pojam policijske brigade, i nikada nisu niti djelovale.

Na području Siska bile su brojne formacije: „Vukovi“, 57. satnija, II A brigada, Samostalni bataljun „Marijan Celjak“, Narodna zaštita, HOS, „Zebre“, LPD 55,... Postrojbe HOS-a su imale razne odore, „a vjerojatno je među tim šarolikim uniformama bilo i crnih. Nije mu poznato koja je postrojba imala još crne uniforme“.⁴⁶

Svjedok je rekao da razlike između posebne jedinice policije i specijalne jedinice policije nema. Specijalna jedinica policije izrasla je iz posebne jedinice policije. U jesen 1991. godine svjedok je otišao na ispomoć u PU, u Odjel za javni red i mir. Od 1992. godine u tom Odjelu je preuzeo funkciju časnika za vezu sa UNPROFOR-om. Njegova zadaća je bila pisanje dopisa, obilazak bojišnice, pisanje prosvjednih nota,... U obilazak bojišnice je išao stoga što je policija imala kontrolne punktove u blizini bojišnice.

Svjedok poznaje Matu Damjanovića, koji je u proljeće 1991. godine došao u jedinicu za posebne namjene. Poslije je Mato Damjanović bio u PU u Sisku, bio je uz Đuru Brodarca, no nisu mu poznate zadaće Mate Damjanovića. Svjedok je ponekad, u odsutnosti Mate Damjanovića, vozio Đuru Brodarca. S obzirom da se družio sa opt. Vladimirom Milankovićem i izvan posla, ponekad je i njega vozio svojim osobnim automobilom, a ponekad i službenim automobilom. Svjedok je tvrdio da nije zadužio službeno vozilo. Misli da niti Mato Damjanović nije zadužio službeno vozilo. Nakon što mu je predodčen plan potrošnje goriva za travanj 1992. godine, svjedok je ostao kod svog iskaza da vozila Land Rover nisu imala registarske pločice s oznakama „milicije“, jer bi s takvim pločicama „zasigurno bila propucana“. Rekao je da se samo formalno vodila stara registarska oznaka zbog pravdanja računa za gorivo. Nakon što mu je predodčen zapisnik od 10. travnja 1992. godine, svjedok je potvrdio da se na zapisniku nalazi njegov potpis. Nakon što mu je predodčen Spisak vozila PU u Sisku od 9. ožujka 1992. godine, rekao je da se naknadno sjetio da su u voznom parku, kratko, imali BMW vlasništvo Zeptera, zagrebačke registarske oznake, koji je koristio svjedok.

Svjedoku su poznata uhićenja civila u Sisku u inkriminirano vrijeme. Rekao je da on osobno u uhićenjima i privođenjima nije sudjelovao.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka stavio je **primjedbu** na iskaz svjedoka.

⁴⁶ Raspravni zapisnik Županijskog suda u Osijeku, br. K-Rz-3/2011 od 6.11.20123. godine, str. 5

7. studenoga 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, novinarka, volonterka Službe za podršku svjedocima i žrtvama

Na današnje ročište za glavnu raspravu pozvani su svjedoci: Meho Velić (poziv vraćen s napomenom da je oputovao), Žarko Peša (poziv vraćen s napomenom da ne prebiva na navedenoj adresi), Iskra Savčić (poziv vraćen s napomenom da je oputovala), Vladimir Faber (poziv vraćen s napomenom da ne prebiva na navedenoj adresi). Boško Čučković nije opravdao svoj izostanak.

Svjedok Davor Kovačević

Tijekom 1991. godine živio je u Hrvatskoj Kostajnici. Radio je kao autoprijevoznik, zaposlen u INA-Trgovini. Između 2. i 4. srpnja 1991. godine vozio je cisternu u Banja Luku uobičajenim putem. U mjestu Dobriljina, s bosanske strane, zaustavila ga je grupa naoružanih civila, među kojima je prepoznao Dragana Sanadera. Rekli su mu da ne može nastaviti vožnju. Nakon kratkog zadržavanja dovezli su ga u Hrvatsku Kostajnicu, gdje je prijavio što se dogodilo. Kada je došao u Sisak uhićen je i odveden u policijsku postaju, a potom u istražni zatvor. U istražnom zatvoru je bio nešto manje od dva mjeseca zatvoren. Bio je optužen za oružanu pobunu.

Dok se nalazio u prostorijama policije svjedok je na hodniku vidio načelnika PU u Sisku, Đuru Brodarca. Dvojica prometnih policajaca koji su bili sa svjedokom rekli su Đuri Brodarcu da je svjedok priveden, da mu je oduzeta cisterna. Đuro Brodarac ga je pitao je li Srbin ili Hrvat. Nakon što je svjedok rekao da je Srbin, Brodarac je rekao: „Zatvori to“.

Svjedok je čuo za osobu Vladimira Milankovića, ali ga osobno ne poznaje.

U istražnom zatvoru je bio u sobi sa dr. Brankom Krivokućom iz Vojnića. U drugim sobama istražnog zatvora bili su zatvoreni dr. Špiro Kostić, Ranko Kovačević, direktor „Slavija transa“; Stevo Rak, trgovac iz Sunje. To su bili zatvoreni Srbi. Nisu međusobno pričali o razlozima njihova zatvaranja. Svjedok nije bio zlostavljan u istražnom zatvoru.

Svjedok Martin Staršćik, svjedok obrane opt. Vladimira Milankovića

Svjedok je bio djelatnik milicije u starom sustavu. Prije rata je iz Našica premješten u Petrinju. Dana 28. rujna 1990. godine postao je zapovjednik policijske postaje u Petrinji, nakon smjene njegovih prethodnika. U Petrinji je bio do pada Petrinje 22./23. rujna 1991. godine. Dana 15. svibnja 1992. godine postao je zapovjednik PP u Sisku.

Kao zapovjednik policijske postaje postupao je po zapovijedi Đure Brodarca, koji je svjedoka uvažao, jer je znao da je profesionalac i da zna svoj posao.

U kritično vrijeme svjedok nije dobivao zapovijedi od opt. Vladimira Milankovića. Svjedok je imao dobru suradnju sa Ivanom Bobetkom, kome je povremeno nosio izvješća u Krizni štab. Ivan Bobetko uvažavao je svjedoka.

Po saznanjima svjedoka uhićenja građana nisu bila po nacionalnoj osnovi, već se uhitilo onoga za koga je postojala osnovana sumnja u počinjenje nekog kaznenog djela. U kritično vrijeme imala je policija puno informacija kako se u cisternama, autobusima prevozi oružje neprijatelju. Takve

informacije su provjeravali. Bilo je i miniranja kuća, lokala i drugih objekata. Policija je reagirala i izlazila na lice mjesta. Za vrijeme dok je svjedok bio u policiji u Sisku, niti jedan policajac nije bio uhićen i otkriven kao počinitelj kaznenih djela. Policajci nisu bili zaduženi eksplozivnim napravama.

Svjedoku je predočen Plan ratne formacije policijskih snaga za Sisak. Svjedok je rekao da je on osobno sudjelovao u izradi toga Plana, koji je predstavljao plan „B“, koji bi se primijenio da je Sisak pao, da su ga zaposjeli neprijatelji. Plan nikada nije zaživio.

Svjedok zna za ubojstva civila. Osobno je sudjelovao u istraživanju i pronalasku počinitelja kaznenih djela ubojstva. Nitko ga nije sprečavao da posao obavi na zakonit način.

Svjedoku je poznata jedinica „Vukovi“, bila je smještena na Jodnom. On kao zapovjednik policijske postaje nije mogao izdavati zapovijedi toj jedinici. Misli da je tom jedinicom zapovijedano iz Kriznog štaba, jer je Jadranka Garbina često viđao u Kriznom štabu.

Svjedok je opt. Vladimira Milankovića viđao na koordinacijama, nije vidio da bi nekome izdavao zapovjedi. U obrani Petrinje opt. Vladimir Milanković nije sudjelovao. Svim postrojbama u obrani Petrinje zapovijedao je svjedok. On je bio podređen Načelniku PU u Sisku, njemu je podnosio izvješća. Nije mu poznao da bi pripadnici njegove postrojbe uhitili neke osobe koje su kasnije nestale. U sukobu 2. rujna 1991. godine između bivše JNA i pripadnika njegove postrojbe, u Petrinji, dva pripadnika njegove jedinice su ubijena.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka stavio je **prigovor** na iskaz svjedoka.

Svjedok Stjepan Marić, svjedok obrane opt. Vladimira Milankovića

U razdoblju od srpnja 1991. godine do lipnja 1992. godine svjedok je bio član Kriznog štaba. Od 29. srpnja 1991. godine do početka rujna 1991. godine bio je predsjednik Kriznog štaba. Naredbom Predsjednika RH krizni štabovi su ukinuti. Formirani su krizni štabovi po jedinicama lokalne uprave. Na prijedlog predsjednika Vlade RH Franje Gregorića, ušao je u sastav Regionalnog kriznog štaba općine Sisak.

Ovlasti Kriznog štaba općine Sisak bila je logistika. Nisu imali nikakve veze niti sa vojskom niti s policijom. Ispunjavali su neke njihove potrebe, prihvaćali su izbjeglice i prognanike,...

U odnosu na Regionalni krizni štab, čiji zapovjednik je bio Ivan Bobetko, nisu imali nikakvu koordinaciju. Bili su samo smješteni u istoj zgradi. Na ulazu u zgradu bio je civil koji je upućivao građane gdje trebaju ići. Ivan Bobetko je svakodnevno izvješćivao medije o stanju na terenu.

Svjedok je čuo o nestanku civila u Sisku. Zna da su nestale dvije osobe koje je osobno poznao: Petar Pajagić te još jedna osoba koja je radila u Rafineriji. Svjedok nema neposrednih saznanja, no čuo je da je jedan od sinova obitelji Vila u jednoj gostioni ubio jednu osobu. Nakon toga nastala je osveta prema toj obitelji. Njihova tijela su pokopana na groblju, pretpostavlja da su likvidirani. Svjedok je poznao Nenada Tintora, poznati građanin, po zanimanju pravnik. Sjeća se da je Nenad Tintor doveden u zgradu gdje su se nalazila oba krizna štaba. Vidio ga je na hodniku i pitao ga što tu radi. Nenad Tintor je rekao da su ga doveli. Svjedok mu je odmah pokušao pomoći, no osoba koja je stajala pored Nenada Tintora nije mu dopustila da razgovaraju,

rekao je svjedoku da se ne miješa. Svjedok je pokušao nazvati Đuru Brodarca, no nije se javio na telefon. Drugi dan Nanad Tintor je pušten uz intervenciju.

8. studenoga 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Miren Špek, promatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka

Na današnje ročište za glavnu raspravu pozvani su svjedoci: Gojko Lađenić, Branko Sablić, Slobodan Milaković, Šefik Kolić (nitko nije opravdao izostanak) te svjedok Milan Čavlović, koji je izostanak opravdao bolešću.

U nastavku dokaznog postupka **pročitani su iskazi** ranije izvanraspravno saslušanih svjedoka Dnjepra Devića, Željka Peteka, Ane Jelić, Zdravka Bobetka i Milke Vranešević.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka odustao je od ispitivanja svjedoka Milana Kukića, Miloša Kukića, Živka Vujanića, Dragice Ostojić, Ranka Davidovića, Dragana Boromisa, Nikole Botula, Milice Botula, Ivana Božurića, Mirka Drageljevića, Nedeljke Drageljević i Dušanke Furlan. Rekao je da su činjenice i okolnosti na koje bi svjedoci trebali svjedočiti u dostatnoj mjeri utvrđene u dosadašnjem tijeku postupka. Osim toga, četiri svjedoka su u međuvremenu umrli.

Braniteljica opt. Vladimira Milankovića je odustala od prijedloga za ispitivanje svjedoka Ratomira Curića, s obzirom da svjedok iz službenih razloga ne može iskazivati o činjenicama na koje je predložen.

Vijeće je Rješenjem odlučilo da se navedeni svjedoci neće ispitati.

Braniteljica opt. Vladimira Milankovića predala je u sudski spis kopiju smrtnog lista za svjedoka Nenada Tintora, te ostale materijalne dokaze.

Nova ročišta za glavnu raspravu zakazana su za dane **12.,13., 20., 21., 25. i 26. studenoga 2013.** godine, sva s početkom **u 9,00 sati.**

13. studenoga 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Ročištu su nazočili: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijek, predstavница Službe za podršku svjedocima

Na današnje ročište za glavnu raspravu pozvani su svjedoci: Milja Cvetojević, koja je opravdala svoj izostanak uslijed bolesti i starosti, Arsen Harčević, koji je opravdao svoj izostanak uslijed bolesti, Žarko Peša, koji svoj izostanak nije opravdao.

Svjedok Vladimir Faber (svjedok obrane opt. Vladimira Milankovića)

U inkriminirano vrijeme, od lipnja 1991. godine do srpnja 1992. godine, svjedok je bio zapovjednik specijalne jedinice policije „Alfe“, koje su bile u okviru PU Zagrebačke. Pojasnio je da su posebne jedinice policije preteča specijalnih jedinica policije (u daljem tekstu SJP). Posebna

jedinica policije sastojala se od određenog broja profesionalnih policajaca iz temeljne i prometne policije, koji su bili pokupljeni u jednu jedinicu veličinu satnije, odnosno čete. SJP ustrojene su u ljeto ili jesen 1991. godine. Imale su vojnu formaciju i namijenjene su za oružana djelovanja. Zapovijedanje SJP je bilo iz centra specijalne policije. Prema Pravilniku o unutarnjem ustrojstvu djelovanjima u SJP, i danas u interventnoj policiji, rukovodi zapovjednik. Temeljna, kriminalistika i prometna policija ima načelnika.

Načelnik PU upravlja, koordinira svim segmentima policije, predlaže imenovanja i razrješenja načelnika PP, sektora, odgovoran je za zakonost rada PU, podređen je MUP-u RH. Funkcija pomoćnika načelnika PU postojala je do 1993. godine, do promjene u strukturi MUP-a RH. Pomoćnik načelnika PU pomaže načelniku u obavljanju i organizaciji poslova po određenim sektorima policije, ima svoj sektor policije za koji je zadužen. Zamjenik načelnika PU ustrojen je u proljeće ili ljeto 1993. godine. Ovlasti zamjenika načelnika PU regulirane su Uredbom o unutarnjem ustrojstvu i njegova je zadaća prije svega bila da mijenja načelnika PU u njegovoj odsutnosti ili sprječivosti, kada se sa načelnikom PU nije mogla uspostaviti komunikacija putem sredstava veza.

Svjedoku nije poznato koje je konkretne ovlasti imao opt. Vladimir Milanković u kritično vrijeme. Optuženika poznaje od 1990. godine. Poznato mu je da je u kritično vrijeme u policijskom stožeru bio Đuro Brodarac, Ivan Bobetko, opt. Vladimir Milanković. Svjedok nikada nije primio niti jednu zapovijed od opt. Vladimira Milankovića. Nije mu poznat je li optuženik bio pomoćnik ili zamjenik načelnika PU.

Svjedoku je predočena Zapovijed tadašnjeg ministra obrane Šime Đodana. Rekao je da predočenu Zapovijed nikada prije nije vidio. Zapovijed je napisana u vrijeme „totalnog rasula“, u vrijeme agresije na RH. Svjedok je naveo primjer iz Topuskog, gdje je došao sa svojom SJP „Alfe“. Zapovijed je dobio od Bože Budimira, koji je bio zapovjednik ZNG-a. U to vrijeme miješale su se nadležnosti. Svjedok je 1991. godine bio profesionalni policajac, imao je policijski čin. No, dobio je čin pukovnika HV-a iako nije bio vojnik. Pitao je Mladena Markača što to znači, na što je dobio odgovor „neka ga imam“.

Svjedoku je predočen Plan ratne formacije policijskih snaga za Sisak od 29. rujna 1991. godine. Rekao je da su takvi planovi izdani temeljem upute Odjela pričuve MUP-a RH policijskim upravama, to je preteča osnivanja SJP. Zbog prvog nespjeha u praksi, koji su imali, odustalo se od tih planova, i to u ljeto ili jesen 1991. godine.

Pričuva MUP-a RH je preteča osnivanja HV-a. Zakon o unutarnjim poslovima je bio nedefiniran. Bivše republike su imale pričuveni sastav. Iskoristila se ta mogućnost i osnovan je pričuveni sastav policije u svim policijskim upravama. Pričuvena policija je djelovala na način da su bili pridodani djelatnim policajcima u određenoj policijskoj upravi. Odluke je donosio načelnik PU u suradnji s nadležnim županijskim uredima za obranu. Od takvog ustroja pričuvene policije bila su samo dva izuzeća: Merčepova postrojba i postrojba „Vukovi“.

Zapovjednik „Vukova“ bio je Jadranko Garbin, sa kojim je svjedok radio godinu dana u bivšoj miliciji. „Vukovi“ su djelovali na području Sisačko-moslavačke županije. Svjedok je rekao da je Jadranko Garbin imao koordinaciju sa PU Sisačko-moslavačkom i s Odjelom pričuve MUP-a RH u Zagrebu. Postojao je dualitet. Jadranko Garbin je 1990. godine imao čin inspektora.

Svjedok je rekao da je postojala samo jedna antiteroristička jedinica, bila je to jedinica ATJ „Lučko“, dakle, legalna ATJ. Bilo je postojbi kao npr. „Zebre“, čiji je zapovjednik bio

Straciboško zvani „Rambo“. No, te se se postrojbe same nazivale ATJ, ali u legalnom sastavu ih nije bilo.

SJP „Alfe“ imale su dvije intervencije u odnosu na „Vukove“. Prva je bila u rujnu ili listopadu 1991. godine. Svjedok je bio na području Sisačko-moslavačke županije, gdje su pripadnici „Vukova“ rastjerali redovnu policiju, pucali, prijetili ljudima. Stoga su morali intervenirati pripadnici SJP „Alfe“ i privesti ih u Zagreb. Svjedok je zbog te intervencije imao neugodan razgovor sa Jadrankom Garbinom, koji mu je uputio prijetnje, psovke. Nekoliko mjeseci kasnije svjedok je dobio popis 10 do 15 pripadnika „Vukova“, koji su trebali preći u sastav SJP „Alfi“. Nakon što je sa svojim pomoćnikom pregledao njihove podatke i izvršio provjere, utvrdio je da je više od polovine tih osoba imalo kriminalnu prošlost i nije dopustio da uđu u sastav SJP „Alfi“. Pripadnici „Vukova“ imali su različite odore, šarene, sive, neki pripadnici te postrojbe nisu imali iskaznice pričuvnog sastav policije.

Na području Sisačko-moslavačke županije djelovala je postrojba HOS-a. Pripadnici te postrojbe imali su, osim crnih, i šarene odore. U kasnu jesen 1991. godine SJP „Alfe“ dobila je zadatak da razoruža postrojbu HOS-a na području Sisačko-moslavačke županije. U kritično vrijeme jedino je temeljna policija imala propisane odore. Svi drugi, i SJP, pričuvna policija, vojska, imali su različite odore, kako se tko snašao.

Svjedok je od 1998. godine do 2000. godine bio načelnik PU Sisačko-moslavačke. Razlog njegova dolaska za načelnika PU Sisačko-moslavačke je bio njegovo neslaganje i zamjeranje sa određenim ljudima u Zagrebu, posebno nakon nekih uhićenja i odbijanja slanja policije na prosvjednike. Nakon dolaska na tu funkciju našao je 30-ak spisa vezanih za otkrivanje počinitelja ubojstava civila u Sisku 1991. godine. Sjeća se predmeta Dušana Suzića. U vezi rada na tom predmetu nazvao ga je Đuro Brodarac i pitao zašto se po tome radi, ali nije vršio pritisak na svjedoka, nije opstruirao njegov rad. Opt. Vladimir Milanković nikada nije intervenirao ili vršio bilo kakav pritisak na njega. Svjedok kao načelnik PU Sisačko-moslavačke nije naišao na spise i podatke iz kojih bi bila razvidna opstrukcija otkrivanja počinitelja kaznenih djela. Mjesec dana nakon njegova dolaska za načelnika PU Sisačko-moslavačke ustrojio je radnu skupinu profesionalaca, koja je radila na slučajevima ubojstava civila. Svjedok se sjeća rada na predmetu ubojstva vozača „Slavijatransa“. Policija je došla do zaključka da je vjerojatni počinitelj osoba prezimenom Brajković. No ta je osoba u isto vrijeme počinila samoubojstvo. Svjedoku su poznata prezimena Solar, Vila. U tim predmetima nisu došli do konkretnih počinitelja. U to vrijeme bilo je velikih otpora kod ljudi vezano za otkrivanje počinitelja. Svjedoku je poznato da je Ivica Mirić bio policajac u PU Sisačko-moslavačkoj, koga se dovodilo u vezu s događajima u Sisku o kojima bi trebao znati nešto konkretnije.

Svjedok je rekao da mu se, u vrijeme dok je bio načelnik PU Sisačko-moslavačke, obratila Dijana Pajagić vezano za nestanak njezina oca Petra Pajagića. Svjedok je u nekoliko navrata izvještavao Dijanu Pajagić što je poduzeto. Rekao je da je na zadnje imao neugodnosti, jer se Dijana Pajagić žalila da opstruira rad i zbog toga je morao pisati izvješća.

Svjedokinja Anita Horvat

Ostala je kod iskaza danog u istrazi. Iz medija je saznala da je Ivica Bišćan davao iskaz tijekom ovog postupka.

Zamjenik ŽDO-a iz Osijeka ostao je kod prijedloga da se ispituju svjedoci koji tijekom istrage nisu ispitani, a predloženi su tijekom postupka.

Braniteljica opt. Vladimira Milankvića ostala je kod prijedloga za ispitivanje svjedoka koji do sada nisu ispitani, a predloženi su tijekom postupka.

Branitelji opt. Drage Bošnjaka suglasno su naveli da nisu suglasni s čitanjem iskaza svjedoka koji su ispitani u istrazi. Predložili su da Sud pozove i ispita svjedoka Dragu Franciškovića, da se izvrši suočenje svjedoka Steve Lakića sa svjedocima Josipom Košutićem, Ivicom Jezdecem i Ivicom Bišćanom, s obzirom da su o bitnim činjenicama drugačije iskazivali.

Vijeće je donijelo Rješenje kojim je:

- odbilo dokazni prijedlog optužbe za ispitivanjem svjedoka: Dobrile Crnobrnja, Dejana Đorđevića, Milan Čavlovića, Milana Slavulja, Dmitra Brajenovića, Boška Čučkovića, Ljubana Vukšića, Gojka Lađevića, Mladena Vučkovića, Slobodana Milakovića, Milana Vujakliju, Laze Stojšića, Branka Sablića, Diane Pajagić, Mihajla Mrkonje, Katice Krpačić i Šefika Kolića, budući su činjenice i okolnosti na koje bi ti svjedoci bili ispitani iz izvedenih dokaza dostatno utvrđeni (čl. 322. st. 4. t. 2. ZKP-a);

- odbilo kao neprikladan dokazni prijedlog zamjenika ŽDO-a iz Osijeka da se provede grafološko vještačenje potpisa Ivana Galića, budući da nije pribavljen original računa br. 087505 (čl. 322. st. 4. t. 3. ZKP-a);

- odbilo dokazni prijedlog braniteljice opt. Vladimira Milankovića za ispitivanjem svjedoka: Joška Morića, Franje Magušića, Dražena Bošnjakovića, Željka Sklepića, Andrije Preloščana, Marka Vukovića, Arsena Harčevića, Žarka Peše, Mehe Velića, Nikole Vidovića, Borisa Posavca, Željka Tomljenovića, Ante Bakovića, Onesina Cvitana, Tomislava Karamarka, Ivan Jarnjaka, Josipa Manolića, Antuna Tusa, Ivica Vukovića, Marka Sremića, Iskre Savčić, Stjepana Hercega, Ivana Mikšića, Marka Lukića, Marka Markača, budući su činjenice i okolnosti na koje bi ti svjedoci bili ispitani iz izvedenih dokaza dostatno utvrđeni (čl. 322. st. 4. t. 2. ZKP-a);

- odbilo dokazni prijedlog branitelja opt. Drage Bošnjaka za ispitivanjem svjedoka: Marijana Iriša, Tihomira Jakovine, Katice Krpačić, Drage Franciškovića, budući su činjenice i okolnosti na koje bi ti svjedoci bili ispitani iz izvedenih dokaza dostatno utvrđeni (čl. 322. st. 4. t. 2. ZKP-a);

- odbilo dokazni prijedlog branitelja opt. Drage Bošnjaka da se provede suočenje svjedoka Steve Lakića sa svjedocima Josipom Košutićem, Ivicom Jezdecem i Ivicom Bišćanom, budući su svi navedeni svjedoci neposredno ispitani na glavnoj raspravi, te su sve važne činjenice utvrđene, a razlike u iskazima nisu odlučne.

Vijeće je donijelo Rješenje kojim je odlučeno da se pročitaju iskazi svjedoka:

- Steve Brajenovića od 27. rujna 2011. godine;
- Miodraga Stojakovića od 7. srpnja 2011. godine;
- Svete Mijića od 25. kolovoza 2011. godine;
- Branka Bogičevića od 25. listopada 2011. godine;
- Ane Drobnjak;

- Slobodana Radojčića;
- Drage Tintor;
- Danice Oljača od 30. rujna 2010. godine;
- Milje Cvetojević od 22. rujna 2011. godine.

Branitelji oba optuženika stavili su primjedbu na pročitane iskaze svjedoka navodeći da optuženicima nije bila dana mogućnost neposredne nazočnosti ispitivanju svjedoka, a prema odredbi čl. 329. st. 1. ZKP-a svjedok se mogao putem Predsjednika vijeća ili suca člana Vijeća ispitati na području na kojem boravi.

Na pročitane iskaze svjedoka Nenada Tintora od 15. listopada 2002. godine, svjedoka Dragotina Videca od 25. siječnja 2007. godine, svjedoka Glige Jasića od 3. srpnja 2009. godine, branitelji nisu stavljali primjedbe. Navedeni svjedoci su u međuvremenu umrli.

Glavna rasprava bit će nastavljena dana **20., 21., 25. i 26. studenoga 2013. godine u 9,00 sati.**

20. studenoga 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka

U nastavku dokaznog postupka čitani su materijalni dokazi, koji su sastavni dio sudskog spisa. Pročitano je 293 materijalna dokaza. Branitelji su na neke od pročitanih dokaza (dopise koji nemaju potpise, pečate; popise pripadnika pojedinih policijskih postrojbi, životopis...) stavili prigovore.

Zbog obimnosti materijalnih dokaza koji su izvedeni na današnjem ročištu za glavnu raspravu zamjenik ŽDO-a iz Osijeka, a sa njim su bili suglasni i branitelji opt. Vladimira Milankovića i opt. Drage Bošnjaka, zamolio je rok za u kome će izvršiti uvid u današnji raspravni zapisnik. Nakon što ga pregledaju utvrdit će jesu li pročitani svi materijalni dokazi.

Rasprava će biti nastavljena **25. i 26. studenoga 2013. godine s početkom u 9,00 sati.**

25. studenoga 2013. godine – nastavak dokaznog postupka, ispitivanje optuženika

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka; novinarka „Glasa Slavonije“ i „Večernjeg lista“

Vijeće je odbilo prijedlog zamjenika ŽDO iz Osijeka za ispitivanje na raspravi svjedoka Dušana, Mirjane i Nade Jekić, jer su činjenice i okolnosti na koje je predloženo njihovo ispitivanje nevažne za odlučivanje u ovom kaznenom postupku.

Vijeće je odbilo prijedlog punomoćnika oštećenika, odvjetnika Luke Šuška, da se pozovu i ispitaju kao svjedoci Živko Juzbašić, Franjo Gregorić i Milorad Pupovac, jer su činjenice i okolnosti, na koje predloženo njihovo ispitivanje, nevažne za odlučivanje u ovom kaznenom postupku.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka nije imao novih dokaznih prijedloga. Nije imao primjedbi na izvedene i pročitane dokaze.

Branitelji opt. Vladimira Milankovića suglasno su prigovorili da su u dokaznom postupku pročitani kao materijalni dokazi isprave koje nisu bile u originalu, već u kopiji. Suglasno su osporavali vjerodostojnost takvih materijalnih dokaza.

Branitelji opt. Drage Bošnjaka suglasno su predložili da se ispitaju kao svjedoci Milenko Begić, Goran Čobanov, Mladen Gložinić, Muhamed Kličić i Emir Jakupović. Branitelj opt. Drage Bošnjaka, odvjetnik Domagoj Rešetar, predao je predsjedniku Vijeća podnesak s kopijama isprava iz spisa predmeta te zapisnike o ispitivanju svjedoka iz istrage.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka protivio se ispitivanju svjedoka predloženih od branitelja opt. Drage Bošnjaka. U odnosu na podnesak, koji je branitelj opt. Drage Bošnjaka predao predsjedniku Vijeća, smatra ga suvišnim, jer su predloženi dokumenti pročitani tijekom dokaznog postupka, a zapisnici o ispitivanju svjedoka iz istrage su ili pročitani ili su svjedoci saslušani neposredno na glavnoj raspravi. Korespondencija između PU sisačko-moslavačke i Državnog odvjetništva, u kojoj su sadržane službene zabilješke o obavijesnim razgovorima, već je ranije izuzeta iz sudskog spisa te ne može ponovo postati dio spisa.

Vijeće je Rješenjem odbilo prijedlog branitelja opt. Drage Bošnjaka da se saslušaju svjedoci Milenko Begić, Goran Čobanov, Mladen Gložinić, Muhamed Kličić i Emir Jakupović, s obzirom da su činjenice u dostatnoj mjeri utvrđene. Odbijen je kao neprikladan dokazni prijedlog podnesak s kopijama materijalnih dokaza, koji su već tijekom dokaznog postupka pročitani i u iste je izvršen uvid. Ostale isprave navedene u tom podnesku su nevažne, a odnose se na korespondenciju između policije i Državnog odvjetništva.

Izvršen je **uvid** u izvode iz prekršajne i kaznene evidencije za opt. Vladimira Milankovića i opt. Dragu Bošnjaka.

Ispitivanje optuženika

Opt. Vladimir Milanković rekao da će koristiti svoje zakonsko pravo, iznijeti svoju obranu i odgovarati samo na pitanja branitelja. Nije želio odgovarati na pitanja zamjenika ŽDO iz Osijeka.

Rekao je da je nakon završetka policijske škole i Vojne akademije kopnene vojske bio inspektor republičkog SUP-a. Prvo radno mjesto bilo je u odsjeku kriminaliteta SUP-a. Dužnost zapovjednika posebne jedinice policije obnašao je u razdoblju od ožujka 1991. godine do 4. lipnja 1991. godine. Jedino u tom razdoblju je imao zapovjedne ovlasti. Načelnik PU u Sisku, do 4.

lipnja 1991. godine bio je Stjepan Paler. Na njegovo mjesto postavljen je od tadašnje vlasti Đuro Brodarac, koji nije bio policijske naobrazbe.

Optuženik je rekao da je pitao novog Načelnika PU u Sisku što će biti njegove (optuženikove) zadaće, nakon što je razriješen dužnosti zapovjednika posebne jedinice policije. Načelnik PU u Sisku mu je odgovorio da će raditi na koordinaciji, ništa konkretno, a kasnije će se vidjeti što će raditi.

Odmah nakon što je Đuro Brodarac postao načelnik PU u Sisku, ustrojen je stožer PU, te dežurna služba.

Optuženik je rekao da kategorički poriče da je u inkriminirano vrijeme imao bilo kakve zapovjedne funkcije. Načelnik PU u Sisku, Đuro Brodarac, imao je veliku političku moć, bio je znatno stariji od opt. Vladimira Milankovića. Stoga nije dopuštao bilo kome da mu se po položaju izjednače ili približe. Rekao je da njegovo radno mjesto zamjenika načelnika PU u Sisku nije bilo u Sistematizaciji radnih mjesta i popunjenosti. Stoga je i njegova plaća bila problem, kako je obračunati. Po visini plaće, njegova plaća je bila na sedmom mjestu u PU u Sisku.

Posebna jedinica policije je nakon 4. lipnja 1991. godine, kada su ratni sukobi eskalirali, prebačena sa „ORA“-e na područje policijske postaje Kozibrod i Viduševac. Nakon odlaska s dužnosti zapovjednika posebne jedinice policije opt. Vladimira Milankovića, novi zapovjednik te jedinice postao je Vlado Palčić. Posebna jedinica policije nije istovjetna sa specijalnom jedinicom policije. Specijalna jedinica policije ustrojena je u mjesecu studenom 1991. godine po napatku MUP-a RH. Rekao je: „Ja nikada nisam bio zapovjednik specijalne jedinice policije“⁴⁷.

Opt. Vladimir Milanković rekao je da poriče izvršenje kaznenih djela koje mu se optužnicom stavljaju na teret. Nije točno da je u inkriminiranom razdoblju obnašao dužnost zapovjednika svih djelatnih i pričuvnih postrojbi u okviru PU u Sisku. Kao zamjenik Načelnika u tom razdoblju nije izdao niti jednu zapovijed bilo kojem policajcu, o čemu su svjedočili i brojni saslušani svjedoci. Optuženik je rekao da on kao zamjenik Načelnika PU u Sisku nije prenosio niti izdavao nikakvu protuzakonitu zapovijed koju bi mu eventualno izdao nadređeni načelnik, Đuro Brodarac. Nije sudjelovao u aktivnostima u kojoj bi zapovijed izdao Janko Bobetko. U odnosu na imena žrtava koja su navedena u optužnici, optuženik većinu žrtava ne poznaje. Poneko ime zna, ali ništa konkretno. Prije kritičnih događaja optuženik je u Sisku živio svega 2 do 3 godine, slabo je poznavao građane Siska. Nije bio upoznat s okolnostima njihovih uhićenja, zlostavljanja, usmrćenja. Optuženiku je poznato da je na kolegijima načelnik krim. policije podnosio izvještaje o poduzetim radnjama vezanim uz otkrivanje počinitelja ubojstava, vezanim uz nestale osobe.

Opt. Vladimir Milanković je rekao da je netočno da je sudjelovao u zlostavljanju jedne civilne osobe, da ga je udarao nogom obuvenom u čizmu. Nije točno da je bio obučen u crnu uniformu, jer takvu policija nije zaduživala. Nije nosio čizme, već povišene tenisice. Nije izdavao naloge za uhićenje civila, da se te osobe zlostavljaju.

U ožujku 1991. godine, kada je postao zapovjednik posebne jedinice policije, njegove ovlasti su bile raditi na obuci i pripremi pripadnika njegove jedinice za zakonito postupanje u slučaju rata i neposredne opasnosti. Obučavao ih je o odredbama Ženevskih konvencija.

U odnosu na jedinicu „Vukovi“, opt. Vladimir Milanković zna da su pripadnici te jedinice došli iz Zagreba, prvi nadređeni je bio Mladen Gložinić. Nakon njega kao zapovjednik te jedinice bio je Jadranko Garbin, koji je radio u sustavu bivše milicije, i imao je visoki čin. Početkom devedesetih protiv Jadranka Garbina je bio pokrenut kazneni postupak, jedno vrijeme se nalazio u pritvoru. Jedinicom „Vukovi“ Jadranko Garbin zapovijedao je do početka 1992. godine, kada je poginuo u prometnoj nesreći. Po optuženikovim saznanjima jedinica je bila „dosta bahata“, jer je njezin prvi

⁴⁷ Raspravni zapisnik Županijskog suda u Osijeku, br. K-Rz-3/11, od 25. studenoga 2013. godine, str. 5

zapovjednik Mladen Gložinić imao veliki utjecaj kod Predsjednika RH, Franje Tuđmana. Zapovjednici te jedinice imali su neposrednu koordinaciju sa MUP RH u Zagrebu.

Opt. Vladimir Milanković je 1993. godine postao načelnik PU Sisačko moslavačke, do 1997. godine, i tada se može govoriti o njegovim zapovjednim ovlastima.

Opt. Vladimir Milanković nikada prije nije vidio Plan ratne formacije policijskih snaga, koji mu je bio predočen na današnjem ročištu za glavnu raspravu. Nije mu poznato da se po njemu postupalo. Plan je rađen i izrađen za situaciju da dođe do pada grada. Tada bi bio upoznat s takvim Planom, tek onda bi se postupalo po tom Planu. Optuženiku je predočen Elaborat policijskog bataljuna iz mjeseca prosinca 1991. godine. Nije mu poznat taj Elaborat. Pretpostavlja da je izrađen u slučaju ratne opasnosti i pada grada Siska. Kada ga je pogledao rekao je da u Elaboratu ima dosta nelogičnosti.

Optuženiku je poznato da su mobilizirani pripadnici rezervnog sastava policije dobili iskaznice pričuvnog sastava policije. Na poleđini tih iskaznica nalazio se tekst o tome koje ovlasti ima osoba koja nosi tu iskaznicu. Bilo je navedeno da osoba može nositi oružje, službenu odoru, može zaustaviti i utvrditi identitet osobe, mogu privesti osobe, izvršiti ulazak u stan i druge prostorije. Uredba sa zakonskom snagom, koju je u to vrijeme donio Predsjednik RH, omogućavala je ulazak u stan, pretragu stana bez naloga, zadržavanje osobe 6 dana bez naloga, upotrebu vatrenog oružja po vlastitoj prosudbi. Postojala je Uredba, ne samo za MUP RH, već za područje cijele RH da se moglo oduzeti lovačko oružje, streljačko oružje, kao i svako drugo oružje koje nije bilo u obrani RH.

Opt. Vladimir Milanković je rekao da mu se obratila Dijana Pajagić iz Siska vezano za njezina oca Petra Pajagića. Tražila je da joj pomogne da dobije potvrdu za rješavanje imovinskih prava. Za Ivana Bobetka, optuženik je rekao da je imao veliki autoritet, svi su ga slušali, počev od Đure Brodarca, optuženika, pripadnika ZNG-a... Ivan Bobetko „si je nastojao prigrabiti gotovo sve ovlasti i svakodnevno je nastupao u medijima prikazujući sebe kao zapovjednika cjelokupnog tog područja, te se sjećam sukoba u jesen 1991. godine kada se sukobio sa političkim vodstvom, sa Josipom Manolićem, pa je tada čak morao intervenirati i tadašnji ministar unutarnjih poslova Ivan Vekić, kako bi ga odvojio od nas“⁴⁸.

Opt. Vladimir Milanković je rekao da kategorički poriče da je izdao nalog ili na bilo koji način sudjelovao u postupanju protiv Jovana Crnobrnje. Poznavao je oštećenika kao policajca.

Opt. Vladimir Milanković je rekao da opt. Dragu Bšnjaka poznaje iz viđenja od jeseni 1991. godine, iz listopada ili studenoga.

Opt. Vladimir Milanković je rekao: „Na kraju bih samo želio reći da žalim za svim nevinim žrtvama koje su stradale, i izražavam žaljenje i gnušanje nad takvim nedjelima, kao čovjek i policajac i profesionalac koji je izobrazbu počeo s 14 godina. Posebno mi teško pada povezivanje sa tako gnusnim nedjelima i za mene su to kriminalna i zločinačka nedjela koja bacaju sjenu na časnu obranu RH od velikosrpske agresije“⁴⁹.

⁴⁸ Raspravni zapisnik Županijskog suda u Osijeku, br. K-Rz-3/11, od 25. studenoga 2013. godine, str. 9

⁴⁹Raspravni zapisnik Županijskog suda u Osijeku, br. K-Rz-3/11, od 25. Studenoga 2013. Godine, str.11

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka; novinarka „Glasa Slavonije“ i „Večernjeg lista“

Opt. Drago Bošnjak je rekao da kategorički poriče da je počinio kazneno djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret. Djela koja mu se stavljaju na teret nije mogao počiniti stoga što je u to vrijeme sa mlt. sinom Hrvojem bio na moru, u Selcu. U Selcu je bio između 18. i 26. kolovoza 1991. godine. Bio je samohrani otac mlt. djeteta, sin je bio vezan za njega. Stanovali su u dijelu Siska zvanom „Brzaj“, koji je početkom rata bio često granatiran. Stoga je želio dijete odvesti na sigurno. Stoga je otišao u Selce. Nakon povratka iz Selca, krajem mjeseca kolovoza 1991. godine, prijavio se u Krizni štab, gdje mu je rečeno da će ga pozvati. Nakon nekoliko dana dobio je poziv da se javi u Krizni štab. Tamo mu je rečeno da se javi u bazu „Jodno“, kod Jadranka Garbina. Optuženik je razgovarao sa Jadrankom Garbinom, objasnio mu obiteljsku situaciju, vezanost mlt. djeteta za sebe. Rekao je da su mu u jedinici izašli u susret, smjestili su sina s njim u jednu sobu. Optuženik je dežurao u jedinici, nije imao drugih zadataka. Kada je došao u bazu Jodno, jedinica se nije zvala „Vukovi“. U rujnu 1991. godine je trebala početi školska godina, knjige su stizale. Optuženik je bio fokusiran na to da opremi dijete za školu.

Opt. Drago Bošnjak je rekao da je tijekom ovog kaznenog postupka davao razne izjave o datumu pristupa u jedinicu. Isto je bilo i kada je pisao svoj ratni put, rekavši: „... ja, kao i svi ostali davali smo izjave kako bi ishodili što bolji statut hrvatskih branitelja“⁵⁰. Izjavu o njegovu ratnom putu pisao je Slavko Muža. Tamo stoji da je jedinici pristupio ranije nego što je doista pristupio, i to stoga da bi ostvario što bolji status kao hrvatski branitelj.

Opt. Drago Bošnjak je rekao da nije sudjelovao u nezakonitim uhićenjima i privođenjima Željka Vile i ostalih članova obitelji Vila, kao i obitelji Trivkanović, u razdoblju od 24. kolovoza 1991. godine pa do kraja kolovoza 1991. godine. U to vrijeme, kako je to već rekao, nije bio u Sisku. Rekao je da nikada nije bio u lokalnu „Gaj“ u Sisku.

Optuženik je više puta ponovio da je pobrkao datume, da mu je najvažnije bilo smjestiti mlt. dijete na sigurno. Obrani se priključio nakon pada Hrvatske Kostajnice, no ne zna kada je to bilo. Tijekom 1991. godine, dok je bio na Jodnom, tamo nije vidio Đuru Brodarca, a niti Vladimira Milankovića. Viđao je često Ivana Bobetka, koji je dolazio i komunicirao s Jadrankom Garbinom, no nije imao prilike čuti o čemu su govorili.

Opt. Drago Bošnjak je rekao da u jedinici nije imao nikakvu zapovjednu funkciju. Dok se nalazio na Jodnom prvu plaću je dobio u mjesecu studenom 1991. godine. U inkriminirano vrijeme nije poznavao Stevu Lakića i netočna je izjava tog svjedoka da je vodio optuženika po Zelenom Brijegu. Opt. Drago Bošnjak je sa roditeljima živio na Zelenom Brijegu, tamo se školovao i dobro je poznavao taj kraj. Stoga nije bilo potrebe da ga netko vodi po tom dijelu grada.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka je pitao optuženika da objasni zašto je prilikom ispitivanja kod istražnog suca dana 21. i 24. studenoga 2011. godine izjavio drugačije o datumima pristupanja jedinici na Jodnom, odnosno, zašto tada nije rekao da je bio na moru? Opt. Drago Bošnjak je rekao da je bio šokiran i uplašen „... i da doista nisam znao reći točne datume“⁵¹.

⁵⁰ Raspravni zapisnik Županijskog suda u Osijeku, br. K-Rz-3/11, od 26. studenoga 2013. godine, str.2

⁵¹ Raspravni zapisnik Županijskog suda u Osijeku, br. K-Rz-3/11, od 26. studenoga 2013. godine, str.3

Optuženik je rekao da je po dolasku u jedinicu zadužio šarenu majicu, košulju dugih rukava. Zadržao je svoje farmerice, tenisice. Dobio je pušku, koja je stajala pod ključem kod zapovjednika odjeljenja Denisa Tadića. Optuženik je u jedinici „Vukovi“ bio do ožujka 1993. godine. Nije mu poznato je li opt. Vladimir Milanković imao neku zapovjednu ulogu prema jedinici „Vukovi“.

Optuženik je, nakon izvršenog uvida u izjavu na listu spisa 2438/27, potvrdio da je on pisao tu izjavu i osobno potpisao. Pisao ju je za vrijeme boravka u pritvoru u Osijeku. Nakon izvršenog uvida u izjavu na listu spisa 2877/32, optuženik je potvrdio da je on pisao tu izjavu i osobno je potpisao. Na upit zamjenika ŽDO iz Osijeka kako može objasniti da je sam dana 23. lipnja 2011. godine u svojoj izjavi napisao da je u jedinicu „Vukovi“ pristupio 27. kolovoza 1991. godine, a sljedećeg dana prilikom ispitivanja kod istražnog suca, u četiri navrata tvrdio da je u jedinicu pristupio 19/20. kolovoza 1991. godine, optuženik je rekao: „ističem kako sad ne mogu objasniti“⁵².

Zamjenik ŽDO iz Osijeka djelomično je izmijenio činjenični i zakonski opis optužnice u odnosu na oba optuženika.

Branitelji su suglasno predložili da im se dodijeli kraći primjereni rok kako bi se mogli izjasniti o izmijenjenoj optužnici.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka predložio je **produljenje pritvora** protiv opt. Vladimira Milankovića iz istih razloga zbog koji je određen i u više navrata produljen, budući se u međuvremenu ništa nije promijenilo.

Branitelj opt. Vladimira Milankovića predložio je **ukidanje pritvora** protiv njegova branjenika i uputio na odluku Ustavnog suda RH koja se odnosi na njegova branjenika.

Nakon odlučivanja **Vijeće je donijelo Rješenje kojim je produljilo pritvor protiv opt. Vladimira Milankovića**, koji može trajati do nove odluke vijeća, a najdulje do izricanja nepravomoćne presude.

Vijeće je Rješenjem prihvatilo prijedlog svih branitelja da im se radi izmjene optužnice odobri primjereni rok.

Novo ročište za glavnu raspravu zakazano je za dan **2. prosinca 2013. godine** s početkom u **9,00 sati**.

⁵² Raspravni zapisnik Županijskog suda u Osijeku, br. K-Rz-3/11, od 26. studenoga 2013. godine, str. 4

2. prosinca 2013. godine – završetak dokaznog postupka, govori stranaka, završetak glavne rasprave

Nazočna publika: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka; novinarka „Glasa Slavonije“ i „Večernjeg lista“

Sukladno odredbi čl. 341. st. 4. ZKP-a **predsjednik Vijeća** pozvao je opt. Vladimira Milankovića i opt. Dragu Bošnjaka da se očituju o osnovanosti izmijenjene optužnice.

Opt. Vladimir Milanković i opt. Drago Bošnjak su rekli da se ne smatraju krivima po izmijenjenoj optužnici te da ostaju kod svojih obrana iznijetih na raspravama 25. odnosno 26. studenoga 2013. godine.

Opt. Vladimir Milanković, odgovarajući na pitanja branitelja, rekao je da ne poznaje Milana Marića. Misli da nije bio pripadnik policije, već u vojnim jedinicama. Nikada nije izdavao naloge opt. Dragi Bošnjaku.

Opt. Drago Bošnjak, odgovarajući na pitanja branitelja, rekao je da u Sisku postoji još jedna osoba imenom Drago Bošnjak i da je ta osoba bila pripadnik HV-a.

Dokazni prijedlozi

Zamjenik ŽDO iz Osijeka nije imao novih dokaznih prijedloga.

Branitelji opt. Vladimira Milankovića predložili su, s obzirom na izmijenjenu optužnicu, da se pozovu i ispituju svjedoci Mato Damjanović i Arsen Harčević te da se od MORH-a i MUP-a RH zatraže podaci o statutu Milana Marića, a od HZMO-a dostavu podataka o njegovoj invalidnosti.

Branitelji opt. Drage Bošnjaka predložili su da se pozovu i ispituju svjedoci Milanko Begić, Goran Čobanov, Mladen Gložinić, Muhamed Kličić, Emir Jakupović, Siniša Stracaboško i Stjepan Cifrek. Nadalje, predložili su da se ponovno ispituju svjedoci koji su već bili ispitani, s obzirom da je izmijenjena optužnica u točki 2-2, gdje se navodi da je opt. Drago Bošnjak postupao po zapovijedima opt. Vladimira Milankovića, a tijekom dokaznog postupka svjedoci nisu bili saslušavani na tu okolnost.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka suglasio se s prijedlogom da se od MORH-a i MUP-a RH pribave podaci o statusu preminulog Milana Mirića. Protivio se prijedlogu da se od HZMO-a zatraže podaci o njegovoj invalidnosti. Također se protivio da se izvode dokazi saslušanjem predloženih svjedoka.

Vijeće je Rješenjem odbilo sve dokazne prijedloge kao nevažne.

Nakon toga predsjednik Vijeća je objavio da je **dokazni postupak završen.**

Govori stranaka

Zamjenik ŽDO-a iz Osijeka Miroslav Kraljević predao je u spis svoj pisani završni govor. Rekao je da je istraga u ovom kaznenom postupku otvorena u lipnju 2011. godine protiv tri osobe. U međuvremenu je umro jedan osumnjičenik, Đuro Brodarac. Jedan od razloga zašto se ovaj postupak vodi na Županijskom sudu u Osijeku je autoritet koji je imao Đuro Brodarac u Sisku, te je postupak protiv njega tamo bio nemoguć. Slučajevi ubojstava i nestanaka civila u Sisku nisu rješavani godinama. Iz optužnice se vidi razmjer zločina, broj ubijenih, mučenih i zlostavljanih građana Siska i okolice.

Tijekom dokaznog postupka izvedeni su brojni personalni i materijalni dokazi. S obzirom da je postupak bio izmješten svjedoci su na Županijski sud u Osijek morali putovati iz Siska i drugih mjesta. Osim toga, neki svjedoci, koji danas žive u zemljama u okruženju, također su morali putovati u Osijek da bi dali iskaz. Brojni svjedoci su više puta pozivani na rasprave, jer se nisu odazivali iz razloga bolesti, spriječenosti, ... Sve je to produljivalo postupak.

Zamjenik ŽDO-a iz Osijeka je rekao da je održano više od 50 ročišta, saslušano 150 svjedoka, pročitani su brojni materijalni dokazi. Iz svega toga logično je zaključiti da su optuženici počinili kaznena djela koja im se izmijenjenom optužnicom stavljaju na teret. Opt. Vladimiru Milankoviću stavlja se na teret dominantna zapovjedna garantna odgovornost i u manjem dijelu izravna odgovornost za ratni zločin protiv civilnog stanovništva i ratni zločin protiv ratnih zarobljenika. Nisu sporni počinjeni zločini. Postoje mrtva tijela, zapisnici s uviđaja, zapisnici o obdukciji mrtvih tijela. U ovom postupku valjalo je utvrditi je li opt. Vladimir Milanković imao zapovjedne ovlasti, je li znao i je li poduzeo što je po zakonu bio obvezan poduzeti, jesu li zločine počinili pripadnici policijskih snaga koji su mu bili podređeni.

Zamjenik ŽDO-a iz Osijeka analizirao je izvedene dokaze, iskaze saslušanih svjedoka, pročitanih materijalnih dokaza. Rekao je da se iz dokaza vidi da je u tri dana (od 24. do 26. kolovoza 1991. godine) u Sisku počinjeno deset ubojstava, za koja nema pravih operativnih obrada. Do 2003. godine za stradanje članova obitelji Trivkanović nisu ispitani svjedoci. O stradavanju članova obitelji Vila nema operativne obrade. O ubojstvu Zorana Vraneševića, bivšeg djelatnika policije, koji je otišao iz policije i pri povratku u RH ubijen, nema službene zabilješke. O ubojstvu Branka Oljače, policajca koji je prisegnuo na lojalnost, nema službene bilješke. Ova ubojstva ukazuju na sistem ubojstava koja nisu procesuirana.

Ove žrtve nisu plod slučaja. Svako od tih ubojstava upućuje na planirani i smišljeni napad na te osobe. Iskorištena je borba protiv petokolonaša, agresija na Hrvatsku, da bi se fingirali napadi na policiju i potom nezakonito uhićivali civili, zlostavljali i ubijali. U takvim slučajevima nema zapisnika o uviđaju, nema službenih zabilješki. Nadalje, žrtve bi bile zaustavljane od prometnih policajaca, odvedene u PU u Sisku, zlostavljane, ubijane. Neka mrtva tijela su pronađena u Savi, neka na drugim mjestima. Za neka se do danas ne zna gdje su. Za ona tijela koja nisu nađena nema niti kaznenih prijava za počinjena ubojstva. Za ona koja su nađena podnesene su kaznene prijave protiv NN počinitelja.

U slučaju ubojstva Ljubice Solar ima elemenata prikrivanja toga ubojstva. NN počinitelj je vjerojatno iz redova policije u Sisku.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka analizirao je izvedene dokaze vezane za inkriminacije koje su stavljene na teret opt. Dragi Bošnjaku.

Olakotne okolnosti na strani oba optuženika su duljina pritvora, koji traje već 2,5 godina. Oba optuženika su bila vrlo korektna i nisu ometala tijek glavne rasprave.

Otegotne okolnosti na strani opt. Vladimira Milankovića su činjenica da je on školovani časnik. U svojoj obrani je govorio da je obučavao sebi podređene o odredbama Ženevskih konvencija. No, počinjeni zločini su ga demantirali, očito je da nije postupao u skladu s odredbama Ženevskih konvencija. Opt. Drago Bošnjak iskazujući svoje kajanje nije bio iskren, već je kajanje iskazao

kako bi umanjio svoju odgovornost. Zamjenik ŽDO iz Osijeka je rekao da ne želi umanjiti doprinos oba optuženika kao sudionika Domovinskog rata. No, njima se ne sudi zbog njihova doprinosa u Domovinskom ratu već zbog toga što se nisu dolično ponašali.

Stoga je zatražio da se optuženici proglašavaju krivima i osude po zakonu, uvažavajući pri tom olakotne i otegotne okolnosti na strani oba optuženika.

Braniteljica opt. Vladimira Milankovića, odvjetnica Nataša Čučić, predala je u spis svoj pisani završni govor. Detaljno je analizirala izvedene dokaze, iskaze pojedinih svjedoka i sadržaj materijalnih dokaza. Rekla je da tijekom ovog postupka nije s potrebnim stupnjem izvjesnosti utvrđeno da je opt. Vladimir Milanković postupao protuzakonito. Isto tako nije s potrebnim stupnjem izvjesnosti utvrđeno da je zapovijedao svim postrojbama.

Sisak se u kritično vrijeme nalazio pod teškom agresijom, policija je bila jedina ustrojena i djelovala je u teškim uvjetima. U kaotičnim uvjetima, gdje se na području Siska nalazi puno postrojbi, u izmijenjenoj se optužnici račun ispostavlja policiji. U kritično vrijeme narodna zaštita u Sisku ima 2500 pripadnika, koji su naoružani. Prema Zakonu o unutarnjim poslovima koji je bio na snazi 1991. godine, u sastavu MUP-a RH bili su SZUP (Služba za zaštitu ustavnog poretka), ZNG (Zbor narodne garde) i policija. Svi su imali iskaznice MUP-a RH. Postojala je i vojna policija, čije aktivnosti nitko ne analizira. Na prostoru Siska, u kritično vrijeme, bilo je puno postrojbi koje nisu bile u sastavu i pod zapovjedništvom PU u Sisku.

Braniteljica je rekla da opt. Vladimir Milanković nije bio član Regionalnog kriznog štaba. Vrijeme ubojstava i vrijeme prestanka ubojstava u Sisku poklapa se s vremenom rada Regionalnog kriznog štaba. U međuvremenu na prostor Siska dolazi i postrojba pod imenom „Vuković“, koja nije bila u sastavu i pod zapovjedništvom PU u Sisku, već pod zapovjedništvom kriznog štaba. Ivan Bobetko je bio na čelu HDZ-a u Sisku, bio je vrlo moćna osoba, s velikim autoritetom.

Oštećenici i svjedoci iskazivali su o istom događaju različito. Svatko je na svoj način opisao uniforme, oružje. Nije bilo svjedoka ili oštećenika koji je izriječkom rekao da su počinitelji ubojstava bili pripadnici iz PU u Sisku.

Braniteljica je rekla da tijekom dokaznog postupka nije utvrđen ustroj PU u Sisku u kritično vrijeme. Nisu utvrđene dužnosti opt. Vladimira Milankovića.

Uhićenja, pregledi kuća, privođenja, nisu bila nelegalna. Uredba Predsjednika RH, sa zakonskom snagom, bila je pravni osnov temeljem kojih su uhićene sumnjive osobe, pregledane su kuće,....

Analizirajući iskaze svjedoka, braniteljica je rekla da niti jedan od ispitanih svjedoka nije iskazao da bi mu opt. Vladimir Milanković izdao nalog za odlazak u kuću obitelji Vila, za privođenje ili ubojstvo članova obitelji Vila.

Odredbe članka 86. i 87. Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije (Protokol II), ne mogu se primijeniti na policiju. One se odnose na međunarodne sukobe i vojne zapovjednike. Opt. Vladimir Milanković sve svoje ovlasti temeljio je na zakonu, nije izdavao zapovijedi za zlostavljanje privedenih osoba. Optuženik je u svojoj obrani iskazao žaljenje zbog žrtava, ali ne preuzima odgovornost za njih.

Slijedom svega iznijetoga predložila je da se opt. Vladimira Milankovića oslobodi od optužbi koje mu se izmijenjenom optužnicom stavljaju na teret.

Branitelj opt. Vladimira Milankovića, odvjetnik Milenko Umičević, predao je u spis svoj pisani završni govor. Rekao je da je njegova kolegica vrlo iscrpno analizirala sve izvedene

dokaze, stoga će ukratko ukazati na nekoliko stvari. Analizirao je iskaz svjedoka Vladimira Fabera, iz čijeg iskaza se vidi da opt. Vladimir Milanković u inkriminirano vrijeme nije imao nikakve zapovjedne ovlasti. Zapovjedna odgovornost prestaje na najvišim razinama moći. Da je opt. Vladimir Milanković i imao zapovjedne ovlasti, pored Đure Brodarca i njegovog autoriteta nije mogao ostvariti te ovlasti. Ukazao je da je o zapovjednoj odgovornosti pisao g. Damir Kos⁵³, sudac Vrhovnog suda RH. Ukazao je i na recentnu praksu VSRH, u predmetu zločina u Medačkom džepu, gdje je utvrđeno da opt. Rahim Ademi nije imao efektivnu kontrolu nad postrojbama, stoga je oslobođen. Pozvao se i na recentnu praksu MKSJ (Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju), u predmetu Gotovina, Markač, gdje je utvrđeno isto.

Branitelj je rekao da je za izvršene zločine u kritično vrijeme u Sisku kaznena prijava podignuta 2003. godine. Pitao se gdje je tu odgovornost opt. Vladimira Milankovića.

Slijedom svega iznijetoga predložio je da se opt. Vladimira Milankovića oslobodi od optužbi koje mu se izmijenjenom optužnicom stavljaju na teret.

Opt. Vladimir Milanković je prihvatio završne govore svojih branitelja.

Branitelj opt. Drage Bošnjaka, odvjetnik Domagoj Rešetar, predao je u spis svoj pisani završni govor. Rekao je da se izmijenjenom optužnicom njegovu branjeniku stavlja na teret organiziranje i predvođenje skupine nepoznatih pripadnika postrojbe „Vukovi“, s kojima je neovlašteno lišavao slobode, zlostavljao i usmrćivao osobe srpske nacionalnosti, postupajući po nalogu opt. Vladimira Milankovića. Konkretno mu se stavlja na teret supočiniteljstvo u lišavanju slobode, zlostavljanju i usmrćivanju članova obitelji Vila: Željka, Mlade, Dušana, Marka i Evice.

Analizirao je iskaze saslušanih svjedoka, posebno iskaz svjedoka očevica događaja Ivice Biščana, koji je opisao sasvim drugačiju osobu (plavu, plavih očiju), koja je ispitala članove obitelji Vila. Izrijeckom je rekao da opt. Dragu Bošnjaka u kritično vrijeme nije vidio. Osim toga, iz iskaza brojnih svjedoka, vidljivo je da članovi obitelji Vila nisu bili odvedeni na Jodno. Iskazivali su da su pripadnici drugih postrojbi zlostavljali članove obitelji Vila.

Branitelj je rekao da su ratni put opt. Drage Bošnjaka pisali ljudi koji nisu bili sa njim u istoj postrojbi. O tome su kao svjedoci iskazivali tijekom glavne rasprave. Svjedok Stevo Lakić tri puta je davao iskaz i svaki put drugačije iskazivao.

Osim toga, opt. Drago Bošnjak u kritično vrijeme nije bio u Sisku. Jasno je iskazao da je bio sa mlt. djetetom na moru.

Slijedom svega iznijetoga predložio je da se opt. Drago Bošnjak oslobodi od optužbi koje mu se izmijenjenom optužnicom stavljaju na teret.

Branitelj opt. Drage Bošnjaka, odvjetnik Berislav Krnic, predao je u spis svoj pisani završni govor. Rekao je da opt. Drago Bošnjak nije bio u situaciji da neku skupinu vojnika iz svoje postrojbe predvodi, kako mu se to izmijenjenom optužnicom stavlja na teret. Tijekom dokaznog postupka saslušani svjedoci Srbi iskazivali su da im je opt. Drago Bošnjak pomagao.

Branitelj je rekao da se u konkretnom slučaju mora postaviti pitanje radi li se tu o kaznenom djelu ratnog zločina protiv civilnog stanovništva ili o kaznenom djelu teškog ubojstva počinjenog iz bezobzirne osvete.

⁵³ Damir Kos: „Zapovjedna kaznena odgovornost“, izdanje Inženjerski biro, Aktualna pitanja kaznenog zakonodavstva 2004. godina

Iz provedenih dokaza nije moguće utvrditi kaznenu odgovornost njegova branjenika. Tijekom postupka je točno utvrđeno tko je kritične zgrade bio u lokalnu „Gaj“. No, isto tako je utvrđeno, iz iskaza saslušanih svjedoka, da opt. Drago Bošnjak nije bio u lokalnu.

Branitelj je rekao da je o stradavanju obitelji Vila rađen uviđaj. Nitko nije utvrdio da je u počinjenju toga zločina sudjelovao opt. Drago Bošnjak. Čak niti u istrazi koja je vođena 2003. godine nitko ne spominje Dragu Bošnjaka.

Analizirao je iskaze svjedoka Steve Lakića, koji je mijenjao svoj iskaz. Analizirao je iskaz svjedoka Ivice Biščana, koji je bio očevidac odvođenja i zlostavljanja članova obitelji Vila. On je jasno rekao da su članove obitelji Vila odveli na prostor „ORA“-e, opisao je osobu koja ih je ispitivala.

Slijedom svega iznijetoga predložio je da se opt. Dragu Bošnjaka oslobodi od optužbi koje mu se izmijenjenom optužnicom stavljaju na teret.

Opt. Drago Bošnjak prihvatio je završne govore svojih branitelja.

Budući da se više nitko nije javio za riječ, predsjednik Vijeća je objavio da je glavna rasprava završena.

Vijeće je Rješenjem odlučilo da će presuda biti javno objavljena dana 9. prosinca 2013. godine u 10,00 sati.